

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kızıl Bayrak

15 Günlük Sosyalist Siyasal Gazete

7-21 Aralık '96, Sayı:32, Fiyatı:50 000 TL.

Çürüten Düzene, Kokuşan Devlete Karşı **MÜCADELEYE!** **ANKARA'YA!**

**14 ve 28 Aralık'ta
Hak ve Özgürlüklerimiz
için;
ANKARA'YA!
ALANLARA!**

Direnişimiz gücünü devrimci konumlanışımızdan alıyor!

Direnç Çiçekleri

**Toroslardan fırtına çekmiş
güneşli bir dağ gibi durur
karşısında düşmanın.**

**Tütün kokusu sinmiş
traşsız yüzüne
bakışı yavru ceylan,
binbir soruda suskun**

**On üç direnç çiçeği açar
zindanında düşmanın.**

**Elleri laleden
gözleri gülden
gülüşü sümbülden**

**On üç direnç çiçeği açar
zindanında düşmanın.**

**Uçsuz bucaksız ovalara
yaslanır gönülleri
kentin beyaz uzun
fabrikalarında gözleri,**

**On üç direnç çiçeği açar
zindanında düşmanın**

**yüreklerinde
grev halayının coşkusu
beyinlerinde yıldızlı gökyüzü
ve özgürlük**

**On üç direnç çiçeği açar
zindanında düşmanın.**

R. Henden/Kasım '96

Zonguldak, İstanbul ve Gebze'den sonra Ankara büromuz da siyasi polisin saldırısına uğradı. Bu saldırıların toplamı sonucu 30'u aşkın çalışan ve okurumuz gözaltına alındı. Çalışanlarımızın tümü işkencelerden geçirildi. Gebze'de 3, Ankara'da 2 olmak üzere 5 arkadaşımız tutuklandı. Bürolarımız talan edildi, fotoğraf makinasından kitaplarımıza dek bir çok materyallerimize el kondu. Polis operasyonlarına bir de gazetemizin yayınıni durdurma saldırısı eklendi.

Sermayenin faşist rejimi, ardı ardına giriştiği operasyonlarla açıktır ki bizi susturmak ve sindirmek peşindedir. Ancak tümüyle hukuk dışı yöntemlerle gerçekleşen baskın ve gözaltılarına elle tutulur hiçbir dayanak oluşturamayan devlet, saldırılardan büyük ölçüde boş döndü. Devletin Kızıl Bayrak operasyonlarıyla istediği sonuçlara ulaşamaması ve faaliyetimize kayda değer bir darbe indirememesinde çalışanlarımızın düşman karşısında başeğmezliği ve komünist direniş geleneğine sahip çıkmasının kuşkusuz ki payı büyüktür.

Ancak direnişimizin gücü, salt partileşmenin atılımcı ruhu ile donanmış yoldaşlarımızın onurlu tavırları ile sınırlı ele alınamaz. Düşmana geçit vermemek, komünist hareketin açık alandaki devrimci konumlanışının sağlamlığı ve oturttuğu doğru çalışma tarzı ile dolaysız bağlantılıdır.

Adı üstünde açık çalışıyoruz. Faşist sermaye diktatörlüğü gerekli gördüğü bir aşamada ve tümüyle politik gerekçelerle açık alandaki tüm çalışanlarımızı tutuklayabilir, Kızıl Bayrak'ın yayınıni durdurabilir. Ancak böylesine bir dönemde bile komünist hareketin faaliyetine ve gelişmesine engel olamayacaktır. Onun omurgasına ulaşamayacaktır.

Bugünden bize düşen görev ise, faşizmin en çıplak ve en azgın saldırılarına karşı hazırlıklı olmaktır. Düşmanın ilerleyebileceği zaaf noktalarını hızla kapatmalı, yaratılan mevzileri daha da ileri taşımamız. Soruna yalnızca Kızıl Bayrak ile düşman güçleri arasındaki bir çatışma olarak bakmıyoruz. Sözkonusu olan devrim ve düzen arasındaki dengeler ve savaşımdır. Bize yönelen saldırıyı ancak bu kapsamda ele aldığımızda gereken tarzda yanıtlayabiliriz. Ancak devrimci saflaşmayı hızlandırdığımız ve kitle mücadelesine devrimci önderlik görevlerimizi yerine getirdiğimiz ölçüde kesin bir tarzda püskürtebiliriz.

Direnişimiz gücünü büyük ölçüde bu bilinçten almaktadır. Kızıl Bayrak çalışanları olarak

düşmanın inlerinde koruduğumuz salt devrimci onurumuz değildir. Biz açık alanda uzun mücadele sonucu yaratılan, ağır bedeller ödenerek elde edilen devrimci mevzileri savunma bilinciyle hareket ediyoruz. Kaldı ki, düşmanın azgın bir saldırıyı yönelttiği bir dönemde direnişin gücünü belirleyen sadece içerdeki tutum da değildir. Dışarının direngenliği ve refleksleri en az onun kadar önem taşımaktadır. Tam da bu nedenle, kendisini hiç bir zaman burjuva yasallığıyla sınırlandırmayan komünist açık alan faaliyetinin hızında operasyonlar döneminde ve sonrasında kayda değer bir düşme yaşanmadı. Gözaltı ve tutuklama sonucu doğan boşlukları doldurmak için yapılan ilk düzenlemeler, alınan ilk önlemlerin hemen ardından faaliyetimize yeniden hız verdik. Kendimizi “bize dönük saldırı” gündemine kitleme yoluna gitmedik. Aksine, faşist sermaye rejiminin işçi ve emekçi kitlelerin siyasal hak ve özgürlüklerine yönelttiği topyekün saldırıya karşı birleşik bir direniş hattını örgütlemek perspektifiyle hareket ettik. Genelde devrimci güçlere, özeld devrimci-sosyalist basına dönük baskı ve terörün ancak bu yolla boşa çıkarılabileceği gerçeğinden de hareketle “Siyasal Hak ve Özgürlükler İçin Mücadele!” çağrısını en geniş kitlelere taşıma hedefini önümüze koyduk.

Sermayenin faşist iktidarına karşı, başta işçi sınıfı olmak üzere en geniş emekçi kesimlerini ekonomik, demokratik ve siyasal hak ve özgürlükleri için birleşik, militan bir mücadeleye sevk etmek ve bu mücadele içerisinde kitle hareketini devrimciileştirmek biz komünistlerin en temel görevlerinden biridir. Güvenliğimiz ve sürekliliğimiz ancak bu devrimci çaba içerisinde bir anlam kazanabilir.

Açık alanda yaratılan mevzilerden geri çekilerek, içe kapanarak, devrimci-militan çalışma tarzından taviz vererek düşman saldırısının yıkıcı etkilerini sınırlandırmak mümkün değildir. Aksine böylesi bir tutum devlete daha kapsamlı saldırılar için cesaret verecektir, toplumda sinmişlik psikolojisinin yaygınlaşmasına hizmet edecektir. Böylesi bir atmosferde ise sınıf mücadelesini bastırmak, kitle hareketini ezmek kolaylaşacaktır. Tam da bu noktada devrimci mevzileri korumak ve genişletmek devrimci güçlerin ortak bir sorumluluğudur. Düşmanın saldırıları karşısında genelde devrimci hareket, özeld devrimci-sosyalist basın ortak bir direniş hattında birleşebilmeli, militan bir kitle çizgisi izleyerek saldırılara topyekün göğüs gerebilmelidir.

Kızıl Bayrak'tan

Kızıl Bayrak Daima Yukarı!

Kızıl Bayrak çalışanlarına dönük İstanbul ve Gebze operasyonları geçen sayımızın hazırlıklarına henüz yeni başlamışken gündeme gelmişti. Elinize ulaşan bu sayının çalışmaları sürdüğü bir sırada ise Ankara büromuz basıldı. Büroyu talan eden siyasi polis fotoğraf makinaları, ses kayıt cihazı, daktilo, pankartlar, kitaplar, gazetemizin son sayıları, diğer yazılı materyaller... kısacası bulduğu herşeye el koydu. Bürodan, sokaktan ve evlerden toplam 9 çalışan ve okurumuz gözaltına alındı. Emrah yoldaş ile ağır kalp hastası olmasına rağmen tazyikli su, askı vb. işkencelere maruz kalan ve sağlık durumu ciddileşen İrfan yoldaşımız diğer bazı okurlarımızla birlikte birkaç gün içerisinde serbest bırakıldılar. 12 günlük gözaltı süresi sonrasında mahkemeye çıkarılan Servet Peksoy ile Erol Malçok eski davaları nedeniyle tutuklanırken, Gönül ve Bahri serbest bırakıldılar. Servet Ankara kapalı, Erol ise askeri cezaevine nakledildiler.

Devrimci-Sosyalist Basın Platformunun ortak çalışması olarak yürütülen bildirici dağıtımı sırasında ise Özgür Gelecek'ten bir arkadaşla

birlikte Yeliz Çabuk adlı çalışanımız gözaltına alınmıştır. 1 gece Kadıköy Merkez Karakolunda, 1 gece TEM'de kalan Yeliz ve Hülya daha sonra savcılıktan serbest bırakılmıştır.

Devletin saldırıları üzerimizde yoğunlaştığı içinde geçtiğimiz dönemde okurlarımız bizi yalnız bırakmadı. Ellerinden geldiğince destek oldular. Gebze büromuzun 2 genç işçi okurumuz tarafından açılması, bugüne kadar varlıklarından dahi haberdar olmadığımız okurlarımızın pikaja yardım etmek üzere merkez büromuza gelmesi vb. gibi bir dizi devrimci dayanışma örneğini yaşadık.

Sermayenin çürümüş düzenine, onun kokuşmuş devletine karşıyız! Hiçbir şey bizim ona rağmen var olmamızı engellemeyecektir! Hiçbir güç bu iğrenç barbarlık düzeninin burçlarına kızıl bayrağımızı dikme mücadelemizin önüne geçemeyecektir!

**Kızıl Bayrak dalgalanacak!
Sosyalizm kazancak!**

Kızıl Bayrak

Sayı:32 • ISSN 1300-3585 • Fiyatı:50 000 TL. (KDV. dahil)
EKSEN Basım Yayın Ltd.Şti.
Sahibi ve Y. İşleri Müdürü: Gonca Dönmezer

Adres: Kazım İ. Gürkan Cd.
Hamam Sok. Yavuz İshani 2/11
Cağaloğlu/İstanbul

Baskı:
SERLER Matbaacılık
İSTANBUL

Hacı Halil Mah. 1219. Sok. Göçeoğlu İshani Kat:4 No:33
Gebze/KOCAELİ Tel: 0 (262) 642 41 90

853. Sok. Bilen İshani No:27/604, Konak/İZMİR
Tel-Fax: 0 (232) 445 21 50

İlkiz Sk. Ekmen İshani 22/14 Kat: 5 Sıhhiye/ANKARA
Tel-Fax 0 (312) 229 40 19

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı, Vakıf İshani Kat:3 No:306
ADANA, Tel: 0 (322) 351 36 84

Alemard Cd. Erdoğanlar İshani. No: 4 Kat: 6
ZONGULDAK, Tel: 0 (372) 252 25 92

Ünlü Cd. Sarı Sk. Mavi Köşe İshani. No: 8
BURSA, Tel: 0 (224) 223 65 39

Çürüyen düzene çeteleşen devlete karşı **Mücadeleye!** **Ankara'ya!**

İçinde bulunduğumuz dönemde sınıf çelişkileri alabildiğince keskinleşmekte, pek çok nesnel dinamik sınıf mücadelesinin gelişimini adeta zorlamaktadır. İşçi sınıfı ve toplumun diğer emekçi katmanları içindeki hoşnutsuzluk giderek daha da büyümektedir. Nitekim sınıf mücadelesi arenasına baktığımızda tüm emekçi kesimlerin belirli bir hareketlilik ve politizasyon içerisine girmiş bulunduğunu da görmekteyiz. İşçiler, emekçi Kürt halkı, kent yoksulları, kamu emekçileri, öğrenci gençlik vb. düzeyleri ve kapsamaları birbirinden farklı olmakla beraber, tümü de bir eylemlilik süreci içerisindeyler.

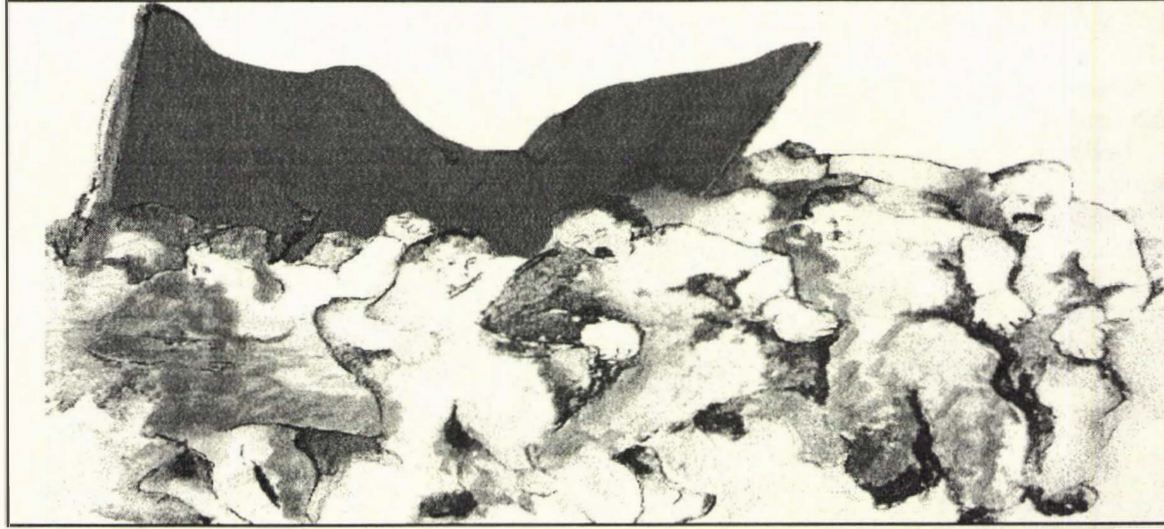
Bununla beraber sınıf mücadelesinin önündeki tıkanıklıklar aşılabilmiş, bu mücadelenin önündeki kanallar tümüyle açılabilmiş değil. Zira işçi sınıfı toplumun emekçi katmanlarının mücadelesi içinde henüz kendi rolünü oynayabilecek bir konum ve düzeyden hayli uzak. İşçi sınıfı da kuşkusuz belirli bir hareketlilik içinde, fakat bu hareketlilik emekçi hareketinin toplamına damgasının vurabilecek boyutlara ulaşmış olmaktan uzak henüz. Bu durum, düzen-devrim mücadelesinde dengenin kesin bir tarzda devrim cephesi lehine dönmesini engellemekte, bu aynı nedenle toplumun diğer emekçi katmanlarının mücadelesi bir istikrar kazanamamaktadır.

Kriz koşulları, sınıf mücadelesi üzerinde birbirine ters istikamette iki tür etkiye bulunmaktadır. Bu etkinin ilki politikleşme yönündedir. Gerek ekonomik kriz, gerekse bu krizin politik ve ideolojik alandaki yansımaları sınıf hareketinin politikleşmesini kolaylaştırıcı bir dizi sonuç doğurmaktadır. Reel ücretlerin düşmesi, özelleştirme, taşaronaştırma, sendikasılaştırma vb. saldırıları nesnel olarak devletle çatışmak zorunda olan bir işçi ve emekçi hareketliliğini beslemektedir. Düzen partilerinin işlevsizleşmesi, sendika bürokrasisinin itibarını yitirmesi vb. etkenler de, düzenin siyasal planda işçi ve emekçi hareketini denetleyebilecek fazla bir araca ve alternatife sahip olmadığını göstermektedir. Yine kriz koşullarının sermaye düzeninin ve devletin kirli yüzünü çok daha görünür hale getirmesi, rüşvet, yolsuzluk, mafyalaşma, çeteleşme vb. olgular, işçi ve emekçi hareketinin politikleşmesini, düzenden kopuşunu kolaylaştıracak olgulardır.

Bugün düzen cephesinde yaşanan apaçık bir çürümedir. Çürüyen düzen, anlamlı bir sınıfsal karşı duruş gerçekleştirmediği ölçüde kendisiyle beraber toplumun emekçi kesimlerini de çürütmekte, çabalarını da bu amaç üzerinde odaklaştırmaktadır. Demek oluyor ki, kriz ortamının sınıf mücadelesi üzerinde yarattığı etkinin ikincisi de çürümedir.

"Burjuva düzen işçi sınıfını ideolojik, politik, kültürel, ahlaki bakımlardan yolaştırmak istemektedir. Sınıf kimliğinin nüvelerini dahi yok etmek için yoğun bir çaba içindedir. Burjuvazi burada alacağı mesafenin, kendi sınıf egemenliğini sürdürmek açısından yaratacağı imkanların bilinciyle hareket etmektedir." (Kızıl Bayrak, sayı:31, sf: 9)

Bu tablonun ortaya koyduğu sonucu

apaçık ve dolaysız bir biçimde ifade edecek olursak, işçi sınıfı hareketinin önünde iki seçenek vardır. Ya hareket politik-militan bir karakter kazanarak sınıf mücadelesinin önündeki barikatları yarıp aşacaktır, ya da kendisiyle beraber diğer emekçilerle düzenin çürütücü etkisine maruz kalacaktır. Diğer emekçi kesimlerin hareketliliği kuşkusuz ki sınıf mücadelesinin gelişimi açısından bir imkandır, ama bunların tek başına süreç üzerinde belirleyici bir rol ve ağırlık oluşturmayaacakları dün ve bugünün sınıf mücadeleleri deneyimi tarafından yeteri açıklıkta kanıtlanmış bulunmaktadır.

Öyleyse kritik sorun ve kritik görev bellidir. Sınıf hareketini politikleştirmek. Yakın dönemin bazı olayları, bu görevi başarma imkanlarının pek çok çevrenin sandığından ve ifade ettiğinden çok daha fazla olduğunu ortaya koymuştur. '96 1 Mayıs'ı komünist yazında yeterince işlenen bazı temel zayıflıklara karşın, bu potansiyelin açık bir dışa vurumuydu. 1 Mayıs'ı, düzenin provokasyon ve karşı devrimci kampanyalarının kitle hareketi üzerinde etkili olduğunu gösteren bir durgunluk dönemi izledi. Bu durgunluk Ekim ayına kadar sürdü. 19-20 Ekim eylemleri, 1 Mayıs'ı izleyen dönemdeki havanın dağılmaya başladığını, emekçi kitle hareketinde yeni bir çıkışın gerçekleşmekte olduğunu gösterdi.

Ekim eylemlilikleri, Kızıl Bayrak'ın 28 Ekim'96 tarihli 3. sayısında bir dizi yazıya, bu arada "Emekçi kitle hareketinin yeni çıkışı" başlıklı başyazıya konu oldu ve irdelendi. İşçi ve emekçi hareketinin yeni bir çıkış yaşayacağına dair sinyallerin çoğaldığı bir dönemde, komünist kadroların sözkonusu başyazıyı ve ilgili diğer yazıları yeniden okumalarında ve tartışmalarında büyük bir yarar olduğunu burada ayrıca belirtmek istiyoruz.

Ekim eylemlilikleri her şeyden önce sınıf ve emekçi kitlelerinde bir politizasyon artışı yaşanmakta olduğunu ortaya koydu. Eylemlerde atılan sloganların içeriği ve bu sloganların alanda bulunduğu kitlesel yankı bu durumun en somut göstergesiydi. Kısa sayılamayacak bir durgunluk döneminin ardından gerçekleşmiş bulunan bu eylemlere onbinlerin katılmış olması, sınıf ve emekçi kitleleri içindeki duyarlılık artışı ve başka önemli kanıttı. Eylem öncesi

dönemde belirgin bir taban inisiyatifi ve canlılığının sözkonusu olması, yine Ekim eylemlerinin altı çizilmesi gereken bir diğer önemli özelliğiydi. Ve kuşkusuz tüm bunlar sınıf ve emekçi hareketinin politizasyon açısından küçümsenmeyecek olanakların varlığına işaret etmektedir.

Bu olanakları ve bu olanakların ortaya çıkardığı görevleri doğru anlayabilmek ve yerine getirebilmek açısından burada belirtilmesi gereken birbirine bağlı birkaç önemli olgu daha var. Bunlardan belki de en önemlisi devrimci hareketin işçi ve kamu emekçi hareketinden, buraya yönelik müdahaleden uzaklaşmış bulunmasıdır. Devrimci hareketin semtlere çekilmesiyle bu alan komünistlerin çaba ve mücadelesi dışta tutulursa- neredeyse tümüyle reformistlere terk edilmiştir. İşçi sınıfı ve kamu emekçi hareketinin devrimci bir politizasyon yaşayabilmesi amacı açısından bakıldığında, bu durum açık bir olumsuzluğa ve dezavantaja işaret etmektedir. Komünistler kuşkusuz ki eleştirel bir basınçla, devrimci hareketi mümkün olduğunca bu alana çekmeye çalışacaklardır. Ama bununla beraber şunu da akılda tutmalıyız ki, bu tablo bize sınıf hareketine devrimci müdahale görev ve sorumluluğunun temelde bize ait olduğunu hatırlatmalı, bu gerçeğe uygun bir enerji ve inisiyatif sergilememize neden olmalıdır. Komünistlerin bu süreçteki misyonu işin doğası gereği son derece özel ve belirleyici olmak durumundadır.

Önümüzdeki günlerde KESK'in ve Türk-İş'in düzenleyeceği iki önemli eylem var. Bu eylemler, emekçi kitle hareketinin yakın gelecekte izleyeceği seyir konusunda daha net bir fikir verecektir. Komünistler bu eylemlere, yukarıdaki yaklaşım ve perspektifler ışığında olabildiğince etkin bir biçimde katılmalıdırlar.

İşçi ve emekçi kitle hareketinin devrimci bir politizasyon yaşaması için azami gayreti sarfetmek, bu amaçla hareket üzerindeki bürokratik ve reformist cendereyi kırmaya çalışmak, devrimci hareketi mümkün olduğunca bu alana kanalizere edebilmek ama bununla beraber temel görev ve sorumluluğun bize ait olduğu gerçeği ışığında özel bir misyon duygusuyla bu görev üzerinde yoğunlaşmak... İşte sürecin bizden istediği, bize dayattığı görevler kısaca bunlardır.

Sokağa, eyleme, genel greve!

Ülke gündemini uzunca bir süredir Susurluk kazası ve ardından yaşanan gelişmeler belirliyor. Kazanın açıkça gözler önüne serdiği gerçeklikler farklı sınıf ve katmanların farklı tepkilerine yol açmış durumda. Her geçen gün yeni açıklamalarla ve belgelerle yeni boyutlar kazanan bu olay, tüm toplumu ortak kesen politik bir iç gündem durumunda.

Devletin bir kontgerilla aygıtına dönüşmüş olduğu gerçeğinin hangi biçimlerde ortaya çıktığı ve olayın özgünlüğünde yer alan yapay tartışmaları bir yana bırakalım. Bugün için önemli olan bu gerçeğin siyasal sonuçlarıdır. Çürüyen düzen ve çeteleşen devlet gerçeğinin bu kadar açık bir tarzda gözler önüne serilmiş olmasının sağladığı politik müdahale olanaklarıdır.

Kazadan bugüne dek, toplumun farklı kesimlerinden tepki ve protestolar yükselmiş durumda. Burjuva siyasal partilerden boyalı basına, liberal/reformist sol partilerden çeşitli kitle örgütlerine kadar farklı düzeylerde, farklı biçimlerde tepkiler örgütlendi. Ancak bu tepki ve protestoları ortaklayan ana hat değişmedi: “Temiz toplum” talebi.

ANAP’ından ÖDP’sine kadar her siyasal yapı kendi politik ihtiyaçları ve çıkarları doğrultusunda bu talebi yineledi. Burjuva medyanın da çabalarıyla körüklenen bu temiz toplum kampanyaları işçi ve emekçi kitlelerin önüne hazır reçete olarak sunuldu.

Ortaya çıkan büyük çürüme ve kokuşmanın ardında burjuva sınıf gerçeği yatmaktadır. Çürüyen düzendir ve kirliliğin kaynağı sermaye sınıfıdır. Tam da bu yüzden ki; düzeni ve devleti hedeflemeyen “temiz toplum” çağrıları muğlaktır ve bilinçleri bulandırmaktan, hedef çarpıtmaktan başka bir işlev görmez. Zaten boğazına kadar bu pisliklerin içerisinde olan düzenin kurum ve yasalarından bir “temiz toplum” yaratma hayali büyük bir kandırmacadır.

Susurluk gündemi ve oluşan tepkiler düzen sınırlarını aşmadığı oranda, tersinden bir iç boşaltma gündemine dönüşme tehlikesini de barındırmaktadır. Burjuvazi, her ne kadar bu gündem çerçevesinde yoğun bir yıpranmışlığa uğrasa da, gündemi yönlendirme ve bütünlüklü çıkarları doğrultusunda kullanabilme yeteneğine sahiptir. Devrimci güçler, oluşan bu siyasal gündemi yönlendirme ve tepkileri düzene yönlendirme becerisini gösteremediği oranda önemli bir fırsat değerlendirilememiş olacaktır.

Bu aynı süre içerisinde, işçi ve emekçilerin örgütlülükleri olma iddiasındaki sendika ve konfederasyonlarda ise büyük bir sessizlik hakimdi. KESK’in (daha doğru ifade ile KESK içerisindeki bir grup sendika ve şubelerin) kısmi eylem çağa ve çağrılarını dışarda bırakırsak; TÜRK-İŞ, DİSK ve HAK-İŞ’in ortak tepkileri üç maymunu oynamak oldu. Milyonlarca işçi ve emekçinin temsiliyeti adına yaptıkları, göstermelik bir iki basın açıklamasının ötesine geçmedi. Bu çerçevede sözünü etmeye değer en kitlesel ve en çarpıcı etkinlik ise DİSK’in mektup eylemi oldu. 10 ilde gerçekleşen bu etkinliğin sınırları da “temiz toplum” çağrısını geçmedi. Rıdvan Budak ve avanesi, ortaya çıkan bu pislikleri temizlemek için, mektupla milletvekillerini göreve çağırdılar. Çıkarlarını burjuva sınıfın çıkarlarıyla birleştirmiş, görevi işçi ve emekçilerin tepkilerini dizginlemek olan bu hainlerden de başkası beklenemezdi.

Sermayenin yoğun ekonomik ve politik saldırılarının iyice bunaltmış olduğu işçi ve emekçiler cephesinden ise Susurluk gündeminin özel bir anlamı var. Kan ve sömürü düzeninin çarklarının nasıl işlediğini, alınterlerinin üzerine çöreklenen asalaklar güruhunun yapısını açıkça izleyebilmek şansını buldular. Kendileri hergeçen gün daha fazla yoksulluk ve sefaletin içine gömülürken, kimlerin

nasıl palazlandığını gördüler. Ekonomik ve siyasal hak gasplarının yarattığı huzursuzluk ve öfke, bu gelişmelerle daha da güçlendi ve doğal olarak yönünü devlete çevirdi. Sendika bürokrasisinin sesizlik fesadı tam da bu noktada bir anlam kazanıyor. İşçi ve emekçilerin tepkilerini ifade edebilmek için kanallar aradıkları bir dönemde, sınıf işbirlikçilerinin, devlete ve düzene karşı kitlesel ve militan bir protestoya dönüşme potansiyeli taşıyan eylemler örgütlemesi beklenemezdi.

Bugün geline nokta ise artık sessizlik fesadı eski işlevini görmemektedir. Artık ayyuka çıkan pislikler ve kokuşmanın boyutları ve emekçi kitlelerdeki arayış, sendikal bürokrasinin farklı yöntemlere başvurmasını gerektirmekteydi. Tam da bu evrede DİSK ve TÜRK-İŞ’in merkezi eylem çağrıları devreye girdi. Emekçi kitleleri oyama ve iç boşaltma taktikleri bu eylem çağrılarında somutlandı. KESK ise, TÜRK-İŞ ve

DİSK’ten biraz daha farklı bir biçimde, daha çok tabanındaki devrimci ve yurtsever basıncın etkisiyle merkezi bir eylem kararı aldı.

Şimdi emek cephesinin önünde yüklü bir eylem takvimi var. İlk olarak 14 Aralık’ta KESK’in, Ankara’da “Demokratik Devlet, Halkçı Bütçe” mitingi var. Bunu DİSK’in 22 Aralık ve TÜRK-İŞ’in 5 Ocak mitingleri izliyor.

Sendika bürokrasisinin bu eylemliklerden beklentisi her ne olursa olsun, emek cephesi açısından önemli bir süreç girmiş bulunuyoruz. İşçi ve emekçi kitlelerin çürüme ve kokuşmaya karşı oluşan tepkilerini dile getirecekleri bu kitlesel gösteriler sınıf hareketinin gelişimi için önemli olanakları içinde barındırmaktadır. Düzenin ve devletin son dönemde yaşadığı yıpranma ve teşhir, devrimci politik kanallarla birleştirilebildiği oranda yeni bir yükselişin dayanağı haline gelebilecektir. Sermaye

Siyasal Hak ve Özgürlüklerimiz İçin Mücadeleye!

- ✓MGK, Özel Tim ve kontr-gerilla çeteleri dağıtılsın!
- ✓Koruculuk uygulamasına son verilsin!
- ✓Örtülü ödenekler, gizli fonlar kaldırılınsın!
- Gizli fonların nasıl sağlandığı, nereye aktarıldığı açıklansın!
- ✓Anti Terör Yasaları ve onun son uzantısı olan İller İdare Yasası geri alınsın!
- ✓DGM’ler dağıtılsın!
- ✓Ülkü Ocakları kapatılsın! Tüm faşist örgütlenmeler yasaklansın!
- ✓Tüm milletvekillerin dokunulmazlıkları kaldırılınsın! Halka açık mahkemelerde yargılansın!
- ✓Cezaevlerinde devrimci ve yurtsever tutsaklara yönelik insanlık dışı uygulamalara son!
- ✓Yurtsever tutsaklara savaş esiri statüsü tanınsın!
- ✓Zindanlar boşalsın! Tutsaklara özgürlük!
- ✓İşkence, kaybetme ve katletme olaylarına karışmış tüm polisler halka açık mahkemelerde yargılansın!
- ✓Sınırsız söz, basın ve örgütlenme özgürlüğü!
- ✓Devrimci-sosyalist basın üzerindeki baskı ve terör kaldırılınsın!
- ✓Kırlı savaşa son! Sömürgeci ordu derhal Kürdistan’dan çekilsin!
- ✓Kürt halkının kendi kaderini tayin hakkı tanınsın!
- ✓Olağanüstü Hal uygulamasına son verilsin!
- ✓Kırlı savaşa değil eğitime, sağlığa bütçe!
- ✓Herkese eşit, parasız eğitim!
- ✓Faşist, gerici eğitim müfredatına hayır! Özgür, bilimsel eğitim!
- ✓Anadilde eğitim hakkı verilsin!
- ✓Zamlara, IMF paketlerine hayır!
- ✓Krizin faturasını kapitalistler ödesin!
- ✓Kapitalist sömürüye, emperyalist köleliğe son!
- ✓Lokavt yasaklansın! Genel grev ve dayanışma grevi hakkı tanınsın!
- ✓Kamu çalışanlarına toplu sözleşmeli, grevli sendika hakkı!
- ✓Tüm çalışanlara sigorta ve sendika hakkı!
- ✓Herkese iş ve işgüvencesi!
- ✓Özelleştirmeye, taşeronlaştırmaya, tensikatlara, sefalet ücretine hayır!

**Kahrolsun Ücretli Kölelik Sistemi!
Yaşasın Devrim ve Sosyalizm!**

Devlet kirli olduktan sonra...

düzeninin ve devletin çürümüşlüğüne karşı işçi sınıfının talepleri devrimci bir programla somutlanabildiği oranda, kitlelerin tepkilerini devrimci kanallara akıtabilmek mümkün olacaktır.

Bu eylemlerin her biri sınıf hareketine etkin bir müdahale aracı olarak ele alınmalıdır. Yaygın ajitasyon/propaganda imkanlarını kullanmanın da ötesinde eylemleri kendi içinde dönüştürmenin olanaklarını yaratmak gereklidir.

Önümüzdeki eylem takvimini, işçi ve emekçilerin çıkış arayışlarına yanıt verecek tarzda değerlendirebilmeliyiz.

Özelleştirmeler, düşük ücret politikaları, örgütsüzleştirme saldırıları, taşeronlaştırma vb. saldırıların altında ezilen sınıf kitlelerine çözümün düzene ve devlete karşı militan/politik mücadelede olduğunu gösterebilmeliyiz. Düzenin ve devletin içinde bulunduğu büyük çürüme ve teşhir olmuşluk, emekçi kitlelerin ekonomik ve siyasal taleplerinin somut ifadeler kazanması için herzamankinden çok daha fazla olanaklar sunmaktadır. Çeteleşen devlet gerçeği ve bunun uzantılarına karşı sınıfın devrimci taleplerini ifadelendirebilmeliyiz. Tam da bu talepler doğrultusunda kitlelerin militan mücadelesini yükseltmek ve düzene karşı yönlendirmek mümkün olacaktır.

Devletin kontgerilla faaliyetlerine, kirli savaşa, emperyalist bağımlılığa ve ekonomik saldırılara karşı devrimci şiarları yükseltebilmeliyiz. Devrimci talep ve şiarlar altında işçi sınıfı ve emekçi kitleleri mücadeleye, üretimden gelen güçlerini kullanmaya çağırmalıyız.

22 Aralık DİSK mitingi (bir değişme söz konusu olmazsa eğer) Kocaeli'de gerçekleşecek. Bu nedenle, sermaye devletin başkentinde gerçekleşecek olan 14 Aralık ve 5 Ocak mitingleri hem katılım, hem de yaratacağı etki bakımından daha da önem kazanmaktadır.

14 Aralık ve 5 Ocak eylemlerinin bir oyalama ve iç boşaltma etkinliğine dönüşmesinin önüne geçebilmenin temel koşullarından biri de taban çalışmasıdır. Fabrika ve işletmelerde, emekçi semtlerinde bu eylemlere katılıma yönelik etkin bir çalışma yürütülmelidir. Sınıfın siyasal ve ekonomik talepleri etrafında "Sokağa, eyleme, genel greve!" ajitasyonu yükseltilmelidir.

Özellikle 5 Ocak mitinginin atmosferini öncesinden etkileyebilmek tam da bu tür bir taban çalışmasıyla mümkün olacaktır. 14 Aralık eyleminin sonuç ve etkilerinin 5 Ocak eylemine de yansıtacağı bir gerçektir. Bu nedenle, 14 Aralık eyleminin atmosferi ve eyleme katılım düzeyi ayrıca önem taşımaktadır.

14 Aralık ve 5 Ocak mitingleri kamu emekçileri ve işçiler arasında sınıf dayanışmanın örüldüğü, işçi sınıfını diğer ezilen emekçi katmanlar ve gençlikle buluşturacak alanlar olmalıdır. Özellikle Susurluk olayının kirli savaş gerçeğinin teşhiri için sunduğu malzemeler, başta işçi sınıfı olmak üzere emekçi kesimler içerisinde "Yaşasın Halkların Kardeşliği!" şiarının yaygınlaştırılması ve "Sömürgeci Kirli Savaşa Son!", "Kürt Halkına Kendi Kaderini Tayin Hakkı!" talepler çerçevesindeki politik sınıf tavrının geliştirilmesi için değerlendirilebilmelidir.

Şimdilerde düzen cephesinde, "Kim daha kahraman? Çatlı mı, Yazıcıoğlu mu?" sorusu çerçevesinde şiddetli bir tartışma sürüyor.

Burjuva medyanın önemli bir kesimini kapsayan ve Perinçek gibilerine kadar uzanan bir burjuva içi muhalefet yelpazesi oluştu. Bu kamp yasa savunuculuğu rolüne soyunmuş bulunuyor. Her ağızdan bir ses çıkıyor görünse de, "devlet ne yapacaksa resmen yapmalıdır" şeklinde özetlenebilecek görüşte hemfikirler. Örneğin, 7 TIP'linin Çatlı ekibince katledilmesine şiddetle karşıdılar. Ama aynı 7 TIP'li DAL'da ve Yazıcıoğlu ekibince işkencede öldürülmüş olsaydı, diyecekleri bir şey olmazdı. Aynı dönemde DAL'da kaç kişinin öldüğü, kaçının işkence sonucu sakat bırakıldığı sorusunu gündeme bile getirmiyorlar. Karşı kampın kahramanı Çatlı'ya karşı Yazıcıoğlu'nun en kahraman ilan edilmesi bunun ifadesidir.

Tartışmanın karşı tarafında "illegal"çiler var. Yanlış anlaşılmasın. Bu kamp yasalara karşı falan değildir. Onlar, resmi tedbirlerin yeterli olmadığı zaman ve koşullarda devletin yasadışı örgüt ve eylemlerinin de devreye girmesini savunuyorlar. Düzenin bekası açısından kontr-gerilla örgütlenmesinin zorunluluğunu gören "gerçekçi"lerden oluşmuş bir kamptır bu. Resmi emniyet kurumunun işkencehaneleri ve idam sehparalarında öldürmekle, gizlice kaçırıp kaybetmek arasında temelden bir fark görmemektedirler. Hatta birincisini daha riskli, ikincisini daha uygun

gördükleri bile söylenebilir. Bu kamp karşı taraftan sadece daha gerçekçi değil, aynı zamanda daha devletçidir de. Devletin yaptıklarını da (illegal örgüt kurmak), yaptırdıklarını da (suikast, cinayet vb.) kahramanca savunmaya çalışıyorlar. Çiller'in kalkıp Çatlı ve onun gibi "illegal" devlet tetikçilerini kastederek söylediği: "Devlet için kurşun atan da, yiyen de şerefli" sözünü boşa değildir.

İşte burjuva devlet budur. Kapitalist sömürü sisteminin devamı için ezilen, emekçi sınıflar ve devrimci öncülerine karşı uygulanacak her türlü şiddeti, her türlü kirli yöntemi mübah görür. Kirli savaşı, siyasi cinayetleri, işkence ve zulmü finanse etmek, tatlı karlar elde etmek için ise uyuşturucu, kadın ve silah ticareti gibi toplumsal suçlardan da geri durmaz.

"Temiz toplumcu" burjuva muhalefetinin esas derdi topluma karşı işlenen tüm bu suçların üstünü örtmektir. Resmi, yasal görüntüler altında işlendiğinde bu tür suçlara toplum nezdinde meşruluk kazandırabileceklerini sanıyorlar. Onlara göre devlet sömürgeci savaşı tırmandırmakla, işkence yapmakla, siyasi katliamlarla kirlenmiyor. Fakat bu suçları illegal örgütlere ihale ettiğinde hukuk devleti imajını zedeliyor. Onlara göre Kürt köylerinin resmen boşaltılması, Newroz gösterilerine kurşun sıkılması, Kürdistan'daki sivil yerleşim alanlarının bombalanması yanlış değildir. Tüm bunlar PKK'ye karşı mücadele kapsamına girmektedir. Ancak, artık alenen

kontr-gerilla tarafından işlendiği bilinir hale gelen Kürt aydınlarının, gazetecilerinin ardı ardına faili meçhul cinayetlere kurban gitmesinden de rahatsızlar.

Kısacası, burjuva muhalefetin derdi kitlelerin nezdinde zaten son derece yıpranmış olan devletin imajını kurtarmaktır. Kokuşmuş düzene ve onun çürümüş kontr-gerilla devletine karşı yoğunlaşan tepkileri sistem içerisinde tutmak kaygısındalar. Hukuk devletini savunan "temiz toplumcular" ile devlet gerektiğinde "illegal" de çalışanların kaygıları (bu çürümüş düzenin bekası) işin özünde ortaktır.

İşçi sınıfı, burjuva kamta süren çatışmada taraf değildir, taraf olamaz. İşçi sınıfının temiz toplum özlemi bu sisteme sığmaz. Zira devletteki kirlenme, toplumdaki çürüme bizzat burjuva sömürü sisteminden kaynaklanmaktadır. Sermaye iktidarı ortadan kaldırılmadan hiç bir "temizlik" operasyonu çözüm olamayacağı gibi, sömürü ve zulüm de son bulmayacaktır.

Toplumsal yaşamın yeniden ve emek ekseninde örgütlenmesi için, burjuva devlet yapısının parçalanması gerekmektedir. Devletin sadece yasadışı örgütleri değil, tüm kurumlarının parçalanıp dağıtılmalıdır. Cinayet şebekesi bir ordu ve polis kurumuyla, adaleti kapitalist ilişkiler çerçevesinde güçten yana işleten yargısıyla, emekçileri haraca bağlayan maliyesiyle, her türlü pisliğin boğaza dek yükseldiği parlamentosuyla burjuva devlet aygıtı parçalanmadan, yeni bir devlet, yeni bir toplum örgütlenemez.

İzmir'de Beyaz Yürüyüş

Tüm kurumlarıyla birlikte pislige bulanmış sermaye devleti geçtiğimiz günlerde kendisi açısından talihsiz bir trafik kazasıyla sarsıldı. Kaza, düzenin tepesinden başlayıp bütün vücuduna yayılan kirliliği kör gözlerden bile saklanamaz hale getirdi. Devlet, elindeki tüm olanakları kullanarak pislige bulaşanların devletin içine sızmış çeşili çetelerden ibaret olduğu izlenimini yaymaya çalıştı. Her zaman olduğu gibi kirli olan rejim değil, devlet içindeki komumunu kendi çıkarları doğrultusunda kullanan birkaç kendini bilmezdi. Cumhurbaşkanı Demirel'in de dediği gibi, böyle münferit olaylara bakıp, "fareyi öldürmek için evin yakılması" yanlış. Bu aldatmaca; farelerin bizzat o evin sahipleri tarafından beslendiği, üremelerinin kaynağının evin kendisi olduğu gerçeğini geniş emekçi yığınlardan saklama kaygısındandı.

Bu politika, kitlelerde ciddi bilinç bulanıklıklarına da yol açabilmektedir. Bizzat burjuvaziden ve onun devletinden kaynaklanan pisliklerin temizlenmesi işini, burjuvaziyi temsil eden kurumlardan beklemek ve onlara güvenmek, bu

Susurluk kazası ve ortaya çıkarttığı kirli gerçekler karşısında gelişen tepkilerden yola çıkıldığında bu tehlike daha net görülecektir. İzmir mitinginin dışında bugüne kadar yalnızca tek bir kitlesele eylemlilik yaşandı. O da sermaye düzeninin tüm pisliklerini kendi üzerinde taşıyan ANAP'ın düzenlemiş olduğu mitingti. Bu mitinge 10 bin kişinin katıldığı söyleniyordu.

Bu noktada reformist partiler arasında son dönemde ön plana çıkan ÖDP'ye de değinmek gerekiyor. Bu parti kazadan sonra bir kampanya başlatmış ve gündeme müdahalesiyle ilk sırada yer almıştır. Düzenin belli kurumlarına yönelik teşhir kampanyasının sınırlarını da belirlemiştir. Kampanyada kullanılan "sifon çekme", "süpürerek temizleme" gibi slogan ve çağrılar medyatik olmanın ötesine geçmedi. Bizzat sermaye iktidarının ve onun devletinin çürüdüğü ve çeteleştiği gerçeği kitlelere taşınmadığı, bu düzene karşı mücadele çağrısı yapılmadığı sürece "ya hesap verecekler, ya halk süpürecek" demek, hükümet seçimlerle düşürülecek demekten başka bir

Demokratik Kitle Örgütleri ile beraber, düzene alternatif olduğunu söyleyen reformist partilerin de etkin olarak katıldığı İzmir mitingi de bu çerçevede içerisinde kalmıştır. 15-20 bin civarında katılımın olduğu "Beyaz Yürüyüş"e hakim olan anlayış düzen sınırlarını aşamamasıdır.

Devletin çürümüşlüğüne ve kokuşmuşluğuna karşı yığinsal bir tepkiyi ifade etmesi ve bir başlangıç olması bakımından olumlanması gereken mitinge devrimci müdahale eksikliği kendisini net bir tarzda hissettirdi. Temel sorun kitlenin genel bakışı ve kendiliğinden duruşu değil, buraya yapılan müdahalenin bu sınırları aşıp sermaye düzeninin temellerine darbe vuramamasıdır.

"Hükümet İstifa, Tansu Yüce Divana!", "Vur Vur İnlesin Parlamento Dinlesin!", "Mafya, Devlet, Aşiret Bu Ne Biçim Rezalet!", "Susma, Sustukça Sıra Sana Gelecek!", "Yaşasın Halkların Kardeşliği!", "Faşizme Karşı Omuz Omuza!" miting boyunca en çok atılan sloganlardı. Devrimci hareket cephesinden ise kitlelerin bu tepkilerini daha ileri hedeflere yöneltecek bir önderlik sergilenemedi.

Türk-İş, DİSK, KESK ve

Tuzla Direnişçileri haklarını söke söke aldılar...

Militan mücadeleleri ışık tutuyor!

İşçi sınıfı devrimci gücünü konuşturmalıdır!

Susurluk kazasının ardından gelişen olaylar toplumda yeni bir hareketlenmeye yol açtı. Düzenin kokuşmuşluğuna duyulan tepkiler kendini giderek daha kitlesel bir tarzda ifade etmeye başladı. Toplumun her kesiminden insanlar “temiz toplum” kampanyaları çerçevesinde düzenlenen etkinliklere katılmaktadır. Söz konusu eylemlilikler kitlesellik bakımından belli zayıflıklar taşımakla ve düzen içi sınırları aşamamakla beraber giderek yaygınlaşmaktadır. Kamu çalışanları bu hareketlilikte özel bir yer tutmaktadır. Öğrenci gençlik içerisinde ise faşist saldırıların yoğunlaşmasıyla beraber anti-faşist mücadele dinamikleri yeniden yükselişe geçmektedir.

Kısacası, kitle hareketinde yeni bir canlanma söz konusudur. Ancak bu genel canlanma içerisinde işçi sınıfının gücünü hissettirebildiği söylenemez. Oysa sermayenin topyekün saldırısının etkilerini üzerinde belki de en fazla hissedenen işçilerdir. Özelleştirme, taşeronlaştırma, toplu tensikat, sendikasılaştırma, sigortasız çalıştırma, sefalet ücreti, devlet terörü işçi sınıfının yakasından düşmeyen illetlerdir. İller İdareleri Yasası ile birlikte işçi sınıfının elinde kalan son demokratik ve siyasal haklar da gaspedildi.

Kuşkusuz işçi sınıfı tüm bunlara kayıtsız kalmıyor. Aksine, bir çok fabrika ve işyerinde direnişler sürmekte ve yaygınlaşmaktadır. Ancak çoğu kez kısmi ekonomik haklar talep etmenin ötesine gitmeyen, etkin ve militan biçimler kazanmayan bu mücadele sesini toplumda duyuramıyor. Çoğu kez de kapitalistlerin ayak oyunları, sendika bürokratlarının ihanetleri sonucu yenilgiye uğruyor. Kuşkusuz tersinden olumlu örnekler de var. Tuzla işçilerinin politik gündemlere de müdahale eden militan, AŞTİ işçilerinin kararlı mücadelesi, Ambar işçilerinin sergiledikleri sınıf dayanışması sınıf içerisinde güçlendirilmesi gereken eğilimlerdir. İşçi sınıfı her şeyden önce toplumun tüm ezilen emekçi kesimlerini ilgilendiren sorunlara sahip çıkmalı, devrimci tavrını ortaya koyabilmesi gerekir. En son hücresine kadar çürümüş faşist sermaye rejiminin pervasızca gaspettiği siyasal hak ve özgürlüklere sahip çıkmadan, bu meşru talepler uğruna üretimden gelen gücünü kullanmadan, mücadeleyi sokaklara, alanlara taşımadan işçi sınıfının devrimci gücünü konuşturabilmesi mümkün değildir. Oysa bu güç kullanılmadan, ne sermayenin topyekün saldırısı geri püskürtülebilir, ne de kendisiyle birlikte tüm insanlığı çürüten bu barbarlık sistemi ortadan kalkabilir.

Bu noktada görev öncelikle öncü, devrimci işçilere düşmektedir. 28 Ankara mitingine bu bilinçle hazırlanmalıdır. Çeteleşen devlete karşı işçi sınıfının militan sesini alanlarda yükseltmek için taban çalışması hızlandırılmalıdır. “Siyasal Hak ve Özgürlüklerimiz İçin Mücadeleye!” “Sokağa, Eyleme, Genel Greve!” ajitasyonu yaygınlaştırılmalı, çalıştığımız tüm fabrikalarda, işletmelerde devlete karşı sınıfın militan, politik eylemini yükseltmek için harekete geçilmelidir!

Kopuzlar Deri fabrikası direnişçileri 6 aya varan bir direniş sonucunda patronlara diz çöktürmeyi başardılar. Ancak Tuzla işçisinin başarısı yalnızca Kopuzlar kapitalisti karşısında elde ettikleri küçümsenmeyecek kazanımlarla sınırlı değildir. Sendikayı işyerine sokan ve tavizsiz mücadeleleriyle patrona birçok noktada önemli tavizler verdiren Tuzla direnişçileri bir çok açıdan sınıf kardeşlerinin mücadelesine ışık tutuyorlar. Onlar, salt kendi ekonomik ve demokratik hakları uğruna değil, zindan direnişleri gibi tüm toplumu ilgilendiren politik sorunlarda da sınıf tavrını ortaya koydular. Düzenle karşı karşıya gelmekten, devletin kolluk güçleriyle çatışmaktan geri durmadılar. Bedel ödemeyi göze aldılar. Ve tam da bu birleşik, militan ve politik mücadeleleri sayesinde seslerini kamuoyunda duyurdular. Toplumda yalnızca ses değil, dönüştürücü bir güç oldular. Sınıf kardeşlerinin önce ilgisini, daha sonra da aktif desteğini kazandılar.

Aşağıda Kopuzlar Deri'yi zafere götüren mücadelesinin yakın geçmişinden bir kesit sunuyoruz:

Organize Deri Sanayi Bölgesi'nde kurulu Kopuzlar deri fabrikası önünde yaklaşık 5,5 aydır direnişte olan işçilere 21 Kasım günü jandarma saldırı. İşyerinden ham deri çıkışını engellemek isteyen işçilere saldıran jandarma 29 işçiyi gözaltına aldı. Saldırısı haber alan 3 bin deri işçisi iş bırakarak “Baskılar bizleri yıldırılmaz!”, “Kahrolsun mafya-polis cumhuriyeti!”, “Susma sustukça sıra sana gelecek!” sloganları eşliğinde organize sanayiden sendika binası önüne kadar yürüdüler. Yürüyüş sırasında gözaltındaki işçiler serbest bırakıldı. İş bırakma eylemine ertesi gün de devam etme kararı alan işçiler, yapılan konuşmalardan sonra eylemi sona erdirdiler.

Ertesi gün saat 11:00'de yeniden Kopuzlar Deri önünde toplanan işçiler bir gün önce jandarma tarafından yıkılan çadırı kurdular. Daha sonra kortejler halinde sanayinin içinde bulunan Deri İşverenleri Sendikası'na doğru yürüyüşe geçtiler. İşçilerin yürüyüşünü engellemek isteyen jandarma havaya ateş açtı. Fakat işçiler geri adım atmadı. Aksine jandarmanın üzerine yürüdü. Bunun üzerine jandarma geri çekildi. Deri İşverenleri Sendikası önüne varıldığında jandarmanın direniş çadırını yıktığı ve bazı işçileri gözaltına aldığı haberi geldi. İşçilerin buna yanıtı “Baskılar Bizleri Yıldırılmaz!” oldu. Gözaltındakiler bırakılıncaya kadar binanın önünü tertekleme kararı alındı. Daha sonra işçilerin savcılığa çıkarılacağı haberi geldi. Bunun üzerine jandarma karakoluna doğru “İşçilerin Birliği Sermayeyi Yenecek!”, “Zafer Direnen İşçilerin Olacak!”, “Yaşasın Sınıf Dayanışması!”, “Birlik, Mücadele, Zafer!”, “Susma Sustukça Sıra Sana Gelecek!”, “Baskılar Bizleri Yıldırılmaz!”, “Tuzla, Kopuz'a Mezar Olacak!” sloganları eşliğinde yürüyüşe geçildi. Karakolun önünde

gelindiğinde “Kahrolsun Sermaye Uşakları!”, “Sermayenin İtleri, Yıldırılmaz Bizleri!” sloganlarını haykıran kitle, temsilcilerinin karakola gidip görüşmesi kararını alarak dağıldılar.

Akşam temsilciler toplantısı sürerken, serbest bırakılan işçiler “Baskılar Bizi Yıldırılmaz!” sloganlarıyla geldiler. Serbest bırakılan işçiler ve temsilci işçiler kortej oluşturarak Aydınli Köyü merkezine kadar yürüdüler. “Yaşasın İşçi-Esnaf Dayanışması!”, “Susma Sustukça Sıra Sana Gelecek!”, “Genel Grev Genel Direniş!” sloganlarını atan işçiler, baskıların kendilerini yıldırılmayacağını, ne olursa olsun sonuna kadar mücadelede kararlı olduklarını belirterek Aydınli halkını ve esnafını direnişlerine desteğe çağırdı. Ertesi gün toplanan işyeri temsilcileri işbırakma eylemini sonuç alınca kadar sürdürme kararı aldılar.

25 Kasım'da Tuzla direnişçilerini desteklemek amacıyla Kopuzlar Deri'nin önünde kitlesel bir basın açıklaması yapıldı. Eyleme destek için saat 11:00'e kadar kepenk kapatan Aydınli esnafı jandarmanın baskısıyla kepenklerini açmak zorunda kaldı.

Dört bir koldan kortejler halinde “Yaşasın Sınıf Dayanışması”, “İşçiler Birleşin Sömürüye Son!”, “Birlik Mücadele Zafer!” “Tuzla Kopuz'a Mezar Olacak!” sloganlarıyla sanayi içinde yürüyüşe geçen işçiler Kopuz Deri önünde birleştiler.

Diğer sendikaların temsilci düzeyinde katıldığı eyleme en anlamlı destek “Sermaye Saldırılarına Karşı Tek Yumruk Tek Barikat! Limter-İş” pankartıyla katılan tersane işçilerinden geldi. 30 kişilik bir kitleyle eyleme katılan tersane işçileri sınıf dayanışmasının en güzel örneklerinden birini sergilediler.

Komünistlerin “Zafer Direnen Emekçilerin Olacak!”, “Yaşasın Sınıf Dayanışması!”, “Kavgayı Yükselt, Gücünü Birleştir!”, “İşçi Sınıfı Savaşacak, Sosyalizm Kazanacak!” kuşlamaları ile katıldığı eylemde coşku çok büyüktü. Eylem boyunca işçiler “Zafer Direnen Emekçilerin Olacak!”, “Yaşasın Halkların Kardeşliği!”, “Yaşasın Sınıf Dayanışması!”, “Yılgınlık Yok, Direniş Var!”, “Yaşasın Örgütlü Mücadelemiz!”, “İşçilerin Birliği Sermayeyi Yenecek!”, “Tuzla İşçisi Direnişin Simgesi!”, “Sendika Yoksa Üretim de Yok!” sloganlarını hep bir ağızdan haykırdılar. Yapılan konuşmalardan sonra eylem sona erdi.

Sermaye giderek daha kararlı biçimler alan bu mücadelenin basıncına dayanamadı. Kopuzlar kapitalisti işçilerin temel taleplerini kabul etmek zorunda kalmasıyla direniş de sonuçlanmış oldu. Sınıf mücadelesi ve bu mücadele içerisinde Tuzla işçinin öncü rolü ise sürecektir.

**İşçilerin Birliği Sermayeyi Yenecek!
İşçi Sınıfı Savaşacak Sosyalizm Kazanacak!**

"Yıldırımayaacaklar! Kazanan biz olacağız!"

AŞTİ grevi işverenin tüm saldırısına karşı sürüyor. En son 2 Aralık günü, Melih Gökçek'in tehdit, korku ve parayla satın aldığı 16 grev kırıcı işçiye polis koruması altında işbaşı yaptırılmak istendi. Bunun üzerine AŞTİ grevcileri barikatlar kurarak direnişe geçtiler. Saldırıya geçen polis 69 işçiye copleyarak gözaltına aldı. 4 Aralık'ta grev kırıcılığına tekrar teşebbüs eden işveren bir kez daha işçilerin kararlılığıyla geri adım atmak zorunda kaldı. Ertesi gün 6 işçi daha gözaltına alındı. Direniş sırasında sınıf kardeşleri olarak gördükleri işçilerin ihanetini hazmedemeyen bazı grevciler sinir krizi geçirdi.

Ancak AŞTİ grevcileri yalnızca ihaneti değil, direniş boyunca ambar işçilerinden sınıf dayanışmasının en güzel örneğini de yaşayarak öğrendiler. Her gözaltı, her saldırı, her grev kırıcılığı teşebbüsü işçiler arasında kararlılığı artırırken, birliğin pekişmesine, coşkunun artmasına da neden olmaktadır.

Bir AŞTİ işçisi direniş sırasında şöyle haykırıyordu: "tutuklansak da, gözaltına alınsak da verdiğimiz mücadele meşrudur. Yıldırımayaacaklar, kazanan biz olacağız".

Direniş, gücünü AŞTİ işçisinin kararlılık ve militanlığından almaktadır. İşçilere ve emekçilere dönük pek çok saldırıya imza atan CHP gibi işçi düşmanı iki yüzlü bir parti, direnişteki işçileri ziyaret etme yüzüzlüğünü gösterebilirken, 6 aydır yanıbaşlarında süren greve kayıtsız kalan otobüs işletmeleri de artık dayanışma amacıyla aralarında para toplayabilmektedirler.

Zafer, AŞTİ işçisinin mücadelesindeki kararlılığı, militanlığı ve tek yumruk, tek barikat hareket etmesiyle gelecektir.

Aşağıda AŞTİ işçilerinin direniş hakkındaki görüşlerini sunuyoruz:

✓ 1. İşçi: Sendikadan istifa eden insanlarla aynı sofrada, aynı yemeği yemiş insanlarız. Biz onları arkadaş bildik. Ama bugün bize hainlik yaptılar. 365 gün mü polis nezaretinde dolaşacaklar, sonunda elimize geçireceğiz hepsini. Hepsinin yüzü eğik geziyorlar. Biz burada, ekmeğimizin savaşını veriyoruz. Bunlar bencil, sadece kendilerini düşünen insanlardır. Ben bunu yediremiyorum kendime. Biz hepimiz kararlıyız, bunu sonuna kadar götüreceğiz.

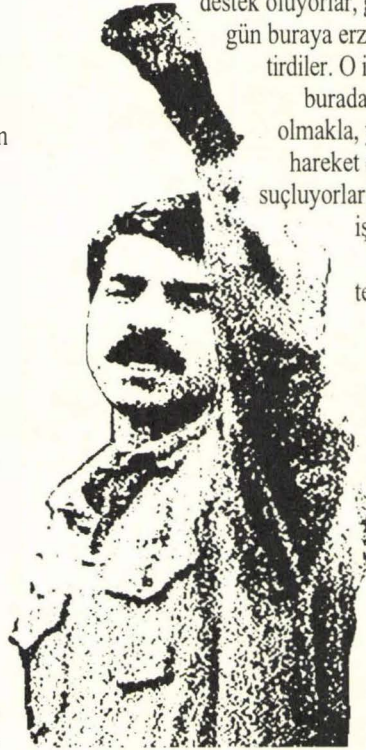
✓ 2. İşçi: Melih Gökçek basına yalan açıklama yapıyor. İşçiye 27 milyar + üç ikramiye verdim diyor. Basını kandırıyor, herkesi kandırıyor. Bu işçi bu teklifi zaten kabul ediyor. Sözleşmeye hazır şu anda. Yalan yere şov yapmasını Melih Gökçek. Bize verdiği 14 milyon.

✓ 3. İşçi: Adil Düzen'de yaşıyoruz. Tüm işçiye yerinden yurdundan ederek "sizlere aş vereceğiz" diyerek getirdiler. Yunanlıların, yeşilliğin olmadığı Kardak kayalıklarına keçileri saldıkları gibi saldırdılar. Bu adil düzen midir? Bu şerefsizliktir, bu adildir. Bunu tüm kamuoyu böyle bilsin. Biz ekmeğimizin mücadelesini veren insanlar olarak baskılara, gözaltılara, dayaklara maruz kalıyoruz. Adil düzen bu mudur, insanlık bu mudur?

✓ 4. İşçi: İşveren bizi, polisiyle, birlikte çalışmış olduğumuz birim arkadaşlarımızla karşı karşıya getirmeye çalışıyor. Bunlar işverenin kölesi ve kuklası oldular. Onurlarını ve kimliklerini verdiler. Bizim gücümüz var, yeterli gücüz, işverenin grev kırıcılığına karşı dayanacak gücüz, pes

etmeyeceğiz. Tutuklansak da, gözaltına alınsak da verdiğimiz mücadele meşrudur. Kazanan biz olacağız. Taviz vermeyeceğiz. 10 kişi kalsak da mücadeleyi sürdüreceğiz. Kesinlikle grevimizi kırdırtmayacağız. Püskürteceğiz onları. Bizi kimse yıldırılmaz. Ne Melih Gökçek, ne de bir başkası. Grevimizi kıran adamın kafasını kırarız. Grevi sürdürmek haktır, grevi kırmak suçtur. Bu suçu yargılayacak bürokrasi de, hukuk da yok. Ama bizim kendi gücümüz, inancımız, tavrımız buna yetecek kararlılıktadır. 260 işçi var, sosyalist basını her gün burada görmek istiyoruz. 20 tane şerefsiz burayı teslim etmeyeceğiz. Haklıyız kazanacağız.

✓ 5. İşçi: Ambar işçileri baştan beri bize destek oluyorlar, geçen gün buraya erzak getirdiler. O insanları burada militan olmakla, yasadışı hareket etmekle suçluyorlar. Bunlar işverenin yaptığı tezgahlar dır.

Kızıl Bayrak/Ankara

Polisan eylem silahını yeniden yükseltiyor!

599 gündür direnişte olan Polisan işçileri 5 Aralık Perşembe günü fabrika önünde bir eylem yaptılar. Eylem 14.30'da otobüslerle Polisan işçilerinin gelmesiyle başladı. Çevrede çok yoğun asker, komando, polis önemi alınmıştı. Fabrikaya az bir mesafe kala işçiler otobüslerden inerek sloganlarla fabrika önüne kadar yürüdüler. Fabrika önünde daha önceden yerini alanlar da vardı. Bunların başında Tuzla Deri ve İpragaz işçileri geliyordu. Ayrıca çeşitli sendika üyeleri ve reformist partililer de katılım sağladılar. Devrimci basın ise eyleme muhabirleri düzeyinde katılmıştı. Eyleme genel bir coşku hakimdi. Fabrika önünde yapılan basın açıklamasında Petrol-İş genel başkanı Bayram Yıldırım'ın konuşması kitlenin attığı sloganlarla sık sık kesildi. Bayram Yıldırım bir yandan Tuzla Deri işçilerini örnek göstererek, saldırının tüm sınıfa dönük olduğu ve birleşik bir tarzda yanıtlanması gerektiğini söylüyordu. Diğer yandan işçilerin asker ve polislerle karşı karşıya getirilmek istendiğini vurgulamaktan geri durmuyordu. Bu her ne kadar özünde doğru olsa da, sendika başkanı uzlaşmacı bir tavır çiziyordu. Gerçekte işçilerin militan coşkusunu söndürmek gereğini hissediyordu. Ayrıca Türk-İş birinci bölge temsilcisi Faruk Büyükkucak da bir konuşma yaptı. Eylemde sık sık atılan sloganlar şunlardı: "Polisan İşçisi Yalnız Değildir!", "Yaşasın Polisan Direnişimiz!", "Susma Sustukça Sıra Sana Gelecek!", "Yaşasın Sınıf Dayanışması!". Tuzla Deri işçileri de: "Direnişin Simgesi Tuzla İşçisi!", "Gelecek Ellerimizde!", "Birlik, Mücadele, Zafer!", "Zafer Direnen Emekçinin Olacak!" sloganlarıyla eylemdeki etkinliğini hissettirdiler. Sınıf dayanışmasını yükselten Tuzla Deri, İpragaz ve bazı çevre fabrikalardan işçilerin eyleme katılımı denebilir ki en anlamlı gelişme oldu.

Uzun bir dönemdir sessizlik içerisinde devam eden Polisan direnişinin yeniden eylemli bir süreç girmesi mücadelenin daha etkin ve sonuç alıcı biçimlerde sürdürenin olanaklarını da sunuyor. Tek başına, tüm çevrenin asker ve polislerle kuşatılması bile sermayenin Polisan'ın yeniden hareketlenmesi karşısındaki kaygılarını ifade ediyor. Gerek direnişin başarıya ulaşması, gerekse de Polisan işçilerinin sınıf hareketine örnek teşkil etmesi mücadeleyi yeniden aktif biçimlere sıçratmakla mümkündür. Bu ise sendika bürokrasisinin uzlaşmacı tavrının kırılmasına ve sınıf dayanışmasının örülmesine bağlıdır. Polisan işçileri eylem silahına yeniden sarılmalı, sokak ve alanlarda, direnişçi sınıf kardeşlerinin yanında yerlerini almalıdırlar. Militan bir mücadeleyi yükseltmenin ve sınıf dayanışması ruhunu kuşanmanın en son örneğini geçtiğimiz günlerde patronlara diz çöktüren Kopuzlar Deri işçileri şahsında yaşadık. Polisan işçileri Tuzla Deri işçilerinin yürüttüğü mücadeleyi örnek almalıyız.

**Yaşasın Polisan Direnişimiz!
İşçi Sınıfı Savaşacak,
Sosyalizm Kazanacak!**

Kızıl Bayrak/GEBZE

Çukobirlik'te Yeni Saldırı Hazırlıkları Sessizliği Mücadelemizle Yırtalım!

Yaklaşık üç aydır fabrikaları kapalı olan ve zorunlu izine çıkarılan Çukobirlik işçileri 14 Kasım'dan itibaren işlerine yeniden geri dönüş yaptılar. Yıllık izni bulunanlar dışında tüm işçiler şu an çalışmaya başlamış bulunuyorlar. Ancak 8 aydır tek bir kuruş dahi alabilmiş değiller. Birikmiş alacakları "para yok" bahanesiyle ödenmiyor. İşçiler, karamsar ve umutsuzca bir bekleyiş içinde. Çukobirlik'te sermayenin asıl hedefi yoğun bir tensikat saldırısıydı. Üç aylık zorunlu iznin gerçek nedeni de bu saldırıya uygun bir zemin hazırlamaktı. Bu süre içerisinde Çukobirlik işçisinin mücadele dinamiği törpülenip yok edilecekti.

Gelinen noktada sermayenin bu politikada gerekli başarıyı sağladığı görülüyor. Henüz işten atma saldırısını hayata geçirememiş olması,

Çukobirlik işçilerinin bir karşı koyuş sergilemesinden değildir. Aksine sermaye ilk raundu kazanmış olmanın rahatlığıyla saldırının boyutlarını daha da genişletmiş bulunuyor. Çukobirlik işçileri işini kaybetmenin değil, tazminatını alamamanın kaygısını yaşıyor. İşveren ise tazminat yükünden kurtulmak için işçilerin kendi istekleriyle çıkmalarını istiyor. Ücretlerin ödenmemesinin temel nedeni budur. İşçileri yıldırarak bir an önce çıkmaya zorlamak.

Geçmiş süreçleri sayısız eylemle dolu olan Çukobirlik'in yaşadığı bu ölüm sessizliği Adana işçi hareketi için ciddi bir kayıptır. Sermaye Çukobirlik'te alacağı galibiyetin verdiği güçle farklı fabrikalarda saldırıya geçecektir.

Çukobirlik işçisi şu an tarihsel bir sorumlulukla yüzyüzedir. Sadece

kendisine karşı değil, Adana ve Türkiye işçi sınıfına karışıdır bu sorumluluk. Bir an önce silkelmek, dişe diş bir mücadeleyi başlatmak göreviyle yüzyüzedir. Bunun yolu da üzerlerine çöreklenmiş sendika bürokratlarından bir an önce kurtulmaktan geçiyor. Onlara yeni ihanetler için fırsat tanımayalım! Şimdiye kadar arkalarından sürüklenip, kendi geleceğimizle oynadık. Bundan sonra kendi kaderimizi ellerimize almalıyız. Harekete geçmeli, birleşmeli, haklarımıza ve mücadele geleneğimize sahip çıkmalıyız. Umutsuzluğa son verip, kendi sınıfımıza yakışır bir tavır sergilemeliyiz!

Kızıl Bayrak/ADANA

MİTAŞ Taşeron İşçileri Direnişe Geçtiler

Ankara'da elektrik direkleri ve köşebent üreten Mitaş taşeron işçileri, işverenin keyfi uygulamalarına karşı direnişe geçtiler. Bu mücadelenin dinamikleri '92 yılına kadar uzanıyor. Bu yıla kadar Mitaş % 75'inin TEK ve %25' inin Volkan'lara ait olduğu sendikalı bir kamu işletmesiydi. Özelleştirme saldırısından Mitaş işçileri de paylarını aldı. Fabrikanın % 80'ini alan Volkan'lar hemen tensikata girişti. 200 işçi işten atıldı. İşçiler buna karşılık 15 gün süren bir direniş başlattı. Ancak patronlar işçileri bölmeyi ve direnişi bitirmeyi başardı. Direnişe katılmayan işçilere kurdurulan taşeronlar aracılığıyla direniş kırıldı. Mitaş'ın yeni patronu her türlü keyfi uygulama ile işçileri kölelik koşullarında çalışmaya mahkum etmek için Mitaş'ı 13 ayrı taşerona böldü. Toplam 600 olan işçi sayısının 150 kadarı da kayıtsız. Sürekli bir sirkülasyon var. Özellikle vasıfsız işçiler bir aydan daha fazla çalışmıyorlar. Ağır ve sağlıksız çalışma koşulları ve zorunlu mesailer nedeniyle sürekli iş kazaları oluyor. Sakatlanan işçiler tazminatlarını alamadan sokağa atılıyorlar. Mitaş işçilerini bu koşullarda çalışmaya zorlayan patronun '95 yılı net karı 4 trilyon civarında. Bütün bunlar gösteriyor ki; işçilerin kölelik koşullarında çalıştırılması patronların karlarına kar katıyor.

Mitaş işçilerini 30 Kasım günü patlama noktasına getiren birikim bunlardan oluşmaktaydı.

Kıvılcımı çakan da yine işveren oldu. Patron almış olduğu yeni keyfi kararları taşeronlar aracılığıyla işçilere duyurdu. Buna göre günlük çalışma süresi 12 saate çıkarılmış, bir vardiyanın işine son verilmişti. Mitaş işçileri bu duruma sessiz kalmamaları gerektiğini gördüler. Patronun saldırılarının sonu gelmiyordu. Sessiz kaldıkça daha da azgınlaşıyor, pervasızlaşıyordu. 300 kadar taşeron işçisi direniş kararı aldı, taleplerini belirledi. Diğer işçilere de çağrı yapıldı. Patronun işten atma tehditleri, işçileri bölme çabalarına karşılık direnişin sağlamlaştırılmasıyla yanıt verildi. 8 kişilik direniş komitesi seçildi ve kendilerini temsil etmeye yetkili kılındı. Talepleri kabul edilene kadar direnişe devam etme kararı alındı.

Mitaş işçilerinin talepleri şunlardır: 12 saatlik çalışma süresinin kısaltılması. Taşeron uygulamasına son verilmesi. Ücretlerin, taban 30 milyon olması koşuluyla yeniden ayarlanması. Mesai ücretlerinin 1 milyondan 2 milyona çıkarılması. Zorunlu mesailerin kaldırılması. Yılda maaş tutarında iki ikramiye, yakacak, doğum ve ölüm yardımı, işgüvencesi, sudan gerekçelerle işten çıkarılmaya son verilmesi, işyeri komitesinin işveren tarafından tanınması ve bu taleplerin yasal güvence altına alınması. Bu ve benzeri talepleri kazanmak için mücadeleden başka yollarının

olmadığını kavrayan Mitaş işçileri sınıf kardeşlerinin de desteklerini bekliyorlar.

İşçi ve emekçiler özelleştirme ve taşeronlaştırma saldırılarına karşı gerekli tepkiyi veremediği için, cesaretlenen patronlara karşı Mitaş işçileri bir barikat oluşturmalıdır. Burada kazanılacak bir direniş sınıfın diğer kesimlerine de örnek olacak, üzerlerindeki ölü toprağını atmalarını kolaylaştıracaktır. Mitaş işçileri bu direnişe bu bilinçle bakmak zorundadırlar. Yalnızca kendileri için değil, işçi sınıfının aynı saldırılara maruz kalan diğer kesimleri için de döğüşüklerini görmelidirler. Bugün mevcut olan karlılıklarını güçlendirmek ve direnişi sağlam bir zemine oturtturarak geliştirmek zorundadırlar. Mitaş fabrikasının duvarları içine hapsolmasına izin vermemeli, çevre fabrikaları da direnişe çekmeye çalışmalıdırlar. Patronun saldırılarına ve oyunlarına karşı hazırlıklı olmalı, saflarını sıklaştırmalıdırlar.

Ankara işçi sınıfı ve devrimcileri, komünistleri bu direnişi kendi direnişleri olarak sahiplenmeli ve savunmalıdır. Mitaş direnişinin zaferi işçi sınıfının zaferi olacaktır.

Kahrolsun Ücretli Kölelik Düzeni!

Yaşasın Mitaş İşçilerinin Direnişi!

Devletin 24 Kasım aldatmacasına öğretmenlerden eylemle yanıt

Sermaye devletin 24 Kasım'ı öğretmenler günü ilan etmesi 12 Eylül'den sonrasına denk düşer. Yılda bir defa "hatırlanan" öğretmenler için 24 Kasım'da törenler düzenlenir. "Öğretmenlerimizi çok seviyoruz, elleri öpülesi insanlar" gibi sözlerle başlayan nutuklar çekilir. Tüm öğretmenlerin bu göstermelik kutlamalara katılması zorunlu hale getirilir.

Yapılan konuşmalara inanacak olursak: "Bu ülkede öğretmenler, eğitim emekçileri başta. Hiçbir yaşam zorlukları yok. Ekonomik, demokratik, siyasal bütün haklara sahipler. Gül gibi yaşayıp gidiyorlar."

Oysa devletin ve burjuva medyanın bu propagandaları sis perdesidir. Bu sis perdesini kaldırıp baktığımız zaman, insanca yaşam hakları ellerinden alınmış, her türlü kötü muameleye maruz kalmış

koca bir eğitim emekçileri ordusu karşımıza çıkar. Kapitalist Türkiye'de eğitim emekçilerinin ekonomik, demokratik, siyasal bütün hakları gaspedilmiştir.

Eğitim-Sen verilerine göre, son bir yılda 60.000 eğitim emekçisi 30'da bir, 15'de bir, 8'de bir gibi maaş kesim cezaları ile karşı karşıyadır. 17 yıllık bir öğretmenin maaşı 20 milyondur. Yine son bir yılda, 100'ü aşkın öğretmenin görev yeri değiştirilmiş, 3 öğretmen işten atılmış, 163'ünün atılması istenmiş ve 821 öğretmen hakkında dava açılmıştır.

Peki bütün bu uygulamalar neden? Çünkü, eğitim emekçileri en doğal hakları olan grevli- toplu sözleşmeli sendika istemişlerdir. Çünkü, "maaş diye bize reva görülen kırıntı yaşamamıza yetmiyor" demişler ve hak arama mücadelesine girişmişlerdir. Sürgünlere, işten atmalara,

kırımlara son verilmesini istemişlerdir, kardeş Kürt halkından olan meslektaşlarıyla hep bir ağızdan "Yaşasın Halkların Kardeşliği!", "Savaşa Değil, Eğitime Bütçe!" diye haykırışlardır. Ve bütün bu insani talepler karşısında baskılara, kırımlara, azgın bir teröre maruz kalmışlardır.

Elbette ki bütün bunlara karşılık, öğretmenlerimizin söyleyecek çok sözleri, alanlarda haykıracak çok sloganları var. Ve bu sözü de, en güzel olarak, devletin 24 Kasım kutlamalarına hazırlandığı 23 Kasım'da alanlara çıkarak söylediler. Devletin yasakladığı Ankara Kızılay meydanını onbinlerce eğitim emekçisi doldurdu. Elllerinde pankartları, dillerinde sloganları devlete "artık yeter" dediler.

Bu eylemin hedeflerinden biri de sahte 24 Kasım'ı, 12 eylül askeri faşist darbesinden sonra devletin dayattığı bu günü etkisiz hale getirmektir. Bu gün yerine, öğretmenler gününü, Dünya Öğretmenler Günü olan 5 Ekim'de kutlamayı kararlaştırdılar. Ve böylelikle seslerini bir kez daha kamuoyuna duyurdular. Bu eylemle eğitim emekçilerimizin haklarına öğrenciler, KESK, işçiler, devrimciler, duyarlı bütün insanlar sahip çıktı. İşçilerin, memurların, toplumun ezilen bütün kesimlerinin üzerine kene gibi yapışmış burjuvaziye ve onun devletine "bu hepimizin sorunudur" dediler.

Susurluk kazasıyla artık ayan-beyan hale gelen Devlet-Mafya-Aşiret ilişkisinin gösterdiklerine bir bakılırsa işçilerin, emekçilerin haklarını gaspeden, üstüne üstlük hak arama mücadelesine girişen insanlara polisiyle, köpeğiyle, panzeriyle saldıran devlet mafyaları, çeteleri, aşiretleri besleyip korumaktadır. Çünkü, artık devletin kendisi çeteleşmiştir, mafyalaşmıştır.

Bütün bunlara karşı, bizler, her türlü demokratik, siyasal hak ve özgürlüklerimize sahip çıkmak zorundayız. Mafyalaşan, çeteleşen, kontrgerilla aygıtı olan bu devleti beslemek için emeğimizi satmıyoruz. İnsanca yaşamak için çalışıyorsak, üretiyorsak insanlık dışı uygulamalara da tepki göstermek, öfkemizi devlete yöneltmek zorundayız.

Bu anlamda, genelde KESK'in, özelde ise eğitim emekçilerinin düzenledikleri eylemler önemlidir, anlamlıdır. Ama yeterli değildir. Bu eylemleri, hem sürekli, hem de etkin hale getirmeliyiz. Öncelikle kendi cephemizden, sonra da başta işçi sınıfı olmak üzere toplumun diğer ezilen kesimleriyle birleşik-militan mücadeleler örgütlemek, eylemlerimizi genel-greve dönüştürmek bugünün en acil görevidir.

Sokağa, Eyleme, Genel Greve!

Bedelsiz Oto İthalı Kararnamesi Saldırısı Reno ve Tofaş işçileri mücadelenin yolunu açmalıdır!

- **Bedelsiz oto ithali kararnamesinde asıl büyük silleyi işçi sınıfının yediği açıktır. Kararname çıkmış ve TOFAŞ başta olmak üzere ilk toplu tensikatlara girişilmiş bulunuyor. Büyük fabrikalardan çıkarılacak her işçi için yan sanayiden 4 işçi çıkarılacağı bizzat kapitalistlerin dilinden yayılıyor.**
- **Bursa proletaryası kritik bir dönemden geçiyor. TOFAŞ ve RENO işçileri kilit bir mevzidedir. Bu saldırıya nasıl bir yanıt verileceği, onbinlerce sınıf kardeşlerinin geleceği herşeyden önce onların tutumuna bağlıdır.**

Bedelsiz oto ithaliyle ilgili kararname görünürde REFAHYOL hükümeti ile otomotiv tekellerinin arasını açtı. Alanın iki devi (OYAK ve KOÇ grubu) ile hükümet arasında, aylar süren ağız dalaşına bakılırsa hükümet tekellere rağmen ve tekeller zararına bir uygulama yapıyordu. Hatta sorun öyle sunuldu ki, çöktürmek istenen ülke ekonomisiydi. Otomotiv sanayi idi vb.. Bu çarpıtmada öylesine ileri gidildi ki, "zavallı" sanayicileri desteklemek üzere "işçi sendikaları" bile ayağa kalktı.

Gelinen noktada kararname çıkmış ve hiç gecikmeden tensikata başlamış bulunuyor. İlk toplu tensikat ise bin küsur işçiyle TOFAŞ başlattı. Bu arada TOFAŞ'ta FIAT'la KOÇ arasında kamuoyundan ayrıntıları gizlenen sıkı bir pazarlık sürdüğü de biliniyor.

Bedelsiz oto ithaliyle ilgili kararnameyle hangi sermaye grubu, kişi ve çevrelere ne tür kapılar açıldığı uygulama başladıktan sonra açığa çıkacak. Biz burada kararnamenin kendisiyle değil, yarattığı yanılsamalarla ve tüm aksi iddialara rağmen otomotiv tekellerine sunduğu olanaklarla ilgileniyoruz. Bu konulara açıklık getirmeye çalışıyoruz.

REFAHYOL Tekellerin Zararına İş Yapabilir mi?

Türkiye'nin devlet yapısı, kurumları ve işleyişi üzerine artık genel kabul gören bir gerçek var. Ülkede parlamenter demokrasisi şalyıla artık örtülemez hale gelen, başında MGK'nin bulunduğu bir dikta rejimi söz konusudur.

Özellikle '80 darbesinden bu yana parlamentonun rolü tamamıyla göstermelik hale gelmiştir. Bu kuruma artık asma yapraklığı bile çok görülmüştür. Öyle ki, meclis MGK'nin izni ve emri olmadan bırakalım icaat, söz dahi söyleyememektedir.

İşte bedelsiz oto ithali kararnamesiyle, böyle bir kurumun, en büyük payları kuşkusuz MGK generallerinde olan OYAK gibi bir tekelin zararına çalışabileceği, buna cüret edebileceği gibi bir yanılsama yaratılmaya çalışıldı. Oysa bırakın OYAK'ı bir yana, Türkiye'de KOÇ grubunu çığneyerek çalışabilecek bir hükümeti hayal etmek bile abesle iştigaldir. Bu nedenle kararnamenin sınıfa yönelik kapsamlı bir saldırı hamlesi olarak kullanıldığını söylemekte hiçbir sakınca yoktur. Kararnamenin tekellere sağladığı avantajlar, ilk elden:

- * Toplu tensikat için gerekçedir.
- * Stokların eritilmesi için zamandır.
- * Asgari ücretle, yeni-acemi işçi istihdamı için zemindir.

Bu iki tekelin bedelsiz vurgununa hangi yol ve araçlarla katılacağı ise, şimdilik somut bilgilerden yoksun olduğumuz için bir kenarda tutulabilir.

Yukarıda sayılan 3 avantaj, sanayinin, özellikle son 5 yılda giderek derinleşen krizini hafifletmede önemli olanaklardır. Bilindiği gibi, RENO ve TOFAŞ bu kriz döneminde uzun süren ücretsiz izinlerden işçi sayısını yarı yarıya düşürmeye kadar türlü yollara başvurmuşlardı. Yine de ne bir toplu kıyımı ne de daha uzun süreli iş durdurmayı

göze alabildiler. Sendikanın durumu ne olursa olsun, böyle bir saldırı, beklenmedik patlamalara yol açabilirdi. Bu riski asgariye düşürebilecek bir zemin gerekiyordu. Bedelsiz oto ithali kararnamesiyle sözkonusu zemin döşenmeye çalışılıyor. Medya ve sendikanın da yardımıyla bu iki tekel sahipleri "mağdur" gösterildiler. Dolayısıyla, işçiye yönelik her türden saldırıyı "haklı" ve "meşru" göstermenin fırsatını da yakaladılar.

Aslında, otomotiv sanayicileri arasında gerçekten mağdur edilen bir kesim vardı. Tekellere yönelik yanılsamada biraz da bu mağduriyet kullanıldı. Otomotiv yan sanayiinde çalışan KOBİ'lerdi bunlar. Şimdi çoğu kapanıma noktasına gelen bu işletmelerin istihdamı, iki tekelin ortalama 4 katını buluyor. Bir toplu tensikatta, iki büyük fabrikadan çıkarılacak her işçi için, yan sanayiden 4 işçi çıkarılacağı bizzat kapitalistlerin dilinden yayılıyor.

Sonuçta, burjuva hükümetin diğer bütün uygulamalarında olduğu gibi, bedelsiz oto ithali kararnamesinde de, asıl büyük silleyi işçi sınıfının yediği gün gibi açık. Şimdi Bursa proletaryası kritik bir dönemden geçiyor. Özellikle TOFAŞ ve RENO işçileri bu konuda kilit bir mevzidedir. Bu saldırıya nasıl bir yanıt verileceği onların tutumuna bağlıdır.

TOFAŞ ve RENO işçileri, sadece tek tek bireyler olarak işsiz kalıp kalmama, tazminat miktarı vb. ile ilgilenemez. Aynı zamanda, onbinlerce sınıf kardeşlerinin geleceğiyle ve yeni nesil işçilere bir mücadele geleneği bırakmakla da ilgilenmek zorundalar.

Kızıl Bayrak/BURSA

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

KESK

Güney Marmara Bölge Toplantısı İzlenimleri...

14 Aralık'ta Ankara'ya, Mücadeleye!

KESK'in 14 Aralık Ankara Mitingi'ne yönelik çalışmaları sürüyor. Bunlardan biri de bölge toplantılarıydı. Güney Marmara örgütlülüklerini kapsayan toplantı 30 Kasım Cumartesi günü Bursa'da yapıldı. Petrol-İş salonunda gerçekleştirilen toplantıya kimi illerin temsilcileri şubeler platformu kararlarıyla katılırken, bazı illerin delegeleri ise iletişim sorunları nedeniyle böyle bir hazırlıktan yoksun olarak gelebilmişti.

Toplantıda, KESK'e iletilecek görüş ve öneriler tartışıldı. Bu önerilerin belli başlıları şöyle sıralanabilir:

1. Sendikal eğitime önem verilmeli.
2. Günlük gelişmelere duyarsız kalınmamalı, anında tepki gösterilmeli.
3. Taleplerde süreklilik ve ısrar olmalı.
4. Şubat-Mart ayları için iş bırakma hedeflenmeli.
5. KESK'e ait bir yayın çıkarılmalı.
6. KESK'te ve genel merkezlerde hukuk büroları kurulmalı.
7. Yasayla ilgili çalışma ve taleplerde grev ve toplu sözleşme hakkından, iş güvencesinden, siyaset hakkından taviz verilmemeli.
8. Bütçenin emek karşıtı bir savaş bütçesi olduğu açığa çıkarılmalı.
9. İktidar ve sermaye politikalarına alternatif programlar oluşturulmalı.
10. Mücadele birliğini sağlamak için çaba gösterilmeli.
11. 14 Aralık mitingi için, toplum gündemine denk düşen talepler şiarlaştırılarak, toplum iradesi alana yansıtılmalı.
12. En geniş katılım için çalışılmalı.

Bölge toplantısında somutlanan bu taleplerin iradeye dönüşmesi, kuşkusuz KESK'in onları ne kadar ciddiye alacağıyla yakından ilgili. Bir o kadar önemli olan bizzat tabanın tutumudur. Bu ikisi, hem birbirini zorlayan, hem destekleyen şeylerdir. Taban, taleplerinin arkasında ne kadar durursa, örgüt de tabanı o kadar ciddiye alır. Tersinden, örgüt, tabanın isteklerini ne kadar ciddiye alırsa, o istekleri elde etme mücadelesi o kadar güçlenir.

Kamu emekçileri, bugün işçi sınıfının sendikal hareketinde tam bir tıkanma yaratan, örgüt-sınıf yabancılaşmasından gerekli dersleri çıkararak, aynı tuzaklara düşmemenin yollarını da arayıp bulmak zorunda.

14 Aralık, hareketin önünde önemli bir fırsat olarak duruyor. Kirlili ve karanlık yüzü kazayla ortaya çıkmış bir devlet ve hükümet gerçekliğinde; tepkileri alanlara taşımak, özgün sorunlar üzerinden taşımaktan daha kolaydır. Tabii burada da bölge toplantısında sözü edilen "eyleme yönelik çalışma" önem kazanıyor. Bu zaman iyi değerlendirildiği takdirde, 14 Aralık'ta devlete güçlü bir sille de kamu çalışanlarının indirmesi hiç de hayal olmayacak.

Maden TİS süreci: “İşçinin hep birlikte başkaldırması gerekiyor”

Kızıl Bayrak: TİS görüşmelerinden ne bekliyorsunuz? Görüşleriniz nelerdir?

1. işçi: Şu an görüşme yeni başladı. Biz %100'den fazla bekliyoruz enflasyona göre. Artık grev mi olur, ya da bu zammı nasıl alırsız belli olmaz. Şu an başka birşey diyemiyoruz.

3. İşçi: Beklediğimiz çok şey var. Bursa'da benim çocuklarım var. Çalışıyorlar; 37 milyon ücret alıyorlar. Ben 400 metre yerin altına giriyorum. Aldığım ücret 28 milyon lira. Orada yemek parası yok, arabasıyla eve geliyor. O 37 milyon alıyor, ben 28 milyon para alıyorum, 20 milyonunu burada yıyorum.

Kızıl Bayrak: TİS sürecinde çalışanları GMİS temsil edecek. Ancak daha önce Maden-Koop'u borca sokup faturayı işçilere ödeten, Mengen'de direnişi baltalayan, özelleştirmelere sessiz kalıp destek veren, işten atılmalara göz yuman, bir önceki sözleşmede %16 gibi komik bir rakama sözleşme imzalayan da bu sendikaydı. TİS sürecinde yeni bir satışı imzalayacağı şimdiden açıkça görülüyor. Bu konuda ne düşünüyorsunuz?

1. işçi: Gene imzalayacaktır. Bu ülkenin insanı kendi çıkarı peşinde. Bakanı olsun, başbakanı olsun bunların alayı böyle. Yalnız sendika değil yani.

Kızıl Bayrak: Olabilecek bir satışa karşı şimdiden işçiler arasında bir çalışma var mı? Ya da önerileriniz nelerdir?

1. İşçi : Hiçbir çalışma yok.

Kızıl Bayrak: Sermaye devleti işçi sınıfına karşı çok kapsamlı bir saldırı içerisinde. Bunlardan biri de özelleştirme. Özelleştirmeye işsizlik, taşeronlaştırma, sendikasıztırma, açlık ve sefalet dayatılıyor. Bu saldırılara karşı sendikanızın ve işçi sınıfının bir bireyi olarak sizin tavrınız nedir. Ne olması gerekir?

1. İşçi: İşçilerin burada elele vermesi gerekir. Duyduğumuz ve konuştuğumuza göre böyle. Burayı taşeronlaştıracaklar.

Ben kendim sigortalıyım. Böbreklerimde taş meydana geldi. Sigortada doktora gittim. 1 milyon muayane ücreti tutuyordu. İki milyon verdim iyi tedavi yapsın diye. Yine de yapamadılar. Ben de Ankara'ya Kızılay'a özel hastaneye gittim, o zamanın parasıyla 28 milyona tedavi oldum. Yani bir kaç aylığıma oraya verdim. Şimdi SSK özelleştirilirse durumumuz iyice kötü olacak.

2. İşçi: Satılmasını istemiyoruz. İyi yönetilmesini

istiyoruz. Önümüze biri geçip de yönlendirmiyor ki bizi. İşçi arkadaşların hiçbirisi istemez ki ocaklar kapatılsın. Zonguldak'ta madenden başka hiçbir şey yok.

3. İşçi: Zonguldak'ta bir kişinin çalışıp 20 kişiye baktığı yağınla ev var. Ben 15 nüfusa bakıyorum. Buyrun cenaze namazına, çocuk çocuk işsiz. Eskiden Trabzon'dan, Van'dan gelen burada işe giriyordu. Şimdi oralardan gelen yok, buralardan sağa sola giden var. Emekli olan gidiyor. Buradakilerin hepsi arkasından cepli. Başımızdaki idarecilerin, yöneticilerin hepsi böyle. Bunların hiçbirine güven kalmadı.

1. İşçi: Seçtik başımıza bu sendikacıları, bunlardan da vefa olmadı. Şimdi buradan Dilaver'e gidin. Dilaver'de kömür çıkmıyor diye kapattılar. Biz burda 1500-2000 kişiyiz kömür çıkaramıyoruz. O 300 işçiyle günde 1500 ton çıkarıyor. 3 vardiya 4500 ton. Bizim tonajımız 2190-2300. Biz burada 10.000 kişiyle çalışıyoruz. Baştaki yöneticilerin kusuru. Bu işte devlet politikası. İmkân mı var? Erdoğan Demir'in elinden kim alacak orayı. Çiller'in 50 tane koruması varsa onun 100-150 tane silahlı koruması var.

2. İşçi: Şu an Dilaver'in rezervi 30.000 ton harmanda duruyor. Genilere, termik santraline, çay fabrikalarına, İstanbul'a 50 kamyonu ve artı nakliyecileri kömürü çekmekle başedemiyorlar. Kömür yok diyen kim? Kömürü çıkarmak lazım. Kim TTK zarar ediyor diyorsa, allah belalarını versin.

3. İşçi: Dilaver bir kuzuya satıldı. Dilaver'de ben 20 sene çalıştım. 7000 işçi vardı. Bir tek mühendis idare ediyordu. Kömür sel gibi akıyordu. Bu alçaklar Dilaver'i bir kuzuya, bir rakıya, kimi altına bir Doğan arabaya sattılar. Hazırlığını da yaptılar, özel sektöre vermeden. Ve Tansu da buradan pay aldı. Kilimli'ye Erdoğan Demir Belediye Başkanlığı için 10 milyar para harcadı. Gireceksin Türkiye'de 5000 kişiyi keseceksin, ne kadar yamuk yumuk kişi varsa. Bak o zaman bir şey kalıyor mu?. Biz burada suyla geçiniyoruz, onlar yağla balla.

Kızıl Bayrak: Birlikte mücadeleyle tüm saldırılar göğüslenilebilir.

1. İşçi: Şimdi burada şöyle bir özellik var. Hariciyede çalışanları bir yerde toplarsın, yeraltında çalışanları bir araya toplaman çok zor. Çünkü kartiye kartiye bölünmüş, vardiya vardiya bölünmüş.

2. İşçi: En başta işçinin hep birlikte başkaldırması gerekiyor. Kendi hakkını kendisinin araması gerekiyor. Bizim isteğimiz şu ocaklar kapanmasın.

Kozlu Belediyesinde Sömürü ve Talan

DSP'li Yusuf Kaldı'nın belediye başkanı olduğu Kozlu Belediyesi'nde 33 işçi 70 memur çalışmaktadır. '94 yılında başkanlığa gelen Yusuf Kaldı geldiğinden beri belediye çalışanlarına sosyal hakların gaspı, ücretlerin ödenmemesi, keyfi sürgünler vb. uygulamalarla kan kusturmaktadır.

*Çalışanların şu an içerde 21 adet ikramiye, 6 aylık maaş, 7 ton 750 kg. kömür alacakları bulunmakta.

*Sözleşmede varolan 30 günlük yıllık izin süresi fiili olarak 15 güne indirildi.

*Keyfi ücret kesme cezaları ve yevmiye sınırlamalarına gidilmekte.

*Keyfi olarak işyeri sürgünleri gerçekleştirilmekte.

*Keyfi işten atılmalar yaşanmaktadır.

İşçiler açlık ve sefalet sınırına gelmiş durumdadır. Çocuklarını okula gönderememekte, icra mahkemelerinde sürünmekte vb.

Belediye başkanı Yusuf Kaldı ise zevk ve sefa içerisinde yaşamakta, belediyenin kasasını yandaşlarına peşkeş çekmektedir. Yandaşları ücretlerini muntazaman almakta ve hatta bazıları belediyeye borçludurlar. İhaleler usulsüz, mütahtilere ödemeler muntazam yapılmaktadır. Belediyenin kasasından başkan kişisel harcamalarını karşılamaktadır (kamyonunun tamiri, bakımı, yenilenmesi, Antalya'da otel yaptırmak vs.). Belediye arsaları çevresine peşkeş çekilmiştir.

İşçiler bel bağladıkları sendikaları Belediye-İş'in bu duruma kayıtsız kalmasından dolayı Genel-İş sendikasına geçmişlerdir. Genel-İş ise hiç yetki alamamıştır.

Kendilerine sözlü taahhütte bulunulan, seçimlerde "Zonguldak avukatı olacağım" diyerek milletvekili olan Mümtaz Soysal'a bir heyet oluşturarak durumlarını ileten işçiler hiçbir yanıt alamadılar. İşçiler "seçimlerde halkın avukatı olacağım" sözünü veren M. Soysal'ın şimdi kimin avukatlığını yapıyor diye soruyorlar.

Kozlu Belediyesi çalışanları yapılan saldırılara bir an önce son verilmesini ve alacaklarının derhal ödenmesini istiyorlar.

Belediye işçileri hak gasplarını önlemek için birleşip, sermayeyi ve onun temsilcisi Kozlu Belediyesi'ni hedef alan kararlı bir mücadelenin yolunu tutmalıdırlar.

Kızıl Bayrak/ZONGULDAK

Eğitim-Sen'in oturma eylemi gerçekleştirildi

Eğitim-Sen'e yönelik saldırıları durdurmak için başlatılan mücadele programı çerçevesinde 16 Kasım'da Zonguldak'ta da bir oturma eylemi gerçekleştirildi. Yaklaşık 100 kişinin katıldığı eylemde kitlenin büyük çoğunluğu Eğitim-Sen üyesi kamu çalışanlarından oluşmaktaydı. Kitlenin küçük bir kısmı eylem boyunca slogan atarken, sendika yöneticilerinden oluşan kalabalık sohbet etmeyi tercih ediyordu. Eylem boyunca "Baskılar Bizleri Yıldırmasın!", "Sürgünler, Cezalar Kaldırılsın!", "Meşru Mücadelemiz Onurumuzdur!", "Susma, Sustukça Sıra Sana Gelecek!", "Emekçiyiz, Haklıyız, Kazanacağız!" atılan sloganlardı.

Eylemin yapıldığı hükümet konağı önünden Eğitim-Sen'e dövizlerle yürümek isteyen kitle polis tarafından engellendi. Bunun üzerine dövizler indirilerek topluca Eğitim-Sen'e yürünerek eylem bitirildi.

Kızıl Bayrak/ ZONGULDAK

Çürüyen Düzen ve Çürütülen İnsanlık

Sadece cinayet, cinnet, sapıklık, intihar haberleri ile tiraj tutturan günlük gazeteler peynir ekmek gibi satılıyor. Sermayenin "daha ciddi" medya organları ise, toplum içinde bu tür eğilimlerin yaygınlaşmasını, bireylerin "hastalıklı psikolojik yapıları" ve "kötü sosyal çevresine" bağlıyorlar. Arkasındaki asıl kaynağı ve gerçek nedenleri gizlemeye çalışıyorlar.

Oysa, dünya üzerinde hüküm süren, para için insanı insanın kurdu haline getiren kapitalist değerler ve vahşi kapitalizmin ürettiği işsizlik, cehalet, açlık, gerici savaşlar insanlığın yozlaşmasının zeminini oluşturuyor. İnsanlığın evrensel değerleri kapitalist barbarlık tarafından pervasızca ayaklar altına alınıyor.

Sermaye düzeni kendi varlığını koruyabilmek ve maksimum kar amacını gerçekleştirebilmek için her yola başvuruyor. Uyuşturucu, silah, kadın ve çocuk tacirleri, her türlü sömürü, soygun, talan, devlet terörü, gerici savaş mübah görülüyor. Çoğu kere de yasal olarak korunuyor.

Şovenizmi, ırkçılığı, milliyetçiliği körükleyen ve kardeş halkları birbirine düşman eden bizzat sermaye iktidarı ve onun gerici sömürgeci sınıf çıkarlarıdır. Dinsel duygular, toplumsal gericiliğin, cehaletin ve karşı-devrimci şiddetin bir aracı olarak sömürülmektedir. Spor, toplum içinde ve halklar arasında kamplaşmayı ve şiddeti körüklemenin bir aracı haline getirmiştir. Kadın, vücudu pazarda alınıp satılan bir meta düzeyine düşürülmüştür.

Böylesi bir ortamda faşist sermaye iktidarı sıradan insanların da şiddete başvurmalarını şaşkınlıkla karşılamaktadır. Burjuva ideologlar olayları "ruhsal bozukluk"la açıklama yoluna gidiyorlar. Dahası, devlet terörüne karşı gelişen devrimci tepki ve şiddeti de diğer sapkınlıklarla aynı kefeye koyuyorlar. Kirli sömürgeci savaş ortamında vahşet makinası olarak kullanılan ve insanlıktan uzaklaşan askerler, korucular, özel timler sivil hayata uyum sağlayamıyorlar. Gündeme gelen şiddet, cinnet ve intihar olaylarında, bu kesimden insanlar ağırlıklı olarak yer alıyorlar. Bunlar için birbiri ardına "psikolojik rehabilitasyon merkezleri" açılıyor.

Kirli savaş gerçekliği, yargısız infazlar, faili meçhul cinayetler, işkence, sıradan insanların sokak ortasında polis tarafından öldürülmesi... Tüm bunlar kendi başına, toplumun geniş kesimlerinde uyarıcı, harekete geçirici bir etki yaratmıyor. Harekete geçenler ise yine sermaye devletin karşı devrimci şiddetine maruz kalıyorlar.

İnsanca yaşama imkanını ortadan kaldıran, insanlık değerleri uğruna mücadeleleri zorbalıkla bastırmaya çalışan bizzat sermaye iktidarıdır. Kapana kısılan insanlık, düzene karşı mücadele ve devrimci çıkış yoluna giremezse biriken, kabına sığmayan öfke, tepki ve doyumsluzluk kendisini bu hastalıklı biçimlerde dışa vurmaya devam edecektir.

Eşitlik ve özgürlük isteyen bir halkın katledilmesi, işçi ve emekçilere, devrimcilere yönelen devlet terörü, devletin mafya ile içiçe geçerek çeteleşmesi, eli kanlı faşist katilleri koynunda beslemesi ve himaye etmesi, şiddetin bizzat sistem tarafından üretildiğini ve korunduğunu kanıtıyor. Öyleyse başıbozuk şiddetin ve oluk oluk akan kanın durmasını isteyen herkes, bu düzenin yıkılmasını da istemek ve bunun için devrimci savaşı yükseltmek zorundadır.

Gözaltında Kayıplarla Mücadele

✓İstanbul:

Cumartesi eylemi sessizliğini kırıyor

Gözaltında Kayıplarla Mücadele eylemi bu Cumartesi 450-500 kişilik bir katılımla gerçekleşmiştir. Bu kitlesellikte Demokratik Eğitim Kurultayı çalışması yürütenlerin de oraya gelmesinin payı vardı. Saat 12'de oturma eylemiyle başlayan ve gözaltında kayıpların tanıtılmasıyla süren eylemde kayıp yakınlarının açtığı dövizlerin yanı sıra "Mafyacı Katil İktidarı Gençliği Yönetemez!", "Gençliğe Saldıranlar, YÖK'ü Dayatanlar Çatlılar, Kocadağlar, Bucaklar, Evrenler'dir!" TÖDEF ve İYÖDER imzalı dövizler dikkat çekiyordu. Devletin kirli provokasyonu sonucu tutuklanan, ancak bu sefer

de düşmana diz çöktüren Oya Gökbayrak'ın yeniden Cumartesi eyleminde yerini alması kitlenin coşkusunu bir kat daha arttırdı.

Daha önceki süreçlerde sessizlik içinde gerçekleşen ve kitleselliği giderek düşen Cumartesi eylemi, kitle mücadelesindeki hareketlenmeye paralel olarak yeniden sesli ve güçlü bir tarzda gerçekleştirildi. Bu kez sloganlar engellenemedi: "Oya Gökbayrak Onurumuzdur!", "Gözaltında Kayıp İstemiyoruz!", "Susma, Sustukça Sıra Sana Gelecek!", "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür!", "Baskılar Bizi Yıldırılmaz!" sloganları ardı ardına atıldı. Kapitalist bireyciliğe ve duyarsızlığa nispet yaparcasına, acılı anaların yüreklerindeki ızdırabı duyarcasına güvercinler de kanat dahi çırpmadan sanki teller ve duvarlar üzerinde protesto gösterisine iştirak ediyorlardı. 12.30 sularında kitle alkışlar ve zılgıtlar eşliğinde eylemi noktaladı.

✓Bursa:

GKMP Oluşturuldu

Gözaltında kayıplara karşı mücadele yayılarak sürüyor. Bu amaçla Bursa'da da bir platform oluşturuldu ve eylemlere başladı. Çeşitli siyasi çevre ve DKÖ'lerin oluşturduğu platformun son Cumartesi eylemi her Cumartesi gibi Nalbantoğlu Parkı'nda, saat 13.00'te yapıldı.

Mum yakılarak başlatılan eylem, okunan bildiri ve şiirlerle, atılan sloganlarla sürdürüldü. Eğitimde özelleştirmeye karşı bir bildiriyle öğrenciler de katıldı. Demokratik Eğitim Kurultayı için çağrıda bulunuldu.

50 civarında protestocunun katıldığı eylemin, bir o kadar da izleyicisi vardı. Eylemcilerin çevresinde halka oluşturan izleyiciler okunan bildirileri dikkatle dinliyorlardı.

Bursa'da yeni oluşturulan platform, Demokratik Mücadele Platformu tarafından başlatılmış olan Cumartesi eylemini genişletip, yaymayı hedefliyor. Fakat henüz bu hedefinin

gereklerini yerine getirebilmiş değil.

Bursa'da da sorun, genelde olduğu gibi, mücadeleyi duyarlı bütün çevre ve kişileri kapsayacak şekilde genişletmektir. Çünkü Türkiye'de kayıplar sorunu, birkaç siyasi çevre ile sınırlı değil. Özellikle, devletin mafyalaşan yüzü iyice açığa çıktığı günümüzde, sorunun boyutlarının tahayyül sınırlarını aştığı giderek daha netleşiyor.

Devrimci bir ajitasyon, propaganda, teşhir çalışmasıyla bile değil, neredeyse kendiliğinden dökülmeye başlayan pisliklerin yarattığı ortamda, sistemli ve planlı bir çalışmayla, tepkileri toplamak, devrimci bir mücadele kanalına akıtmak kalıyor bizlere. İşçi ve emekçi kitlelere, bu pisliklerin sistem için bir sapma olmadığı, tersine bünyesel olduğu ve çözümünün de bir sistem değişikliğiyle mümkün olduğu gösterilmeli.

GKMP eylemleri, ancak buna hizmet ettiği oranda anlam kazanabilir. Yoksa, sürüp giden eylemler, sürüp giden kayıplarla oluşturduğu bir kısır döngüde boğulmaya mahkum olacaktır.

✓İzmir:

Kayıp yakınlarından beyaz yürüyüşe anlamlı katılım...

Saat 13.30'a doğru geleneksel gözaltında kayıplar eylemi için yaklaşık 20 kişi Sümerbank'ın önünde toplandı. Sloganlı yürüyüşe geçildi. Sivil polislerin engellemelerine rağmen kitle "Hepimiz Tutsak Yakını, Hepimiz Kayıp Anasıyız!" pankartıyla Demokrasi Platformu'nun düzenlediği beyaz yürüyüşe katıldı. Büyük bir coşkuyla yürüyüş kortejine girildi. "Gözaltında Kayıp İstemiyoruz!", "Susma, Sustukça Sıra Sana Gelecek!", "Araların Öfkesi Katilleri Boğacak!",

"Baskılar Bizleri Yıldırılmaz!", "Devrimci Tutsaklar Onurumuzdur" sloganlarıyla Cumhuriyet Alanı'na girildi. Alandaki insanların alkışlı coşkusuyla karşılandı. Mafyalaşan, çeteleşen devlet, aleyhinde atılan sloganlarla lanetlendi. Genellikle reformistlerin etkisinde kalan miting, devrimci grupların sloganlarıyla az da olsa hareketlendi. Ancak devrimci grupların ortak hareket etmemesi sonucu (en azından Sosyalist Dergiler Platformu olarak) grupçuluk anlayışı kendini göstermiştir.

Mitinge katılım yaklaşık on bin civarındaydı. ÖDP, HADEP, EP, CHP, İP, Türk-İş, DİSK, T.T.B, İHD, GKMP, KESK, PSAD ve devrimci-sosyalist basın katılan yapıları.

Mitingin bitiminde GKMP alanda sloganlı oturma eylemi yaptı. Basın açıklamasının ardından eyleme son verildi.

Sendika Yasasında Değişiklik Tasarısı

Mücadelenin Yasalarını İşletmek İçin İleri!

Çalışma Bakanlığı, işçi ve emekçilerin hak alma mücadelelerinde önlerine çıkan ve devletin sınıf karşıtı konumunu gözler önüne seren 2821 sayılı sendikalar yasası ile 2822 sayılı toplu iş sözleşmesi, grev ve lokavt yasasını değiştirmek üzere harekete geçti. Bu değişiklik tasarısı bütünüyle sınıfı oyalamayı amaçlamaktadır. Yıpranan yasaların yerine özünde aynı olan yenileri getirilecektir. Devlet güdümlü sendikalar eliyle çalışma yaşamını burjuvazinin dönemsel ihtiyaçlarına göre düzenleme çabasının bir ürünü olan değişiklik tasarısının sunuluş tarzı da bunu doğrular niteliktedir. Çalışma Bakanı Necati Çelik "12 Eylül'den kalma anti-demokratik sendika yasalarını değiştiriyoruz" söylemiyle basın karşısına çıkmış ve sanki işçi sınıfının yararına köklü bir değişiklik yapılıyor havası yaratmaya çalışmıştır.

Hazırlanan taslağa göre sendikaların gelirlerini devlet bankalarında muhafaza etme zorunluluğu ortadan kaldırılıyor. Gelirlerin sendika iç tüzükleriyle "özgürce" belirleme imkanı tanındığı iddia ediliyor. Burada amaçlanan sendikaların bütünüyle kar amacı güden kapitalist işletmeler haline getirilmesidir. Zaten birçoğunun fiilen içinde yer aldığı düzenin batağına boylu boyunca gömülmelerine "yasal güvence" sağlamaktır. Sendikalarda işçi aidatlarının yağmalanması ve yolsuzluğun binbir türü onyıllardır bizzat sermaye devletin teşviki, gözetimi ve yönlendirmesi altında sürmektedir. Sendika gelirleri üzerindeki devlet denetimi uygulaması ise, yolsuzlukların bilgisini gerektiğinde bir şantaj malzemesi olarak raf altında tutmanın, söz konusu birikimin işçi sınıfının çıkarları doğrultusunda kullanılmasının önüne geçmenin bir aracı olagelmıştır. Yeni yasa değişikliği bu açıdan sendikaların devletten bağımsızlığı alanında özde hiç bir değişiklik getirmemektedir.

Sendika yöneticilerine daha etkin bir güvence sağlanması adı altında bir güvence sağlanması adı altında şube yöneticilerine, işyeri sendika temsilciliklerine işten atılmalara karşı ek güvence verilmesi, sendikal tazminat miktarlarının artırılması ve benzeri haklardan amatör şube yönetim kurulu ile başkanlarının da yararlandırılması öngörülüyor. İşçi sınıfına dönük tensikat saldırısının, özelleştirme, taşeronlaştırma, sendikasılaştırma, kiralık işçi vb. uygulamaların bütün hızıyla sürdüğü, devrimci, öncü işçilerin fabrikalardan atıldığı, İller İdaresi Yasası'yla valilerin sendikaları ya da şubelerini kapatma, faaliyetlerini durdurma yetkisiyle donatıldığı, muhalif sendikacıların zindana atıldığı bir dönemde yukardaki "yasal değişikliklerin" ne anlama geldiği açıktır. Sermaye iktidarı sendikacı uşaklar ordusunu tahkim etmeyi

amaçlamaktadır. Sendikacılara yeni ayrıcalıklar sağlamayı sadece merkez yönetimleri ile sınırlamayıp, şubelerden işyeri temsilciliklerine kadar yaygınlaştırmaktadır. Burada özellikle şube ve işyeri düzeyindeki sendikacı ve temsilcilerin de satın alınması, tabandan gelececek ve doğal olarak bu kesimler üzerinde de yankısını bulacak mücadele dinamiklerinin boğulması hedeflenmektedir. Yasa değişikliğinin bu yönünün anlamı, İller İdaresi vb. anti-demokratik, faşist yasa ve uygulamaların varlığını sürdürmesi ile birlikte düşünüldüğünde kavranabilir. Uşaklara daha fazla havuç, uşaklığı kabul etmeyenlere ise daha fazla sopa!

Ayrıca sendikaların siyasi faaliyet yasaklarının da kaldırılmasının hedeflendiği belirtiliyor. Eğer sermaye iktidarı sendikaların siyasi faaliyette bulunma yasaklarının kaldırılmasından söz ediyorsa, bunun tek bir amacı vardır: Sendikaları işçi sınıfının çıkarlarını savunan devrimci siyasetlere karşı düzen siyasetinin daha etkin bir aracı haline getirmek. Sendikaların "partiler üstü", "siyaset üstü" pratiği, burjuva siyasetin savunuculuğunun ikiyüzlü bir biçimiydi. Sendikalar "biz hak alma örgütleriyiz, ne sağcıyız ne solcu, işçiler de böyle olmalıdır" demogojisiyle hem işçi sınıfının bağımsız devrimci çıkarları doğrultusunda politikleşmesini engellemeye çalışıyorlar, hem de sınıfın değişik siyasi eğilimlere sahip kesimlerini saman altından su yürüterek düzenin genel politikalarına bağlamanın ve denetim altında tutmanın hesabını yapıyorlardı. Siyaset yaşamının kaldırılması, sendikaların toplumun, ülkenin gündemindeki sorunlarla ilgili tavır alması ve bu yönde de faaliyet göstermesi anlamına gelir. Bir yönüyle bu doğrudur. Ama hangi sınıfın çıkarları, hangi sınıfın siyaseti doğrultusunda? Sorunun canalcı noktası budur. Sermaye iktidarının yasa değişikliği ile amacı, işçi sınıfını denetim altında tutmakta zorlandığı, düzen partilerine olan güven ve desteğin zayıfladığı ve devrimci etkinin sınıf saflarında yaygınlaşacağını öngördüğü mevcut koşullarda sendikaları düzen siyasetinin daha etkin bir taşıyıcısı haline getirmektir.

Yasa değişikliği Ekonomik Sosyal Konsey uygulamasının da önünü açıyor. Böylece sendikalar da sermayenin işçi düşmanı ve karşı devrimci "vatan, millet, bayrak" korosuna seslerini daha gür bir şekilde katacaklardır. Dayatılan İMF paketleri ve diğer saldırılar karşısında "ülkenin çıkarları ve geleceği için fedakarlık" demogojilerini daha etkin bir şekilde yürütecekler. Düzen siyasetinin çizgisini aşan örnekler karşısında ise bu yasa değişikliğinin yaratacağı boşluk, diğer faşist yasa ve

terör uygulamaları ile kapatılmaya çalışılacaktır.

Hazırlanan yasa taslağı işçi ve emekçilerin fiilen dayattığı ve bazı toplu sözleşmelere uygulattığı taşeron işçilerinin de işyerindeki TİS haklarından yararlanılmasını vb. gibi demogojik bir takım vaatleri de içeriyor. TİS yetkisi için halen geçerli olan %10 barajını kaldıran yasa, işverenlerin de ısrarla savunduğu, TİS'lerin işyeri temelinde yapılmasının yasal zeminini döşemeye çalışıyor. Yanısıra yetki tesbiti, arabuluculuk kurumu, grev süreci ve grev yaşamının daraltılması gibi konularda da göstermelik değişiklikler öngörüyor. Sermaye cephesi bunlara bile karşı olduğunu belirterek, sözde bir muhalefetle yasaı eleştiriyor. Hak-İş yasayı bütünüyle destekliyor. Türk-İş ve DİSK, "olumlu değişikliklerin yanı sıra yasaya işgüvencesi ile ilgili maddelerin eklenmesi gerektiğini" belirterek yasa tasarısına destek vereceklerini açıklıyorlar. Çalışma bakanı ise "hakem" rolüne soyunarak işçi ve işveren kesimlerini uzlaştırdıktan sonra yasaya son şeklini vereceklerini açıklıyor.

İşçi ve emekçiler mücadelelerini yükseltmeden sermaye devletin işçi sınıfının çıkarlarını koruyan yasal düzenlemeler yapmayacağını hepimiz biliyoruz. Hak verilmez alınır! Sendikalarımızın gerçek birer sınıf örgütü olmasını, grev ve TİS silahımızın gerçek bir mücadele aracı olması, işçi düşmanı anti-demokratik sendika yasalarının değiştirilmesi alanında gerekli kazanımları ancak sermaye iktidarına ve sendika ağlarına karşı gücümüzü birleştirerek, örgütlenerek ve mücadele ederek sağlayabiliriz. Sermayenin kendi çıkarlarını gözetken ve sınıfa dönük yeni saldırıların aracı olacak bu yasa değişikliği oyununu teşhir etmek, kendi yasalarımızı fabrikalarda, sokaklarda, kavga alanlarında sermaye iktidarın dayatmak için görev başına!

Brisa:

"Kaliteli" sömürüye ödül

Avrupa kalite ödülünü alan Brisa firmasının "başarısı" burjuva basın tarafından yere göğe sığdırılamadı. Siyasetin ve toplumun kalitesinin de bu seviyeye yükseltilmesi dileğinde bulunuldu.

Sermaye uşaklarının kaliteden anladığı, sömürü ve talanın en üst boyuta ulaştırılmasından başka bir şey değildir. Sabancı Holding'in Lassa'sı ile uluslararası lastik devlerinden Japon Bridgestone'nin ortaklığı ile kurulan bir fabrika olan Brisa gerçeği bunu bir kez daha kanıtlamıştır. Yolsuzluk ve her türlü pis işlerin içinde debelenen sistemin insanlığın yararına hiçbir şey üretemeyeceği açıktır. Bu pislikleri perdelemeyi en büyük başarıyı gösteren Brisa sermayesine kalite ödülünün verilmesi boşuna değildir.

Brisa, kalifiye işçilerin kas ve beyin gücünün alabildiğine sömürülmesi karşılığında görece yüksek ücretle ödüllendirildiği, kalifiye olmayan işçilerin ise asgari ücretle çalıştırıldığı bir fabrikadır. Kalite çemberleri aracılığıyla üretimin her aşamasında "kalite" standartlarına uygun üretim yapılmakta. hatalı üretim minimuma indirilmektedir. Kalite çemberleri içinde çalışan işçiler maksimum yoğunlaşma ile üretimin en iyi ve hızlı olması için program yapmakta ve ortaya çıkan hatalı üretimi de zamanında engelleyerek, üretimi denetlemektedirler. İşçi sendikası da bu sistemin önemli bir parçasıdır. DİSK'e bağlı Laspektim-İş, işyeri sendikacılığı anlayışıyla hareket ederek "önce fabrikanın yaşaması önemlidir, sonra çalışanların refahı, çünkü fabrika iflas ederse hepimiz sokakta kalırız" anlayışını savunmaktadır. Toplu sözleşme ile fabrikaya taşeronun getirilmesine izin veren de bu sendikadır. "İşçinin ücretini ödeyen patron değil, ürünü satın alan müşteridir" tanımlamasıyla işçi-patron ilişkisinin de üzerini örtmeye çalışmaktadır. Peki bu alışverişten karlı çıkan kimdir? Ortaya çıkan artı değere el koyan kim?

Bu sistem sayesinde Brisa'nın son beş yıl içinde verimlilik % 29, çalışan başına net satış tutarında % 50, faaliyet karı net satış oranında % 94 artış sağlanmıştır. Ancak kalifiye işçilerin ücret artışı bile kar oranının artışı karşısında çok gülünç kalmıştır. Üstelik pazarın daraldığı '94 döneminde "işsizlik" tehdidiyle, işçilerin daha fazla fedakarlık etmesi istenmiştir. Bu durum bile işçilerin gönüllü tercihiymiş gibi yansıtılmaya çalışılmıştır.

Japonya'dan ithal edilen ve en mükemmel üretim sistemi olarak sunulan kalite çemberi sisteminin Japonya'daki akıbeti bilinmektedir. Ayda ortalama 1500 japon işçisi aşırı, uzun ve yoğun çalışma yüzünden iş başında ölüyor. Sertleşen rekabet koşullarında iflas eden şirketlerde yoğun tensikatlar yaşanıyor. Omür boyu çalışmak üzere "aile şirketi" gibi görülen işyerleri kapandıkça sokağa atılan işçiler üvey aileye çalıştıklarını farketmeye başlıyorlar. Japonya işçi sınıfının yaşadığı acı deneyimler Brisa işçilerine örnek olmalıdır.

Brisa'nın aldığı kalite ödülü, sömürü ve talanın böylesine üst boyutta olmasına ve işçilerin sermayenin çıkarları için buna boyun eğdirilmelerine verilen ödüldür. Bu vahşi talan düzeninin pisliklerini gizlemeye yarayan bir ödüldür. Sömürü sistemini toplum faydası gözetken "kalite" kavramıyla perdeleme ödüldür.

İşçi sınıfının kuracağı sosyalist düzende böylesi ödüllere gerek kalmayacaktır. Tüm üretim, insanlığın hizmetinde, topluma ve doğaya zarar vermeyecek şekilde gerçekleşecektir.

'97 Bütçe tartışmaları:

Sermayenin çıkarlarına "denk" bütçe

- **'97 bütçesi sınıfa saldırı bütçesidir. İşsizlik, yüksek enflasyon, özelleştirme, düşük ücret, artan vergi yükü, sosyal haklarda budama önümüzdeki dönemde işçi ve emekçi yığınlar için yaşamı iyice çekilmez hale getirecektir.**
- **'97 bütçesi kirli savaş bütçesidir. Savaşa aktarılan resmi rakamlar buzdağının sadece görünen parçasıdır. "Örtülü ödenek" adı altında sınırsız harcama olanağı, uyuşturucu ve kadın ticareti gibi yollarla elde edilen kirli paralar bu kirli savaşın ihtiyaçları için kullanılmaktadır.**
- **'97 bütçesi emperyalizme kölelik bütçesidir. Borç toplamı 100 milyon doları bulmuştur. Borç kalemleri için bütçede görünmeyen ayrı belgeler düzenlenmesi bu gerçeği gizlemek içindir.**

RP, kapitalist devletin içinde bulunduğu krizden etkilenen geniş işçi ve emekçi kitlelerin düzene yönelik tepkilerini popüler ve demagogik söylemlerle yatıştırmadaki başarısıyla şu anki konumuna yükseldi. Ancak ekonomik ve politik icraatın sorumluluğun altına doğrudan girdiği bugün, geniş emekçi kitlelere karşı soyunduğu bu rolü sürdürebilmesi o kadar kolay değil. Hele de her türlü söylemin yerini yaşamın acımasız ve katı kurallarına bıraktığı ekonomi alanında bu daha da zordur.

RP iktidar ortaklığında açılan iki "kaynak paketi"nin fiyaskosu ortadadır. Bu kez de '97 bütçesine dönük koparılan gürültü her yanı kaplamış durumda.

Sermayenin ve sözcülerinin sınıfsal çıkar için çiğnemeyecekleri kural, yapmayacakları hile yoktur. Kamuoyuna "cumhuriyet tarihinin ilk denk bütçesini yaptık" diye duyurulan '97 bütçesi bunun somut bir ifadesidir. 70 yıldır uygulanan ekonomik politika kendi içinde bir bütünlük taşıyor. Her bir yılı bu bütünden kopuk ele almak mümkün değil. Borç toplamı 100 milyon dolara çıkmışken, bir önceki yıl bütçe yüzde 32.9 (1.5 katrilyon) açık vermişken "denk bütçe"den söz etmek büyük bir yalandır. Büyük yalanlar büyük saldırıların örtüsü oldular hep bugüne kadar.

Borçlanma ve borç ödeme kalemleri için ayrı belgeler düzenlenmesi sonucunda, bütçeden hareketle devletin ne kadar borçlandığı ve borç ödediği anlaşılması imkansız duruma getirildi. Bütçe dışı fonlar arttırılarak gelir ve giderlerin önemli bir bölümü bütçe dışına çıkarıldı. "Denk bütçe", başarısı önümüzdeki sürecin ortaya koyacağı somut verilerle ölçülecek bir plan olarak değil, olmuş bitmiş ve başarısı kesin bir uygulama olarak sunuldu. Bu hokkabazlık "sabırlı olalım, kimi sıkıntılara katlanmak gerekir" türü söylemlerle dengelenmeye çalışılmaktadır. Böylece işçi ve emekçi kitlelerde beklenti yaratılacak, yeni saldırılar için zaman ve sükunet sağlanacaktır. Sermaye medyası ise dikkatleri için biçimsel yönüne toplamaya

büyük bir özen göstermektedir. "Denk bütçe olur mu, olmaz mı?" türünden boş ve tuzak tartışmaları gündemde tutarak, denk bütçenin ardında saklı olan saldırının gerçek içeriğini perdelemektedir.

Temel tüketim maddelerine yapılan zamlar süreklilemiştir. Açılan her yeni paket zamlara daha büyük bir hız kazandırmaktadır. Önceleri "allahın nimetleri" diye sunulan elektrikten suya, petrolden şekere, kısacası insan emeği dışındaki hemen herşeye zam yağıyor.

Özelleştirme saldırısının kapsamı ise her geçen gün genişletiliyor. Ağır sanayi kuruluşlarından hizmet sektörüne dek birçok işletme hızla özel sermayeye peşkeş çekiliyor. Adına da "daha verimli hale getirilmesi" deniyor. Oysa bütün pratik deneyimler özelleştirmelerin ne anlama geldiğini kör gözler için bile görünür hale getirdi: Daha fazla işsizlik, açlık, yoksulluk...

Petro-kimya, demir-çelik, çimento, tekstil, enerji, haberleşme, ulaşım, sağlık ve eğitim başta olmak üzere KİT'ler haraç-mezat elden çıkarılıyor. Petkim, Tüpraş, Petrol Ofisi, Erdemir, Havaş, Çitosan, Orüs, Türkiye Gemi Sanayi T. Denizcilik İşletmeleri, Sümerbank'a bağlı fabrikalar, Türk Telekom, Et-Balık, limanlar, termik santraller, hazine ve KİT arazileri, lojman ve tesisler, resmi araçlar... tüm bunlar karşılığında '97 yılı için 8.5 milyar dolarlık satış hedefleniyor. Pire için yorganı yaktıktan sonra bütçenin "denk"liği neye yarar ki?

Düşük ücret politikası ücretlilerin yaşam koşullarını iyice kötüleştirdi. Asgari ücretten vergi alınmayacağını vaad eden RP şimdi bunun faturasına (bir katrilyonu aşkın "gelir kaybı") yanaşmıyor. Dahası vergi gelirini '97'de '95'in dört, '96'nın ise iki katına çıkarmayı planlıyor. Akaryakıt ve Tekel başta olmak üzere her türlü ürüne yapılan zamlar aynı zamanda KDV ve dolaylı vergi yükündeki büyümeyi de beraberinde getirmiştir.

Dış borç miktarının ulaştığı boyut ve ekonominin verileri üzerinden IMF'nin ve uluslararası para piyasalarının güveni iyice zayıflamış durumda. Yıllardır dış borçlarla yaşamaya fazlasıyla alışmış bir ülke

olan Türkiye, yağma ve talana dayalı savaş ekonomisinin de bir sonucu olarak güven vermeyen ve kolay dış borç bulamaz bir konuma düştü. Bu ise IMF politikalarının giderek daha fazla denetimine girmesine yol açıyor. 10 yıldır yapılamayan özelleştirme programının bir yıla sığdırılması planı her şeyden çok bunun bir yansımasıdır. Dış borçlanmaya emperyalist tekellere kaynak aktarmak için devam edilecek. Bu da "batı karşıtlığı" iddiaları suya düşen RP'nin talihsizliği oluyor herhalde!

Refahiyol hükümeti "denk bütçe" için konsolidasyonla iç borçların ödenmesinin devlet zoruyla zamana yayılabileceği veya ertelenebileceğini açıklıyor. Bu devlet tahvilleri ve hazine bonolarına uygulanan astronomik faiz politikası ortadayken ve bu faizlerin % 10 vergi kesintisine tabi tutulacağı açıklamasının ardından rantiyecilerin gönlünü etmek astarı yüzünden pahalya mal olmuşken hiçbir inandırıcılık taşımıyor. Bu, vergilerin yükünü taşıyan işçi ve emekçileri aldatmak üzerine kurulu bir oyundur. Yine "vatan-millet", "eşitlik" masalları anlatılıyor.

'97 yılı bütçesiyle yapılan harcama planı, rakamların diliyle sermayenin politikasını en yalın tarzda ortaya seriyor. Gelirlerde 1 katrilyonluk şişirme, giderlerde 1.5 katrilyonluk bastırma ile gelir ve gideri eşitlenen 6.255 katrilyonluk '97 bütçesinin % 26'sı faiz ödemelerine ayrılmış durumda. Eğitime 59.6, sağlığa 20, Milli Savunmaya 617, emniyete 168, Jandarmaya 117 trilyonluk ödenek veriliyor.

'96'da % 32.9 oranında bir buçuk katrilyon borç faizi ödemeleri için ayrıldı. '97 yılı için ayrılan % 26'lık 1.846 trilyonluk miktar sıcak para politikasıyla bir arada düşünüldüğünde hiçbir gerçeklik taşımıyor.

Denk bütçe masalının ardındaki saldırının temel ayaklarından birinin özelleştirme olduğunu söylemiştik. Özelleştirme politikasında karşı karşıya gelmekten geri durulan kitle tepkisinin en sert eğitim ve sağlık alanlarından bekleniyor. Bu devlet kurumları ödenek sıkıntısı ile içten

içe sorunlara boğulmak yoluyla, "başka bir yol olmadığı" yanılması kuvvetlendirilmek istenmektedir. Sermaye devleti geniş yığınların sosyal hizmet beklentilerini yıkarak önünü açacağına bütünüyle farkındadır. SSK'nın özelleştirilmesindeki geçici geri çekilme hem tepkinin büyüme dinamiklerinin görülmesiyle, hem de çürümenin henüz yeterli düzeye ulaşmadığı kanaatiyle bağlantılıdır. Yoksa devlet sosyal güvenlikteki açığı ('96'da 345, '97 yılı tahmini 530 trilyon) kapatmak niyetinde değildir. SSK'nın "atıl" binalarının satılarak '97 yılında 50-60 trilyonluk gelir elde edilmesi planı bunun en açık verisidir.

En önemlisi ise sömürgeci sermaye devletinin yıllardır yürüttüğü haksız ve kirli savaş politikasının tescilidir. Mazlum ve yiğit Kürt halkının ulusal kurtuluş mücadelesine karşı yürütülen bu sömürgeci savaş tümüyle haksızdır. Kirli savaş her iki ulustan binlerce insanın canına mal olması yetmiyormuş gibi, milyonlarca işçi ve emekçinin emeğiyle, canıyla yarattığı değerleri de çarçur etmektedir. Savaşa aktarılan resmi rakamlar buz dağının sadece görünen parçasıdır. "Örtülü ödenek" adı altında sınırsız harcama olanağı, uyuşturucu ve kadın ticareti gibi insanlık suçları ile elde edilen kirli paralar vs. hemen her şey bu kirli savaşın ihtiyaçları için kullanılmaktadır.

Sonuç olarak; '97 bütçesi işsizlik, yüksek enflasyon, otomatige bağlanan zamlar, düşük ücret, artan vergi yükü, sosyal haklarda budama saldırılarlarıyla geniş işçi ve emekçi yığınlar için yaşamı iyice çekilmez hale getirecektir.

Bu bütçe sermayenin çıkarlarına "denk"tir. Bu "denk"liği işçi ve emekçilerin lehine bozacak tek şey kitlesel ve militan direnişlerdir.

**Siyasal Gelişmeler
ve
İşçi Hareketi**

Devrimci sosyalist basın susturulamaz!

✓ Siyasal hak ve özgürlüklerimize yönelen saldırıyı birlikte püskürtelim!

Sermaye devletinin devrimci açık alan faaliyetine dönük saldırıları son dönemde gittikçe pervasızlaşmıştır. Geçtiğimiz birkaç ay içerisinde açık alanda devrimci faaliyet yürütüyor olup da polis operasyon ve saldırılarından nasibini almamış devrimci yapı yok gibidir. Devletin bu alana dönük tahammülsüzlüğünü, en çıplak bir tarzda devrimci-sosyalist basına ve çalışanlarına uyguladığı sistemli baskı ve şiddetten izlemek mümkündür.

Faşist anti-terör ve sansür yasalarıyla susturulamayan devrimci basın devlet terörü ile sindirilmek isteniyor. Faşist sermaye rejimi geline aşamada açık alanda yaratılan devrimci mevzileri ezmek için kendi hukukunu dahi pervasızca çiğneyebiliyor. Saldırıları hiçbir hukuki gerekçeyle dayandırmaksızın gerçekleştirebiliyor. Son dönemde yoğunlaşan faşist baskı ve terör salt devrimci basınla sınırlı değildir. Tek bir günde 17 demokratik kitle örgütünün basılması, bazı çalışanlarının gözaltına alınması da bir bütün olarak işçi ve emekçi kitlelerin söz, basın ve örgütlenme özgürlüğünü hedef aldığını göstermektedir. Valilere sendikaları kapatma ve faaliyetlerini durdurma yetkisi veren, grev gibi sınıf mücadelesinin en meşru araçlarını engelleme hakkı tanıyan İller İdare Yasası'yla başta sınıf hareketi olmak üzere tüm toplumsal muhalefeti hedefleyen bu dizginsiz saldırının yolu düzlenmiştir.

Sermaye iktidarı siyasal hak ve özgürlükler alanındaki son kırıntıları da gaspetmek istiyor. Her türlü devrimci, muhalif düşünce ve faaliyeti bastırabilmek, toplumda bir sinmişlik havası estirmek için de öncelikle devrimci güçlerin ve kitlelerin mücadeleyle yarattıkları mevzilere saldırıyor. Kontr-gerilla devleti, görmeyen, duymayan, konuşmayan üç maymunlar toplumu yaratmak amacıyla bir yandan yasalarını, kolluk güçlerini tahkim ederken, diğer yandan dizginsiz bir terör kusuyor.

Bugün gözaltılar, kayıplar, faili-meçhul cinayetler, işkenceler, katliamlar görülmemiş boyutlarda artmıştır. Kürdistan'da sürdürülen sömürgeci kirli savaş, sivil insanların topyekün katledilmesi, köylerinin zorla boşaltılması, yakıp yıkılması, hayvanların telef edilmesi, yemeğin karneye bağlanması gibi düşünüleebilecek en insanlık dışı yöntemlerle sürdürülmektedir. Ekonomik ve demokratik hakları için mücadele yolunu tutan işçi ve emekçiler karşılarında azgın bir şiddet bulmaktadır. Eşit, parasız eğitim hakkı için ve devletin faşist saldırı ve provokasyonlarına karşı alanlara çıkan öğrenciler linç edercesine dövülmekte, 18 yıla varan hapis cezalarına çarptırılmaktadır. Bunlara karşı ses yükselten, düşünce ve ifade özgürlüğünden taviz vermeyen bilim adamları, sendikacılar, basın çalışanları, yazarlar, sanatçılar ise aynı şekilde cezaevine atılmaktadır.

Dipsiz bir faşizme yol verilerek toplum sindirilmek, 12 Eylül psikolojisi yayılmak isteniyor. Devrimci ve öncü güçlerin kitlelerden soyutlanması ve yalnızlaştırılması sonucu baskı ve imha politikalarına dayanmaları imkansız hale

getirmeye çalışılıyor. Bu politika tersinden kitlelerin, onların mücadelesine ışık tutan ve yön veren öncü, devrimci güçlerden yalıtılması anlamına geliyor. Yığınların talep ve eylemleri böylece çok daha kolay bastırılabilir, devrimci ve o ölçüde de sonuç alıcı bir kitle mücadelesinin önü kesilecektir. İşçi sınıfının, emekçi, ezilen kitlelerin sesi, kulağı ve mücadele bayrağı olan devrimci-sosyalist basının susturulmaya çalışılması bu uygulamanın temel ayaklarından biridir.

Saldırı topyekündür. Ardı ardına Zonguldak, İstanbul, Gebze, Ankara büroları siyasi polis operasyonlarına maruz kalan, 30'u aşkın çalışanı ve okuru gözaltına alınan, işkenceden geçirilen Kızıl Bayrak'a dönük saldırılar da bu çerçevede ele alınması gerekir.

Saldırının topyekün niteliği ortadayken, buna göğüs germenin, silahı tersine çevirmenin yolunun da birleşik bir mücadeleden geçtiği açıktır. Herşeyden önce, saldırının geri çekilerek değil, mevzileri devrimci bir sorumlulukla koruyan bir direniş tavrıyla göğüslenmesi gerektiği bilincinde ortaklanmalıdır. Bu noktada sözümüz öncelikle devrimci-sosyalist basındır. Düşman saldırısı karşısında nasıl bir taktik izleyeceğini kuşkusuz ki her yapı kendisi belirleyecektir. Ancak ortak mücadeleler ve ağır bedeller ödeyerek yaratılan mevzilerin ortak bir direniş çizgisiyle savunulması gerektiği de yeterince açıktır. Mücadelenin içerisinde aktif yer alan militan gazetecilikten elde çanta, göğüste fotoğraf makinası muhabirliğe doğru bir eğilim yaşıyorsa, ciddi olarak düşünmek gerekir. Söz konusu eğilimin beslendiği nesnellikleri yok sayacak değildir. Birçok devrimci yapının açık alan faaliyetinin kapasitesini sınırlandıran düşman darbeleriyle yüzyüze kaldıklarını hepimiz biliyoruz. Ancak bu durumda, ne tek başına direnmek bilinci, ne de bazı mevzileri terkederek varlığı koruma refleksi çözüm olmamaktadır. Başta söz, basın ve örgütlenme özgürlüğü olmak üzere, siyasal hak ve özgürlüklerimize yönelen bu saldırıyı militan bir kitle çizgisi ile göğüsleyebiliriz ancak. Özel ihtiyaçlar bu çerçevede bir yere oturur, anlam kazanır.

Bugün Devrimci-Sosyalist Basın Platformu'nu giderek işlevsizleştiren (ki Kızıl Bayrak'a yoğunlaşan saldırılar karşısında pasif açıklamalar dışında tavırsız kalması bunun en çıplak göstergesidir) tam da bu perspektiften yoksun olmasıdır. Oysa, işçi ve emekçi kitlelerin ekonomik-demokratik hakları için hergün eylemler düzenlediği, sokak ve alanlara çıktığı içinde bulunduğumuz dönemde siyasal hak ve özgürlükler için kitlesel bir mücadele hattının örülmesinin olanakları her zamankinden daha fazladır.

Faşist sermaye rejiminin öncü, devrimci güçleri yalnızlaştırarak ezme saldırısına verilecek en anlamlı yanıt, sınıf mücadelesinin yükseltilmesi ve devrimleştirilmesi olacaktır! Bu noktada mevzileri birleşik bir direniş tavrıyla korumak ve savunmak, devrimci basın için en önemli taşıma görevi olacaktır.

Tepkiler... Tepkiler...

AŞTİ İşçileri

Sosyalist basına olan saldırıları kınıyoruz. Sosyalist basın halkın basınıdır. Kızıl Bayrakçılar bizi devamlı ziyarete geliyorlardı. Birliğimizi hazmedemiyorlar.

DİSK/GENEL-İŞ Anakent Şb.

Başkanı

Murat Coşkun

Ülke burjuvazisi bugün tarihin belki de en önemli toplumsal ve siyasal krizini yaşıyor. Kriz

derinleştikçe bu krizin faturası sürekli işçilere ve emekçilere çıkartılmaya çalışılıyor. Bu fatura çılgınca ve vahşice sürüyor. Yargısız infazlarla, faili meçhul cinayetlerle, kirli savaş ve bunun özel terörüyle, katliamlarla sürüyor. Ülkede yaşanan tüm bu olumsuzluklara göğüs geren, mücadele eden sosyalist basın üzerinde son 10 yılda devlet, tarihte görülmemiş bir baskı ve terör uyguluyor. Son olarak Kızıl Bayrak çalışanları gözaltına alınıyor ve büroları basılıyor. Biz sınıf sendikacılığını savunanlar olarak sosyalist basın üzerinde uygulanan terör politikalarını protesto ediyoruz. Bu uygulamaların son bulması için ise bu ülkenin tüm toplumsal dinamiklerinin birlikte mücadele etmesi gerektiğini savunuyoruz.

Susurluk'ta devletin tüm çirkin yüzü açığa çıkıyor ve pis kokular ülkenin her yanına yayılıyor. Kirli savaşın rantçı mafyası devlet terörü ile birleşerek uluslararası sermayenin dilekleri doğrultusunda ve MGK kurumlarının hukuk dışı yaptırımları ile tüm ülkeyi tehdit ediyor. Faşizmin en şoven ve baskıcı yöntemleri uygulanıyor. Bütün bu faşizan uygulamaların üzerine sosyalist basın korkmadan, inançla gidiyor ve devletin tüm gizli pis ilişkilerini ortaya döküyor. İşte burjuvazi bunlardan korkuyor. Korktukça saldırıyor ve kan akıtıyor. Ancak tarihte olduğu gibi, bu katiller her zaman döktükleri kanda boğulacaktır.

Kızıl Bayrak çalışanları derhal serbest bırakılsın.

Tüm Yargı-Sen Ankara

Yapılan saldırıların hedefi emekçi kitlelerdir. Bunun karşısında tepkilerin bir arada örgütlenmesi gereklidir. Demokratik kitle örgütleri birlikte hareket etmek

zorundadırlar. Saldırılar gelmeden önce ortak hareket etme zorunluluğu vardı. Bizim yapmamız gereken, Kızıl Bayrak'a elimizden gelen en üst düzeyde desteği sunmaktır. Baskılara karşı ortak eylemlilikleri, gerek sosyalist basın gerekse demokratik kitle örgütlerini ortak platformda toplamaktır.

Her zaman için devrimci basına gereken yardımı yapmak için hazırız.

Alnı Kızıl Yıldızlı Baş Secdeye Varmaz!

Son dönemde, Kızıl Bayrak operasyonları sırasında gözaltına alınan yoldaşlarımızın şube deneyimlerinden bazılarını yayınlıyoruz.

“O sabah Zonguldak büromuza çıkıyordum ki, birinin merdivenlerden indiğini gördüm. Karşı karşıya geldiğimizde bana “Çantanı göster!” dedi. Buna karşılık kim olduğunu sordum. Polis kimliğini göstermesini istedim. Üzerime çullanıp beni tokatlamaya başladı ve çantanı aldı. Sürikleyerek ve döverek aşağıya indirmeye çalıştı. Alındığımı duyulması için: “İnsanlık onuru işkenceyi yenecek!” sloganını iki-üç kez attım. Zemin katta başıma birini dikip çantamdan çıkan kitap ve gazeteleri incelemeye götürdüler. Kitap ve gazetelerimle geri geldiklerinde, beni şimdi serbest bırakacaklarını, bir kez daha yakalarlarsa sonumun kötü olacağı üzerine nutuklar çekmeye başladılar. “Sizden korkmuyorum” sözlerimi “biz de korkmuyoruz” diye yanıtladılar. Bu kez “kimin korkup korkmadığını zaman gösterir” cevabını verdim. O sırada içeriye giren büro sahibine dönerek, “bak sen de şahitsin bizi tehdit ediyor, şimdi bunu gözaltına alacağız” diyerek üzerime çullandılar. Dışarıda “insanlık omuru işkenceyi yenecek!” sloganını tekrar atmaya başladım. Her taraftan tekme yumruk yağıyordu. Bense slogan atmaya kilitlenmiş, hiçbir darbeyi hissetmiyordum. Bazı faşistler kafamı, kollarımı, bazılarını ise bacalarımı tutarak arabaya sokuldum. Kaba dayak şubede de sürdü. Biraz sonra şefleri geldi. Küfürler eşliğinde: “ne huzuru bozuyorsun, adam gibi gelsene, day mısın?” dedi ve cevabını “devrimciyim” diye aldı. Üzerimi soyup gözümü bağladılar. Bir süre sonra ise, tekrar giyindirip gözbağını çözdüler.

“Bir yoldaşla beraber otobüste gidiyordum. Birden sivil polisler arabaya bindiler. Silahlarını başınıza dayayıp: “biz polisiz çabuk aşağıya inin” dediler. İnmedik. Sürikleyerek bir sivil otoyola sokup TEM’e götürdüler. Üst arama tutanağını imzalamayacağımı söylediğimde dayığa başladılar. Ayakkabı bağlarını çöz dediler, çözmedim. “Ütanmıyormusun baban yaşındaki adamı ayaklarına eğdirmeye” diyerek kendileri çözdüler. Daha sonra bizi genişçe bir salona soktular. Dört bir yanından çok yüksek müzik sesi geliyordu. Bir ara gözbağının altından pek çok yoldaşımın da getirildiğini gördüm. Bu salonda beni ikibuçuk gün beklettiler. Sürekli kaba dayak atıyorlardı. Birinci günün sonunda

aşağıya indirerek arabaya bindirdiler ve çarşıya götürdüler. Nereye götürdüklerini çıkarmaya çalışıyordum. Daha sonra büroya götürdüklerini anladım. Ellerindeki anahtarı uzatıp büronun kapısını açmamı istediler. Reddettim. Kaba dayak eşliğinde kapıyı açıp içeri daldılar. “Otur” emrine karşılık vermeyince tekmeler yağmaya başladı. Beni oturtup, bu kez de ayaklarımı uzatmamı istediler. Reddettim. İki faşist üzerime ayaklarıyla çıkarak beni ezmeye başladı. Dizlerime tekmeler yağdırdılar. Ardından gözlerimi bağladılar. Ve büroyu talana başladılar. Biri ölüm orucu şehitleri köşesindeki “Alın kızıl yıldızlı baş secdeye varmaz!” yazısını seslice okudu. Bu söz beynimde yankılanırken, ölüm orucu şehitleri birer birer gözlerimin önünden geçiyordu. Bu haykırış işkenceciler karşısında benim meşalem olacaktı.

Sürikleyerek aşağıya indirdiklerinde kafamda yapacaklarımı üzerine net bir fikir vardı. Şehrin en işlek meydanında kollarımı beni tutan faşistlerin ellerinden kurtarıp havaya kaldırdım ve “Yaşasın Devrim ve Sosyalizm!” sloganını atmaya başladım. Her taraftan tekme, yumruk vs. yağmaya başladı. Bense tamamen slogan atmaya kilitlenmişim. Tekrar emniyete getirildiğimde bürodan talan ettiklerini doldurdıkları torbayı bana taşıtmaya kalktılar. “Taşımıyorum, siz getirdiniz, siz taşıyın” cevabını alınca kendileri taşımak zorunda kaldılar. Kolumu arkaya doğru kıvrıp 5. kata çıkardılar. Hemen üzerime çullandılar. Biri “İnsanlık onuru ha, ya Sivas’ta ölenler ne olacak?” diyerek bağıyordu her tekme

vuruşunda. Tam bir şaşkınlık içerisindeydiler. Bense yerde sürüklenirken başım dik, düşüncelerimle inlerinin dışındaydım. Yoldaşlarım ve tüm ezilenlerin bakışlarını üzerimde hissediyor, yüreğimde bir coşku beni sarıp sarmalıyordu. Bu, partileşmenin eşiğinde olmanın verdiği bir coşkıydı. Parti, komünist hareketin yıldönümünde değerlendirilmelerinde müjdelanıyordu. (...)

4 gün boyunca uygulanan kaba dayak, elle cinsel taciz, cinsel organın bir sopayla dövülmesi, göğüs memesinin ezilmesi, saçların ve vücuttaki çeşitli kolların yolunması, göğüs kafesine basınç uygulanması, kaynar çayın yüze boşaltılması vb. işkence seansları bundan sonra da sayda etmedi. Hiçbir tepki göster edim ve bağırmadım. Onlarsa her an biraz daha hayvanlaşıp, tükeniyorlardı.

En son olarak beni şube müdürünün odasına götürdüler. Artık bana tek bir fiske vurulmayacağı, yalnız bazı sorular soracaklarını, istersem cevap vereceğimi, istemezsem cevap vermeyeceğimi papazlığına başladı. İçimden gülmek geldi. Yenilgilerini meşrulaştırmaya çalışıyorlardı. Hiçbir soruya cevap vermeyeceğimi, imza da atmayaacağımı tekrarladım. Düşman yenilmişti.

Pazartesi günü çıkarıldığım savcı, işkence için suç duyurusunda bulunmama bağıarak izin vermedi. Savcıya benden önce çıkan polis, dışarıya çıkarken bana “bak savcı da izin verdi, bir dahaki sefereden asın dedi.” diye bağıyordu. Daha sonra çıkarıldığım DGM’de tutuksuz yargılanmak üzere serbest bırakıldım.

soruyorlardı. Ben de “değil o insanları vermek, kendi adımı bile benim ağzından alamayacaksınız” dedim. O noktadan sonra sadece “adın ne” diye sormaya başladılar. İkibuçuk gün sonunda birşey alamayacaklarını anladıklarında hücreye koydular. Daha sonra da bir daha sorguya almadılar.

Bizi 10. günde savcılığa çıkardılar. Ve hepimiz savcılıktan serbest bırakıldık. Serbest bırakılana kadar açlık grevimizi sürdürdük. Bütün yoldaşlarım düşmana diz çöktürmüştü.

Bir kez daha tekrarlıyoruz: Gözaltılarınız, işkenceleriniz, baskılarınız VİZ GELİR BİZE VİZ....

Her Şey PARTİ İçin!

Her Şey Devrimin ve

Sosyalizmin Şanlı

Zaferi İçin!

“Kaldığım ev sabah TEM’e bağlı tim ve sivil polisler tarafından basıldı. Kapıda anahtar sesi duyduğumda kalkmadım. Yoldaş gelmiştir diye düşündüm. Birden üzerime 10 kadar polis silahlarını doğrultup “kalk çabuk” dediler. Beni duvara dayayıp üzerimi aradılar. “Bu evde başka kim kalıyor” diye sordular. Kimse kalmıyor diye cevap verince beni dövdüler. Bana “her şey buraya kadar, hepsi yakalandı, ne biliyorsam anlatacağım” dediler. “Bak sen akıllısın, kendini ezdirme, 500 polis seni bekliyor. Seni kızarmış tavuğa benzetirler” tehditi savurdular. Ve beni TEM’e götürdüler. Gözlerimi bağlayıp sorgu odasına aldılar. Üst arama tutanağına imza atmamı istediklerinde, imza atmayaacağımı, ve ifade vermeyeceğimi söyledim. O anda içeri başka bir polis girdi ve bana dönerek “sen “delikanlı mısın” diye sordu. Bende “evet” dedim. Bunun üzerine saldırmaya ve küfür etmeye başladı. Ben “küfür etme” deyince devam etti. Bunun üzerine ben de küfür ettim. Hepsini üzerime çullandılar. Yere yatırıp makasla saçlarımı, sakalımı ve bıyığımı kestiler. Devamlı “imza atacak mısın?” diye soruyorlardı. Atmayacağımı söylediğimde işkenceye devam ediyorlardı. Yüksek sesle müzik çalınan bir odaya götürüldüğümde kulağımdan kan geldiğini anladım. “Alçaklar kulağı patlattınız” diye bağırmam üzerine durumumu onlar da gördüler. Hastaneye götürmek için ismini sorduklarında, “ismimin kimliğimde yazılı olduğunu” söyleyerek direktim. Hastanede kulak doktoru olmadığı için TEM’e geri götürüp müzikli odaya atıldılar. Tekrar fenalaşmam üzerine hastaneye götürüp tomografi ve röntgen çektiler. Kafatasımda oluşan çatlak nedeniyle ve doktorlar beyin kanamasından şüphelendikleri için hastaneye yatırıldım. Doktorların karşı çıkmasına rağmen bir hafta sonra tekrar TEM’e götürüldüm. Bu defa sorguda sadece papaz rolüyle yaklaştılar. Başta gösterdiğim tavrı gösterince hücreye atıldılar. İkinci kez sorgu için götürülürken fenalaşmam nedeniyle hastaneye tekrar geldik. 5. günün sonunda savcılığa çıkartılıp oradan serbest bırakıldım.

Yoldaşlarımızın düşmana kendi ininde diz çöktürme tutumunu kendi cephemden devam ettirmenin onurunu taşıyorum. Hiçbir güç işçi sınıfının ve sosyalizmin Kızıl Bayrağını kapitalizmin burçlarına dikmek için sürdürdüğümüz parti yürüyüşümüzü engelleyemeyecektir.

Herşey Parti İçin!

Herşey Yeni Ekimler İçin!

DHKP-C'nin ideolojik kimliği ve taktik çizgisi- Siyasal maceracılı

Dönem ve durum tespitleri: Subjektivizmin doruğu

"1995 Aralık seçimlerinin üzerinden daha birkaç ay geçmeden yeniden seçim, yeni koalisyon, "milli mutabakat" hükümeti ve darbe tartışmaları başladı. Bu durum Türkiye'nin içinde bulunduğu derin krizin ve süren iç savaşın görünümüdür. Bu kriz, 20 yılı aşkın süredir derinleşerek süregelmektedir. 12 Eylül darbesi geçici bir süre için devrimci muhalefeti baskı altına alıp gerilere itmiş olsa da halkla iktidar arasındaki çelişkilerin daha da yoğunlaşmasını engelleyememiştir. Ülke'nin 12 Eylül'lerle sürgit yönetilemeyeceğini bilen oligarşi, demokrasicilik oyunu ile yönetmeye karar vermiş ve bu oyunun başrolünü de işbirlikçi tekellere ve onların sözcüsü Turgut Özal gibilerine vermiştir. Ama buna rağmen, hiçbir olumlu sonuç alamamış ve kriz her alanda derinleşerek sürmüş, devrimci mücadele iktidarı tehdit eder hale gelmiştir." (Devrimci Sol, sayı: 8)

"Dogmatizmi Reddedip Büyük Gelişmelerin Önünü Açmalıyız" başlıklı ve Dursun Karataş imzalı yazı, giriş paragrafını oluşturan bu sözlerle başlıyor. Daha ilk adımda iki kritik tespitle yüzüyoruz. 1) Bugün Türkiye'de bir "iç savaş" vardır. 2) "Devrimci mücadele iktidarı tehdit eder hale gelmiştir."

Giriş paragrafını izleyen ikinci paragraftan ise, Özal döneminde devrimci mücadeleyi boğmak için gündeme getirilen çok yönlü tedbirlere rağmen bundan sonuç alınmadığını, "iç savaşın derinleşerek" süregeldiğini öğreniyoruz. Bu da bize "iç savaş"ın başlangıç tarihi konusunda yaklaşık bir fikir vermektedir.

"Politik öngörü" üzerine uluorta konuşanların mevcut duruma ilişkin temel tespitleri bunlar. Biz, yıllardır, düzenin tüm yapısal sorunlarına, rejimin tüm açmazlarına, kitlelerin tüm hoşnutsuzluğuna rağmen, kitle mücadelesinin bir türlü içine sıkışıp kaldığı dar çerçeveyi kıramamasından, dolayısıyla bir politik kimlik kazanamamasından söz ediyoruz. D. Karataş ise bize, mücadelenin politik düzeyi bir yana, onun en üst ve en keskin aşaması demek olan "iç savaş" biçimini yıllar öncesinden aldığını, bu "iç savaş"ın tüm karşı önlemlere rağmen yıllardır "derinleşerek" süregeldiğini bildiriyor. Biz, yıllardır, devrimci politik bir alternatifin yığınlar içinde ve toplum çapında güç olamamasından söz ediyoruz. D. Karataş ise bize mutlulukla bildiriyor ki, geline yerde "devrimci mücadele iktidarı tehdit eder hale gelmiştir".

İçinde bulunulan dönemin, akmakta olan siyasal sürecin temel özelliklerinin doğru tahlili, doğru bir siyasal taktiğin ve yakın geleceğe ilişkin isabetli öngörülerin temel önkoşuludur. Burada yanlışlık varsa eğer, geleceği doğru öngörmek bir yana, mevcut duruma doğru bir müdahale, yani doğru bir taktik çizgi izleme şansı bile kalmaz. Bu böyleyse eğer, mevcut durum söz konusu olduğunda ayakları yerden bu denli kesik olanların geleceğe dönük politik öngörülerinin bir ciddiyeti ve inandırıcılığı olabilir mi? Önünü bile doğru dürüst göremeyenlerin geleceği az-çok isabetlilikle kestirebildikleri görülmüş şey midir?

"Dogmatizmi reddetmek" tutumu kendini en başta somut durumun nesnel, çok yönlü, özgün bir tahlili ile ortaya koyabilmek durumundadır. Ve bunun böyle olması, hareket tarzına ve eylem çizgisine dayanak oluşturacak nitelikteki temel tespitler söz konusu olduğunda, özellikle gerekli ve geçerlidir. Derinleşerek süren bir "iç savaş"tan, "iktidarı tehdit eder hale gelmiş" bir devrimci mücadeleden söz ederken, aynı <https://kroner.org>

tahlillere dayandırıyorlar? "İç savaş" devrimci siyasal mücadele açısından temel önemde kavramlardan biridir. Anlamını eğip bükmek için ne kadar uğraşırsanız uğraşın, onun sınıflar arası bir ilişkiyi, daha genel biçimiyle toplumsal güçler arası bir ilişkiyi, daha da önemlisi, bu çatışmalı ilişkinin silahlı çatışma biçimini kazanmış en üst safhasını ifade ettiğini gerçeğini görmezlikten gelemesiniz. Aynı şekilde, iktidarı tehdit eder düzeye ulaşmış bir devrimci mücadeleden sözdebilmek, temel toplumsal güçler arası ilişki üzerinden olanaklı olabilir ancak. Kurulu iktidar belli bir sınıfa ya da sınıflara dayanır. Devrimci mücadelenin bu iktidarı tehdit eder boyutlara ulaştığını söylemek, toplumun ezilen sınıflarına dayalı, onların anlamlı bir kesiminin desteğini ve katılımını sağlayan bir devrimci mücadelenin ve hareketin varlığını iddia etmekle aynı şeydir.

Peki D. Karataş toplumun temel sınıf ilişkilerinden ayrı düşünülmemeyecek temel önemde tespitlerini neyle gerekçelendirmektedir? Öncelikle belirtelim ki yazısında bu tespitleri gerekçelendirmeye yönelik özel bir kaygı yok. (Bu kaygı yalnızca "devrimci durum" çerçevesinde bir ölçüde gösterilmiş, buna ilişkin çarpık yorumu gelecek sayıda ayrıca ele alacağız.) Bu rahatlığın gerisinde hiç de bunun başka yerlerde, başka vesilelerle zaten yapılmış olması gerçeği de yatıyor değil. DHKP-C yayınları, yakın dönemin ürünü olan DHKP-C Kongre Belgeleri bu konuda ciddi herhangi bir tahlil içermez. Bu yayınlar için "savaş gerçeği" bir veridir, "iç savaş" durumu bilinen bir olgudur. Bunu ancak işçi sınıfından ötesini göremeyen dogmatikler göremezler ki bu da onların sorunudur. Nitekim önümüzdeki yazısında D. Karataş da aynı havada konuşmaktadır. Ona göre de kafalardaki dogmalar yıkılmadıkça ve işçi sınıfının ötesine bakılmadıkça, "bugün yaşanan ve hemen tüm ülkeyi saran devrimci savaş" gerçeğini görmek mümkün değildir.

Fakat dikkate değer olan bir durumla karşı karşıyayız. D. Karataş'ın somut durumun tasvirine ilişkin olarak ortaya koyduğu veriler, gerçekte, onun kendi tespitlerinin dayanaktan yoksunluğuna kanıt oluşturuyor. Bir başka ifadeyle D. Karataş kendi kendisini çürütüyor. Ama elbette bunu, onun ortaya koyduğu bir takım verilere marksist açıdan yaklaştığımızda söyleyebiliyoruz. Oysa aynı verilere D. Karataş'ın "dogmatizmi reddeden" tutumuyla yaklaştığımızda, burada sözü edilen "savaş gerçeği"ni bizzat yaratan bir DHKP-C gerçeği ile, "Devrimci Hareket" in "inkar" a düşülmedikçe görmezlikten gelinemeyecek "tarihi" ile yüzyüze kalıyoruz. Demek oluyor ki, sınıflar arası mücadele ilişkisinin bugünkü durumu ve bu çerçevede devrimci mücadelenin gerçek düzeyiyle ilgili aşırı subjektif tespitlerin gerisinde, sınıflar mücadelesine ve devrime subjektif idealist bakış açısı yatmaktadır. Bu bakış açısı çerçevesinde, siyasal mücadele, iç savaş, devrimci iktidar mücadelesi gibi ancak sınıflar düzleminde, onlar arası ilişki ve çatışmada gerçek anlamını bulabilecek kavramlar, DHKP-C'nin henüz ciddi herhangi bir toplumsal tabana oturmamış kendi dar pratiği ile anlamlandırılır. Kendi kitesinden bile soyutlanmış küçük silahlı grupların çeşitli suikast eylemleri ya da polisle kısır düelloları "iç savaş" ın ta kendisi olur çıkar. Sınıflar mücadelesi ve onun temel biçimleri "öncü" nün sözde devletle "hesaplaşması" na indirgenir. Tarihsel hareketi materyalist temelinden, sosyalizmi sınıftan, sınıflar mücadelesini sınıfların kendisinden ayıran bu felsefi idealizm, maceracı eylem çizgisi ve mücadele anlayışının da ideolojik temellerini oluşturmaktadır.

Yıllardır "derinleşerek" sürmekte olan bir "iç savaş"tan

Biz yıllardır,
düzenin tüm yapısal sorunlarına,
rejimin tüm açmazlarına,
kitlelerin tüm hoşnutsuzluğuna
rağmen, kitle mücadelesinin
bir türlü içine sıkışıp kaldığı dar
çerçeveyi kıramamasından,
dolayısıyla bir politik kimlik
kazanamamasından
sözedip duruyoruz.
D. Karataş ise bize,
mücadelenin politik düzeyi bir yana,
onun en üst ve en keskin aşaması
demek olan "iç savaş" biçimini
yıllar öncesinden aldığını,
bu "iç savaş" ın tüm karşı önlemlere
rağmen yıllardır "derinleşerek"
süregeldiğini bildiriyor.
Biz, yıllardır, devrimci politik
bir alternatifin yığınlar içinde ve
toplum çapında güç
olamamasından sözediyoruz.
D. Karataş ise bize mutlulukla
bildiriyor ki, geline yerde
"devrimci mücadele iktidarı
tehdit eder hale gelmiştir".

II ğın temelleri

sözeden D. Karataş, işçi sınıfının bunun dışında olduğunu peşinen ve açık açık söylüyor. Yani yaşadığımız toplumda burjuvaziye, onun politik iktidarına karşı bir iç savaşın başını çekme kapasitesine sahip biricik sınıfın bunun dışında olduğu bize peşin peşin bildiriliyor. Bunu ilk bölümden de hatırlayabiliriz. Bize “işçilerin sözünü ettikleri türden bir işçi sınıfı ortada yoktur” deniliyor ve bunun “savaş gerçeği” açısından anlamı şöyle ortaya konuluyordu: “Bu kesimlerin teorisi işçi sınıfının örgütlenmesi ve ayaklanmasından ibaret olduğundan, işçi sınıfı da bu durumda olmadığından, bu dogmatiklik onları bugün yaşanan ve hemen tüm ülkeyi saran devrimci savaşı görmezden gelmeye, küçümsemeye, hatta ‘terörizm’ olarak nitelemeye götürmüştür.” (s.3)

Demek ki, işçi sınıfının gerek süregiden “iç savaş” ve gerekse “iktidarı tehdit eder hale gelmiş” devrimci mücadelede sözünü etmeye değer bir yeri yokmuş. Ama bu hiç de “bugün yaşanan ve hemen tüm ülkeyi saran devrimci savaş” gerçeğini görmezlikten gelmemizin bir nedeni de olamazmış. Peki bu “savaş” hangi toplumsal kesimlere dayalı olarak sürmektedir? Yazıda, “bileşik devrimci savaş esprisi” çerçevesinde köylülüğün halihazırda ortaya koyduğu tutum, destek ya da katılım konusunda da herhangi bir açıklama yok. (Kürdistan’da Kürt köylülüğünün ve şehir katmanlarının çeşitli biçimlerdeki desteği ile süren gerilla savaşı, doğal olarak tartışılmakta olan ve “hemen tüm ülkeyi saran devrimci savaş”ın dışındadır. “İç savaş”ın bununla gerekçelendiriliyor olmasını düşünmek bile istemiyoruz. Kaldı ki bu Kürdistan coğrafyasıyla sınırlı bir ulusal savaştır ve nedenleri ne olursa olsun hiç değilse bugüne kadar Türkiye’nin metropollerindeki toplumsal hareketlilikler üzerinde geriye çekici bir rol oynamıştır.)

Geriye bir başka toplumsal kesim olarak, kent yoksullarının yoğunlaştığı gecekondu kalıyor ki, D. Karataş’ın yazısının asıl öne çıkardığı kesim de zaten budur. Yazı “gelişen savaş gerçeği”nin ekseninde bugün için bu kesimin bulunduğu konusunda herhangi bir tereddüt bırakmıyor. “İşçi sınıfı edebiyatı yapıp tür türlü işçi sınıfına gidemeyen birçok siyasal grup ise, gelişen savaş gerçeği karşısında, ... ayakta kalabilmek için bu kez de ‘varoşlar’ edebiyatı yapmaya başlamıştır.” (s.4) D. Karataş bunu, DHKP-C’nin, gecekonduları “kentlerin yumuşak karnı” ve “kentlerde verilen savaşın asıl cephesi” olarak ele alan görüşlerinin bir doğrulanması sayıyor. Ardından bu gerçeği kavramakta geç kalmış olanların bu kez tersinden yaşadıkları savrulmaları eleştiriyor. Bu haklı eleştiriler esnasında ortaya koyduğu verilerle ise “savaş”ın gecekondu cephesine ışık tutuyor. DHKP-C özentisi içinde “savaş gerçeği” edebiyatı yapan, “mils” kavramını pratikte karikatürize ederek sözde varoşlarda devletle “otorite savaşı”na girişen bir siyasal çevre hedef alınarak şunları söylemektedir:

“Dün bu gerçeği teslim etmeyenler bugün bu tespitlerimizi de aşan abartılarla gecekonduyla yaklaşmakta ve hemen birkaç kitle hareketiyle, birkaç çatışmayla gecekondu alanlarının özgürleştiğini iddia etmektedirler. ... Hiç kimse propaganda adına kendisini ve halkı yanıltmamalıdır. Bugün en ileri örgütlülükte olduğu sanılan gecekondu bölgelerinde dahi polis, istediği zaman, istediği yerde ev ve işyeri basmakta, gözaltılar yapmakta, sokakları tutmakta, gece gündüz demeden bütün bir semti kuşatmakta ve gerektiğinde fiili olarak sıkıyönetim uygulayabilmektedir.”

“Bugün gecekondularda bazı girişim ve oluşumlara rağmen hala çok büyük oranda halk örgütsüz olup,

devrimci demokrat örgütler çeşitli baskı uygulamalarında ilerici halk kesimlerini dahi bu baskılara karşı harekete geçirememektedir. Ancak her devrimci örgüt kendi örgütlenmesi içinde yer alan sınırlı sayıda taraftarı ile hareket edebilmektedir.” (s.4)

Bir “iç savaş”ın temel toplumsal dayanakları ve aktif katılımcıları olabilecek, olması gereken sınıf ve tabakalardan böyle bir savaşın örgütlü öncü kesimleri olabilecek devrimci güçlerin durumuna geliyoruz. D. Karataş bu konuda durumu soğukkanlı bir açıklıkla ortaya koymaktadır. Söyledikleri şunlardır: “Bugün devrimciler açısından durum nedir? Oligarşinin saldırılarına karşı mevziler terk edilmemiş, sokaktan, eylemlerden vazgeçilmemiştir. Ama, faşizmin topyekün saldırısına karşı birleşik güçlü bir mücadeleyle karşı konulamamış, geniş halk kitleleri harekete geçirilememiştir. Sokaklardaki insan sayısı ancak yüzlerle ifade edilebilecek kadar küçüktür.” (s.5)

D. Karataş’ın kaleminden sınıflar ve siyasal güçler cephesindeki durum genel hatlarıyla böyle konuluyor. Fakat eğer en azından 1996 Haziran’ı itibarıyla durum buysa, derinleşerek süren “iç savaş” iddiasının dayanakları nerededir? “Devrimci mücadele iktidarı tehdit eder hale gelmiştir” diyenleri, çeşitli toplumsal kesimlere ilişkin olarak bizzat kendilerinin çizdikleri tablolar yalanlamıyor mu? Bir “iç savaş” ülkesinin toplumsal-siyasal güçler tablosu bu olabilir mi? Genel duruma ilişkin tanım ve tespitler ile somut duruma ilişkin tasvirleri arasındaki bu uçurum, DHKP-C payına, onun “önderliği” payına ortaya pek hazin bir tablo çıkarmaktadır. Bu hazin tabloyu, aslında halkta büyük bir memnuniyetsizlik var, büyük bir devrimci mücadele potansiyeli var, tüm sorun bunu açığa çıkarmakta, örgütlemekte ve seferber edebilmektedir diyerek dengelemek de sonucu değiştirememektedir. Sorun bu olmasına gerçekten de budur da, bunun gerçekleşmediği, gerçekleştirilemediği bir durumda kalkıp “iç savaş” ya da “tüm ülkeyi sarmış savaş gerçeği” üzerine kocaman laflar etmek, “devrimci mücadelenin iktidarı tehdit eder hale geldiğini” söylemek, ayakları yerden kesilmek değil de nedir?

Şüphe yok ki Türkiye’de kitle mücadelesinin genel düzeyi D. Karataş’ın resmettiğinden çok daha ileri bir noktadadır. D. Karataş’ın çıkardığı resim, devletin 1 Mayıs’taki provokasyonunu izleyen sistematik saldırısının yarattığı geçici bir duruma özgüdür. Türkiye’de zaman zaman yüzbinleri bulan kalabalıkların aynı anda sokağa çıkmasına varan önemli kitlesel mücadeleler yaşanmaktadır. 12 Eylül durgunluğunun ardından işçi sınıfının yaptığı ‘89-90 çıkışı, onun doruğu olan Zonguldak madenci direnişi, zamanında geniş yankılar uyandırmış büyük kitlesel hareketliliklerdi. İşçi hareketinin bu ilk büyük genel dalgası daha sonra kırılma da, işçi eylemlilikleri bugüne kadar sayısız mahalli direnişler ve zaman zaman 5 Ağustos türünden genel çıkışlar biçiminde sürdü. Memur hareketi zaman zaman hız kesse de yıllardır geniş bir kitle katılımı ile sürmektedir. Son olarak 1 Mayıs’ı önceleyen kamu çalışanları eylemine yüzbinlerce kişi katıldı. Kitleselleşmede ciddi sıkıntılar yaşayan öğrenci hareketi ‘96 yılının başlarında bu açıdan ilk önemli çıkışlarını yaptı. Kent varoşlarındaki yoksul yığınlar Gazi Halk Direnişi şahsında taşıdıkları büyük mücadele potansiyelini açığa vurdular. Bunları yalnızca en göze çarpan örnekler olarak veriyoruz.

Özetle ‘96 yazında kısa bir kesinti yaşamış olsa da bu uzun süreli olamayacak kitle hareketinin farklı kesimler şahsında yeniden kendini göstereceği belliydi ve

bu şimdi gerçekleşiyor. Fakat Sivas katilamını protesto gösterileri, Gazi’deki halk direnişi, Metin Göktepe’nin öldürülmesini protesto gösterileri ve elbetteki yıldan yıla büyüyen katılımlarla gerçekleşen 1 Mayıs eylemleri gibi, doğrudan politik nedenlere bağlı çıkışlar dışında işçi-emekçi hareketinin birbirini tamamlayan iki temel zaafı hep süregeldi. İlk, bu eylemlilikler dar iktisadi-demokratik haklar çerçevesini bugüne kadar bir türlü aşamadılar. Ve ikinci olarak, bugüne kadar devrimci bir önderlikten yoksun olmanın tüm sınırlılıkları ve sorunlarıyla yüzyüze kaldılar.

Dolayısıyla, yılları kaplayan işçi-emekçi eylemlilikleri, politik mücadelenin en ileri düzeyi ve bizzat silahlı çatışma aşaması demek olan bir iç savaşın toplumsal dayanakları olabilmek bir yana, doğrudan politik bir kimlik kazanmayı bile bugüne kadar başaramadılar. Şu veya bu vesileyle doğrudan politik çıkış olarak gerçekleşen eylemler ise, sonuçları itibarıyla, kitleler içinde genel bir politik kaynaşmanın ateşleyicileri olmadılar bugüne kadar. Ama özellikle son yıllarda daha sık gündeme gelen bu çıkışların herşeye rağmen belli izler bıraktığı ve bugünün Türkiye’inde kitle hareketliliğinin hızla devrimci bir karakter kazanabilecek bir politikleşme sancısı yaşamakta olduğu da bir gerçektir. Devrimciler bir yandan bu süreci hızlandırmak için azami bir devrimci siyasal çaba ortaya koyabilmeli ve öte yandan ise, bu çabaların etki gücünden bağımsız olarak, her an yaşanabilecek beklenmedik kitlesel politik çıkışları kucaklayabilecek, daha ileri biçimlere doğru gelişmesini kolaylaştıracak bir hazırlık içinde olmalıdırlar.

Burada tartışmamıza dönebiliriz. Bir yanda, Türkiye işçi-emekçi hareketinin henüz açık politik bir kimlik kazanmadığına ilişkin görüş; öte yanda, Türkiye’de yıllardır süren bir “iç savaş”ın varlığı iddiası. Bu iki değerlendirme arasındaki uçurum, özel bir açıklama gerektirmiyor. Fakat burada asıl ilginç olan, “iç savaş” iddiası sahiplerinin, yaptıkları tasvirlerle, olduğundan daha geri bir kitle hareketi olgusuna işaret eden tutumlarıdır. Bu nasıl olabilmektedir ve bu açık çelişki hangi politik sonuçları ya da savruluşları doğurmaktadır? Bu sorular bizi DHKP-C’nin sınıflar mücadelesine ve bu mücadelenin en ileri düzeyinden başka bir şey olmayan iç savaş sorununa yaklaşımına, bu ise, DHKP-C’nin “solcu” (maceracı) eylem çizgisi ile sağcı kitle çalışması çizgisine getirmektedir.

“Dogmatizmi reddetmek” adı altında gerçekte Marksizmin kendisini reddedenler dışında, iç savaş tanımı gerçekte kimse için herhangi bir güçlük ya da karışıklık taşımaz. Lenin’in biri 1905 Devrimi’nin, öteki Şubat Devrimi’nin ardından kaleme alınmış ve doğrudan iç savaş konu eden iki temel makalesi, bu konuda klasik değerde tanımlar içerir. İç savaş koşulları içinde gelişen bir gerilla savaşı olgusunu ele alan ilk makalesi bu konuda şu tanımı yapar: “Belirli keskin siyasal ve iktisadi bunalım dönemlerinde, sınıf mücadelesi doğrudan bir iç savaş, yani toplumun iki kesiti arasındaki silahlı mücadeleye doğru gelişme gösterir.” (*Gerilla Savaşı* makalesi, Eylül 1906)

Konusu doğrudan iç savaş olan Eylül 1917 tarihli makalede ise, Lenin, yaptığı tanım için Avrupa devrimleri deneyimine atıfta bulunarak, Rus devrim deneyiminin de bunu doğruladığına vurgu yapar: “İç savaş, birbiri ardına gelen, birbiri üzerine yığılmış, artmış, kızışmış, iktisadi ve siyasal çatışmalardan sonra iki sınıf arasındaki silahlı çatışma haline dönüşen sınıf savaşımının, en keskin biçimidir.” (*Rus Devrimi ve İç Savaş* makalesi)

Bu tanımlardan ilk bakışta çıkarılacak iki temel sonuç var. 1) İç savaş, bir iktisadi ve siyasal bunalım zemini üzerinde keskinleşen sınıf mücadelesinin **en yüksek biçimidir**. 2) Bu, “toplumun iki kesiti”, ya da daha açık bir ifadeyle, “iki sınıf arasında”ki mücadelenin **doğrudan “silahlı çatışma haline dönüşmesi”** aşamasıdır. Yani basitten karmaşığa doğru bir dizi ara aşamadan geçen sınıflar arası politik mücadelenin, belirli bir noktadan itibaren, artık doğrudan bir silahlı savaş biçimini alması, şiddet araçlarıyla sürdürülmesidir. Açıklayıcı bir ek bigi vermeden geçmeyelim. Rusya’da Şubat 1917’yi Ekim 1917’den ayıran 8 aylık dönem baştan başa bir **devrim dönemidir**. Yığınlar silahlıdır, devrimci kaynaşmanın ve

dolasız eylemin içindedir. Fakat Lenin bizzat iç savaşa ayırdığı bir makalede, bunu bir iç savaş durumu olarak tanımlamaz. Zira çatışma sert karakterde olsa da henüz politik biçimler içinde geçmektedir. Lenin iç savaş değil, fakat bir iç savaşın başlangıcı olabilecek olaylardan söz eder. (Bkz. *Nisan Tezleri*, Sol Yayınları, 3. Baskı, s.160-161)

Marksizm iç savaşı böyle ele alıyor. Dogmatizme karşıtlık perdesi altında gelinen yerde Marksizmle her türlü ilişkisini kesmiş bulunan “DHKP-C önderliği”nin bunun karşısına çıkardığı dogmatik olmayan özgün ve yaratıcı tanım ya da yaklaşım nedir? Yineleyelim ki ortada açık-seçik herhangi bir tanım yoktur. “İç savaş”tan bunca söz edenlerin bu konuda açık bir görüş ortaya koymamaları elbette kaba bir tutarsızlığın ifadesidir. Bununla birlikte, yazıp çizdiklerinin ve yaptıklarının mantığından hareketle, onların, “iç savaş”tan ne anladıklarını görmekte herhangi bir güçlük de yoktur. Bize “devrimci savaş” ve “iç savaş” diye sunulan şey, geçmiş sınıflar ve kitleleri, kendi örgüt kitlelerinden bile yalıtılmış belli sayıda küçük silahlı grupların (buna “birlikler” deniliyor) düzenledikleri bir dizi suikast, cezalandırma ve soygun eyleminden başka bir şey değildir. Gözünü işçi sınıfına diken “işçiciler”in bu dogmaya bağlılıktan dolayı görmediği ya da görmezlikten geldiği “savaş”, hani o “bugün yaşanan ve hemen tüm ülkeyi saran devrimci savaş”, işte budur. DHKP-C ile devlet arasında süren bir “iç savaş”tır! Politik mücadelede subjektivizmin doruğu denilen şey tam da budur. Bu subjektivizme temel oluşturan ideolojik düşünüş tarzı ise felsefi idealizmin batağıdır.

“Savaş gerçeği”nin arka planı ve gerçek kapsamı

Yazılarında “savaş”, “devrimci savaş”, “iç savaş”, “savaş gerçeği” üzerine söz yığınınan geçilmeyen D. Karataş’ın incelemekte olduğumuz yazısından okuyoruz: “İktidarın içerisinde bulunduğu durum yıllardır süre gelen silahlı mücadelenin sonucu olup kendiliğindencilik veya işçi sınıfı üzerine kurulu teorilerle açıklanamaz. Böyle açıklamak süregelen mücadeleyi, ödenen bedelleri ve devrimci hareketin tarihini yok saymak olup inkarcılıktır.” (*Devrimci Sol*, sayı:8, s.7)

Daha başlangıçta “iktidarı tehdit eder hale gelen bir devrimci mücadele” iddiası ile yüzyüze kalmıştık. Şimdi ise bize üzerindeki sıkışmışlığın ve iktidar yapısındaki yıpranmaların “kendiliğindencilik veya işçi sınıfı üzerine kurulu teorilerle” açıklanamayacağı, bunun “yıllardır süregelen silahlı mücadelenin sonucu” olduğu söyleniyor. “Kendiliğindencilik”ten kastedilen yığınların kendiliğinden karakterli eylemleri olmalı. Dolayısıyla, süreçlerin seyrinde işçi sınıfının ya da yığınların kendiliğinden hareketlerinin en azından dikkate değer herhangi bir etkisi yok. Olup bitenler “devrimci hareketin” (DHKP-C’nin) iktidara karşı “yıllardır süregelen silahlı mücadele(si)nin sonucu”dur.

Yığın hareketinin bu küçümsenmesi ve küçük silahlı grupların zaman zaman gerçekleşen suikast eylemlerinin bu idealizasyonu, Dursun Karataş’ın tüm yazısına egemen. Konuyu değerlendirebilmek için “yıllardır süregelen silahlı mücadele”nin hangi koşullarda gündeme getirildiğini, bunun neleri amaçladığını, hangi biçimler ya da oluşumlarla sürdürüldüğünü daha yakından görelim. DHKP-C’nin Kuruluş Kongresi’ne bizzat D. Karataş tarafından Genel Sekreter olarak sunulan *Rapor* bu soruların yanıtlarını yeterli açıklıkta içermektedir.

DHKP-C’nin yayınlarından ve bu arada *Rapor*’dan, 1985-1989 dönemini Devrimci Sol için bir “ricat” dönemi olduğunu öğreniyoruz. Bu başlıbaşına dikkate değer bir olgu. Marksist-leninistler için saldırı ya da geri çekilme (ricat) dönemleri (dolayısıyla taktikleri), kendi özel durumları tarafında değil, fakat sınıflar mücadelesinin genel tablosu tarafından belirlenir. Buradan bakıldığında, 12 Eylül faşizminin koyu karanlık atmosferinin parça parça yırtılmaya başladığı, işçi ve öğrenci kesimlerinde ilk tepkilerin kendisini gösterdiği, ‘87’den itibaren işçi

Dün Devrimci Sol bugün ise DHKP-C için “ricat”, silahlı eylemlere ara vermek, fakat tüm öteki araç ve yöntemleri etkin biçimde kullanarak güç toplamak, böylece yeni silahlı eylem çıkışlarına hazırlanmaktan başka bir anlama gelmiyor. Yeniden “silahlı eylem”e hazır olmak, “ricat”’a da artık son vermekle aynı anlama geliyor. Yani her şeyin odağında ve ekseninde, bireysel şiddete dayalı eylem çizgisi vardır. Bu da bu hareketin öznelliğinin bir öteki yönü oluyor.

hareketinin gerek grevler gerekse öteki direniş biçimleriyle yıldan yıla büyüdüğü, yine aynı yıldan itibaren devrimci örgütlerin belirgin bir yeniden toparlanma içine girdiği bir zaman diliminde, DHKP-C’nin önceli Devrimci Sol “ricat” taktiği izliyor.

Bunu anlamak ilk bakışta kolay görünmüyor. Fakat gerisindeki mantığın iki ana ögesi özetle şöyledir: 1) DHKP-C, taktik çizgisini belirlerken, içinden geçilmekte olan sürecin genel özelliklerini, bunun içinde kitle hareketinin o günkü somut durumunu ve gelişme seyrini değil, fakat kendi öznel durumunu esas alıyor. Onun öznelci konumunun, politikada sağ ya da sol savruluşlarının gerisinde bu var. 2) Dün Devrimci Sol bugün ise DHKP-C için “ricat”, silahlı eylemlere ara vermek, fakat tüm öteki araç ve yöntemleri etkin biçimde kullanarak güç toplamak, böylece yeni silahlı eylem çıkışlarına hazırlanmaktan başka bir anlama gelmiyor. Yeniden “silahlı eylem”e hazır olmak, “ricat”’a da artık son vermekle aynı anlama geliyor. Yani her şeyin odağında ve ekseninde, bireysel şiddete dayalı eylem çizgisi vardır. Bu da bu hareketin öznelliğinin bir öteki yönü oluyor.

D. Karataş’ın *Rapor*’u 1990 yılı başında “ricat” taktiğinin terkedildiğini ve hareketin bir “atılım” sürecine girdiğini bildiriyor. 1990 yılı, ‘89 baharında patlak veren işçi hareketi dalgasının yeni boyutlar kazanarak sürdüğü, dahası başta kamu çalışanları ve öğrenciler olmak üzere öteki toplumsal kesimlerin hareketlendiği, Kürdistan’da ise Serhildan denilen sarsıcı siyasal kitle hareketlerinin patlak verdiği bir yıl oluyor. “Ricat” taktiğinin terkedilmesiyle kitle hareketinin bu atılımının üstüste düşmesi, akla, hayli gecikilerek de olsa kitle hareketinin verilerini gözetken bir taktik tutum getiriyor. Oysa sorun hiç de böyle değil. *Rapor* 1990 yılına, bu yıl içinde patlak veren geniş kitle hareketlerine ilişkin herhangi bir bilgi ya da tahlil içermiyor. Buna ilişkin herhangi bir somut görev ya da hedef bildirmiyor. Yani “ricat” taktiğinin terkinin genel siyasal sürecin bu yönüyle herhangi bir ilgisi yok.

“DKHP/C önderliği”nin *Rapor*’u, tutum (taktik) değişikliğine ilişkin olarak bize iki gerekçe sunuyor. Bunlardan ilki, ‘89 Ekim’inde gerçekleşen firarlardır; bu gelişme sayesinde “önderliğin” harekete (Devrimci Sol’a) geniş çaplı ve bir atılıma hazırlayıcı müdahaleleridir. Yani tıpkı “ricat” taktiğinde olduğu gibi “atılım” taktiğinde de, ilk koşul, bir kez daha Devrimci Sol hareketinin kendi öznel durumu olmaktadır. İzlenecek taktik çizginin bu ele alınışından kendiliğinden çıkan bir sonuç var. Söz konusu firarlar eğer 1989 Ekim’i yerine örneğin 1987 Ekim’inde gerçekleşseydi, bu durumda Devrimci Sol’un “ricat” taktiğini terkederek yeni taktik tutuma geçişi de ‘90 yılı yerine ‘88 yılına denk düşerdi.

Yapılan iç müdahalenin hareketi bir “atılıma” ne ölçüde hazırladığı konusunda, *Rapor* başka şeyler yanında şu bilgiyi ve yaklaşımı sunmaktadır: “Atılım ruhu tüm kadro ve taraftarlarımızı sarmış, insanlarımız büyük bir beklenti içindeydi. Hemen her alanda ve her konuda, önce örgütlenmeleri tamamlayarak, sonra silahlı mücadeleyi gündeme getirmek gibi bir yaklaşım, bize uzun zaman kaybettirebileceği gibi atılımı hızlandırıcı, güçlendirici bir rol de oynamazdı. Bekleme yerine, bir yandan örgütlenmeleri oluşturulurken, bir yandan da ihtiyatlı bir şekilde kendi özerkliklerimizi ve de düşman tepkilerini ortaya çıkartacak silahlı bir eylem hattı oluşturabilirdik.

Yeni dönemin ilk silahlı eylemi, içimizde ve dışımızda atılımın fiilen başladığı düşüncesini yaratacaktı. Bu yanıla çok dikkatli, özenli ve ihtiyatlı olmalıydık. Daha atılımın ilk evresinde, bizi hareketsizliğe sürükleyecek bir olumsuzlukla karşı karşıya kalmamız, bütün emeklerimizin boşa gitmesi demekti.” (*Kongre Belgeleri-1/ Rapor*, Haziran Yayınevi, s.123)

“Savaş, savaş için öğrenilir” kuralı çerçevesinde teorize edilen (s.126) bir hazırlıksızlık durumunda başlatılan bir “savaş”! Rastlantı ürünü bile olabilecek bazı tersliklerle daha baştan çıkmaza girebilecek ve bütün emeklerin boşa gitmesine neden olabilecek bir taktik çizgi!

Şimdi ise ikinci koşula geçiyoruz. Bu koşulun bir ön kabulü var. “Süreci esas olarak silahlı savaş boyutuyla geliştirmeliydik.” (age., s.122) Bu, dünün Devrimci Sol’u bugünün DHKP-C’si için, özel nedenlerle gündeme gelebilecek “ricat” dönemleri dışındaki tüm evrelerde, somut koşullardan, sınıf mücadelesinin genel durumu ve kitle hareketinin somut seyrinden bağımsız olarak hep geçerli bir yaklaşımdır ve THKP-C’nin “öncü savaş” gerekçelendirilmesine dayalı yaklaşımının bir uzantısıdır. Somut siyasal koşulların, sınıf ve kitle hareketinin somut seyrinin, burada esasa ilişkin bir önemi yoktur. Zira farklı evrelerde görelî durum şu veya bu ölçüde değişse de, III. bunalım döneminde tüm yeni-sömürge ülkelerde süregelen “sürekli bir milli kriz” durumu ile bu temel üzerinde yükselen “suni denge” olgusu, “öncü”nün silahlı savaşını (“öncü savaş”) bir zorunluluk haline getirmektedir. Bir başka ifadeyle, kitle hareketinin geriliği (kitlelerin içinde bulunduğu “politik pasiflik” durumu), “öncü savaşı” biçimindeki bir silahlı mücadelenin zaten asıl gerekçesi olarak ileri sürülmektedir.

Ön kabulden ikinci koşulun kendisine geçiyoruz: “1983’ten beri kadrolarımızın askeri eğitiminin daha profesyonelce yapılması üzerinde ısrarla durmamıza karşın bu olanakları yaratamamıştık. Ricat döneminde bu konu üzerinde ısrarla durmamıza rağmen, hiçbir adım atamamıştık. Geline aşamada savaş bizim dışımızda gelişerek yükselmiş, biz bu sürecin çok gerisinde kalmıştık. Özgün tavrımızla, hızlı bir tempoyla sürece girmeliydik. ... Çok geç kalmıştık ama bir yerden başlamalıydık.” (*Rapor*, s.118)

Dışımızda gelişen “savaş”tan kastedilen nedir? Kitlelerin 1990 yılında yeni boyutlar kazanan eylemliliği olmadığı kesin. Zira taktik tutum değişikliğine ilişkin bir durum değerlendirmesinde, bunun, DHKP-C için, tamamen demesek bile esasa ilişkin bir değeri yok. Belli ki “savaş”tan bizzat silahlı savaş kastediliyor ve bu ise akla Kürdistan’daki savaşı getiriyor. Coğrafyası farklı, koşulları farklı, hareket noktaları farklı, toplumsal-siyasal dinamikleri farklı, ve en önemlisi, ciddi bir politik ön hazırlığın ürünü olduğu bugün artık iyi bilinen bir ulusal özgürlük savaşına “yetişmek” için ne edip edip bir yerlerden başlatılacak bir “devrimci savaş”!

Az ilerde şunları okuyoruz: “İçinde bulunduğumuz koşullar, hemen her cephede silahlı savaşı bize emrediyordu. Silahlı savaşı sürdürmeyen, onu bilinmez bir geleceğe erteleyen, “hazırlık bitmedi” diyerek bir türlü silaha başvurmayan örgütlerin ülkemiz koşullarında halk muhalefetine önderlik yapmak ve alternatif olmak anlamında, hiçbir şansları yoktu. Silahlı savaş bizim dışımızda yükselmiş, gelişmişti. Biz ise çok geç kalmıştık. Çok hızlı bir tempoyla genel politik çizgimiz çerçevesinde yaratıcılığımızla şehirde, şehir varoşlarında, dağda, koşulları yakalayabildiğimiz ve bizi ileriye taşıyan bir perspektifle düşmana vurmalydık.” (*Rapor*, s.126)

Bu “koşullar”ın bir kez daha kitle hareketiyle, onun seyrî ile bir ilgisi yok. Dahası, az sonra göreceğiz, bu “savaş”, tümüyle kitlelerden yalıtılmış, kendi içinde komplocu bir yapılanmaya kavuşturulmuş küçük silahlı gruplarla yapılan suikast ve cezalandırma türünden eylemlerden öteye geçemeyen bir “savaş”. Başkalarına “yetişmek”, “gündemi belirlemek”, “tüm dünyada dosta ve düşmana varlığını” göstermek (*Rapor*, s.120) gibi dar görüşlülüğe dayalı ince bir pragmatizmin de kıskırttığı bir

telaşla (bu “hızlı koşma esprisi” ile estetize ediliyor) başlatılmak istenen bir savaş bu. Ne edip edip bir yerlerden başlamalıydık telaşı içinde olanlar M. Akif Dalcı’nın katili polisin cezalandırılmasıyla nihayet bir yerlerden “savaş” a başlamış oluyorlar. Bir cezalandırma eylemi bir “savaş” ın başlatılması sayılabilir mi? Bunu izleyen bir dizi başka cezalandırma (ve bu arada el koyma) eylemleri “büyüyen bir savaş gerçeği”nin kanıtları olabilir mi? Siyasal mücadelede bu tür eylemler ancak koşullara bağlı tek tek özel uygulamalar olarak bir yere, işleve ve anlama sahip olabilirler. Bunları alıp genel “devrimci savaş”ın, hele hele bir “iç savaş”ın esas göstergeleri saymaya kalkmak, siyasal mücadeleyi, onun temel biçimlerini, küçük grupların tekil suikast eylemlerine indirgeyen bir mantığın ürünü olabilir ancak. Bizim “devrimci savaş” gerçeğine bakışımızı cezalandırma eylemlerine indirgemek onu tahrif etmektir itirazına ise yanıtımız şudur: Bugüne kadarki “büyüyen savaş gerçeği”niz bu sınırları bir türlü aşamadı. Bunu aslında *Rapor* da, elbette sorumluluğu “emir ve talimatları gözetmeyenlere” ve bazı aksiliklere bağlayarak, itiraf etmektedir. Oysa bu başarısızlık kaçınılmazdı, zira “savaş” çizginiz yaşamın gerçeklerine uymuyor.

Neden “silahlı mücadele”yle başlamak gerektiğine de iki gerekçe gösteriyor D. Karataş. İlkini yukarıya aktardık: Koşullar ne olursa olsun, buna aldırmadan, her durumda “silaha başvurmayan örgütlerin” halk muhalefetine alternatif olmak ve önderlik yapmak şansı yoktur.

1990 Türkiye’ si geniş çaplı kitle eylemleriyle çalkalanıyor. Bu çalkantının göbeğinde “işçilerin sözünü ettikleri türden bir işçi sınıfı”nın belirtilerini sunan bir işçi hareketi var. Büyük ölçüde kendiliğinden çıkışlara dayalı olan, bu nedenle sendika bürokratları tarafından kolayca kontrol altına alınabilen, mevcut haliyle iktisadi eylem sınırları içinde olan, fakat bu sınırları da birçok noktada zorlayan, politik bir mecra ya sızmanın sancılarını çeken bu sınıf hareketliliğinin en temel zaafı (ve dolayısıyla ihtiyacı), devrimci bir önderlik müdahalesinden yoksunluğudur. Sosyalizm ve sınıf hareketi üzerine iddia sahibi olan herhangi bir akımın yapması, yerine getirmesi gereken temel görev, tüm varlığı ile bu ihtiyaç üzerinde yoğunlaşmaktır. Bunun gerektirdiği politik ve örgütsel müdahale yeteneğini ortaya koymaktır. Ne var ki, sosyalizm bilimiyle, onun sınıfa, sınıflar mücadelesine, devrimci siyasal görevlere bakışıyla bir ilgisi kalmamış “Devrimci Sol önderliği”, döneme özgü, dönemin yakıcı kıldığı tüm bu görev ve sorumlulukları aklına bile getirmiyor. Tüm dikkati ne edip edip bir yerlerden “silahlı eyleme” başlamaya veriyor. Neden? Çünkü “ülkemiz koşullarında” halk muhalefetine önderlik etmenin, ona alternatif olabilmenin temel koşuluymuş bu! Yüzbinlerce işçinin ve emekçinin eylemlilik sürecine, bu süreçten ayrı bir zeminde bir dizi cezalandırma ve el koyma eylemiyle alternatif olabilme iddiası! Burada bize, “ülke ve halk gerçeğimize” özgü olan herhangi bir şey yok. Zira bu, her toplumda bireysel şiddete dayalı eylem çizgisini sistemleştirenlerin çok bilinen evrensel düşünüş şekillerinden biridir. Onlar bunu kitlelere “umut” ve “cesaret” vermenin de temel bir yöntemi sayarlar (DHKP-C yayınlarında ve *Rapor*’da bu işleve döne döne işaret edilir).

Oysa gerçek etki ve sonuç bunun tam tersidir. Bu eylem çizgisinin tek tek başarılarının (cezalandırmaların) dar bir devrimci çevrede geçici heyecan yarattığı elbette doğrudur. Fakat kitlelerin daha geniş kesimleri söz konusu olduğunda, bu tür eylemler faşist rejime “terör” temasına dayalı kampanyalar düzenleme ve böylece yığınların dikkatini kendi sorunlarından ve mücadelelerinden saptırma olanağı vermekle kalmaz, karşı-devrimci terörü sınırsızca uygulayabilmenin, toplu infaz ayınleri düzenleyebilmenin olanaklarını da verir. Bu ise, bu tür eylemlerle hedeflenenlerin aksine, yığınların üzerinde yıldıracı bir etki yapar. “Atılım” sürecine geriye doğru bakıldığında gerçek etki ve sonucun bu olduğunun görülmesinde herhangi bir güçlük yoktur. DHKP-C, izlediği eylem çizgisinin, düzene karşı belirgin bir tepki ve öfke içindeki bazı kent varoşlarında, özellikle de varoş gençliği içinde kendisine belli bir sempati yaratmış olmasını kendi doğrulanması sayabilmektedir. Fakat daha genel planda bu eylem çizgisi süreçleri nasıl etkilemiştir,

Lenin, bireysel şiddete dayalı bir eylem çizgisinin "savaş gerçeği" adına teorize edilmesine şöyle yanıt vermiştir: “Yerini alçak Plehve’nin alacağı alçak Sipyagin’den öç almak uğruna bir devrimcinin hayatını feda etmek, buna büyük iş deniyor!”
Bunu, devrim uğruna ölümü hiçe sayma fikrini her adımda işleyen bir büyük devrimci söylüyor.
Devrimin ancak ölüm yığınların gözünde küçüldüğünde başarıya ulaşabileceğini her adımda tekrarlayan ve öğreten bir büyük teorisyen söylüyor.

bunun sınıf hareketi üzerinde etkisi ne olmuştur, bu soruların gerçek yanıtlarıyla ilgilenmez bile. Karşı-devrime güç gösterisi yapma ve kendi terörünü meşrulaştırma olanağı veren bir eylem çizgisini alıp da bugün “iktidarın içinde bulunduğu” müşkül durumun esas nedeni olarak gösterebilmek için, bir kere daha subjektivizmin derinliklerinde boğulmuş olmak gerekir. Düşününüz ki üstelik bu iddia sınıf ve kitle hareketlerinin yarattığı etkiye karşılık olarak ileri sürülebilmektedir.

Bireysel şiddete dayalı silahlı eylemi (somutta cezalandırma eylemlerini) halk muhalefetine “alternatif” olabilmenin genel koşulu olarak ele alan anlayış, bunu aynı zamanda 1990 koşullarından kitle desteği kazanabilmenin, “yaygın bir kitlesellğe ulaşma”nın olmazsa olmaz koşulu sayıyor. Ve hareketi en hızlı ve en kolay yoldan kitleleştirebilme amacına yönelik bu kaygı, “silahlı mücadele”ye koşullar ne olursa olsun bir an önce geçmenin ikinci gerekçesi oluyor.

1990 yılı başında mevcut kitle desteğinin yetersiz ve “silahlı savaşa göre gelişmemiş” olduğu olgusu vurgulandıktan sonra, bu güçlüğün çözümünün de yine “silahlı savaşı yükseltmek”ten geçtiği vurgulanıyor. “Ama öncelikle, büyük darbeler yemeden, silahlı savaşı yükselterek, devrimci bir hava yaratılmadan, yaygın bir kitlesellğe ulaşmak imkansızdı.” (*Rapor*, s.127)

Bu “imkansız”lık vurgusuna özellikle dikkat edilmelidir. Bireysel şiddeti “devrimci bir hava” yaratmanın ve yaygın bir kitle desteği elde etmenin temel, olmazsa olmaz koşulu olarak ele alan düşünüş tarzı, sabırsızlığa, kolaycılığa ve elbette faydacılığa dayalı küçük-burjuva devrimciliğinin bir başka klasik örneğidir.

Nihayet “savaş”ın örgütlenme ve yürütülüş tarzına geliyoruz. Bu bize DHKP-C’nin THKP-C teorisinde “öncü savaş”ı çizgisini bile ne denli daraltıp güdükleştirdiği konusunda da bir fikir verecektir. Buna ilişkin pasaj, hiç değilse 1990 yılı başından bugüne kadarki gerçek SDB (Silahlı Devrimci Birlikler) yapılanmasına ve pratiğine ışık tuttuğu için, özellikle önemlidir:

“Kitlel olarak bizi güçlendirecek, düşmanın yaptığı onlarca operasyona rağmen savaşçılarımıza ve örgüt merkezimize darbe indirtmeyecek farklı bir örgütlenme biçimi bulmalıydık. Bu silahlı örgütlenme biçimi, yukarıdan aşağıya merkezi olarak askeri bir komite tarafından yönlendirilen, bilinen kitle ilişkilerinden ayrı, kendi iç işlerliği kurallara bağlanmış, silahlı birlikler olabilirdi. Kitlelerden soyutlanmış, kitle motivasyonu taşımayan savaşçıların uzun sürede savaş motivasyonunu yaşayamayacağı hatta giderek bunun düşeceği bir tehlikeydi.” (*Rapor*, s.127)

Dursun Karataş bu “tehlike”yi göze aldıklarını, çünkü, “daha hızlı koşma” esprisi” çerçevesinde, var olan potansiyeli geliştirip örgütleyebilmenin ve yeraltını güçlendirebilmenin “silahlı eylemlilikler” dışında bir yolu olmadığını söylüyor. Bu satırları ise, “devrimci bir hava yaratmanın” ve “yaygın bir kitlesellğe ulaşmanın” başka türlü “imkansız” olduğu üzerine az yukarıda aktardığımız

pasaj izliyor.

“Öncü savaşı”nın kitlelerden kopuk, onların dışında örgütlenmiş ve konumlanmış, var olan kitle eylemlilikleriyle bağı olmayan bir takım insanlar tarafından yürütülen bir “savaş” olarak anlaşılması, *Devrimci Sol Savunması*’nın yakındığı konuların başında geliyor. O bu konuda kendi dışındaki sol çevreleri “öncü savaşı” doğru anlamamakla ya da onu bile bile tahrif edip çarpıtmakla itham ediyor. Öte yandan, Türkiye’de “öncü savaşı”nı gerçekten böyle anlayıp, böyle uygulayan bir takım grupların bulunduğunu da kabul ediyor. Fakat bunların her ne kadar THKP-C adına hareket etseler de gelenekten sapan gruplar olduklarını kabul ettiklerini söylüyorlar. Bu çerçevede, ‘80 öncesinin MLSPB ve Acilciler gibi oluşumlarını örnek vererek eleştiriyor. (*Haklıyız Kazanacağız*, s.757-758) “Öncü savaş” konusundaki kendi yaklaşımını işe şöyle toparlıyor:

“Silahlı propaganda diğer mücadele biçimleriyle bütünleşerek, kitlelerle ve kitlenin talepleriyle kaynaşabildiği oranda temel mücadele yöntemi olma işlevini yerine getirebilir ve PASS içinde anlam bulur. Tek başına alındığında birer silahlı eylem olmaktan öte bir misyona sahip olamaz. (age., s.763)

‘80 öncesinin Devrimci Sol’u kitlel öğrenci hareketinin ve semtlerdeki kitlel anti-faşist potansiyelin içinden çıkan, burada şekillenen bir akım olduğu içindir ki, o yürüttüğü “öncü savaş” ile kitle mücadelesinin öteki biçimleri arasında kolayca bir ilişki kurmuş ve bu ilişkiyi süreç boyunca gözetmiştir. Bu açıdan gerçekten kendine özgü olan, hele hele MLSPB ve Acilciler türünden akımlardan önemli farklılıklar taşıyan, herşeyden önce belirgin bir kitle tabanına sahip olmakla onlardan ayrılan bir akımdır. Bu farklılık silahlı örgütlenme biçimlerine de yansımış, Devrimci Sol ötekilerini kitlelerin dışında, pratikten ve hayattan kopmuş, lüks apartman dairelerinde foko hücreleri olarak hareket etmekle eleştirmiştir. *Devrimci Sol Savunması*’ndan okuyoruz:

“THKP-C dışındaki sol, PASS örgütlenmesini salt askeri örgütlenme, silahlı propagandayı yürütecek hücre örgütlenmeleri olarak göstermek eğilimindeyken, THKP-C’nin kimi fokocu yorumcuları da bu anlayışa uygun olarak, örgütlenmelerini silahlı propaganda yürütecek hücre örgütlenmeleri düzeyinde ele alıp karikatürize etmişler ve bu anlayışa prim vermişlerdir. PASS örgütlenmesi politik-askeri niteliktedir. Ve bu örgütlenmeler ekonomik, demokratik, ideolojik, politik mücadelenin barışçıl ve barışçıl olmayan biçimlerini bulundukları alana özgü şekilde biçimlendirerek hayata geçirirler. (*Haklıyız Kazanacağız*, 2.cilt, s.764)

Fakat 1990 silahlı mücadele “atılımı”nın tüm zayıflığı da kendini burada göstermektedir. *Rapor*’da düşmanın darbe ihtimalini boş çıkarmak için düşünülmüş bir “teknik” çözüm olarak sunulan şey, gerçekte “silahlı mücadele”yi komplocu bir örgütlenme ve pratik olarak ele almaktan başka bir şey değildir. Bu komplocu anlayış geçici bir çözüm olarak sunuluyor, ama olaylar ve bilgiler, bunun kalıcılaştığını gösteriyor. (SDB örgütlenmesi ve eylemleri ile “milis örgütlenmesi”ni karşılaştıran teorileştirmeler buna örnektir. Bkz. *Mücadele/Seçme Yazılar-I*, s.65-66)

“Hızlı koşma esprisi” çerçevesinde geçici bir çözüm olarak gündeme getirilen, fakat ardından teorileştirilen bu komplocu örgütlenme ve eylem tarzının çok geçmeden trajik sonuçlar yaratması kaçınılmazdı. Oysa D. Karataş *Rapor*’unda aksini iddia ediyor (s.146) ve DHKP-C Kuruluş Kongresi de konuya ilişkin kararında bu düşüncüyü onaylıyor. (*Kongre Belgeleri-2/Kararlar*, Haziran Yayınları, s.75-76) Bu ikinci belge bulunan “yaratıcı çözüm” ve onun sağladığı “zaferler” silsilesi hakkında şunları yazıyor:

“İşte, geçici olarak daha büyük bir kitlelilik oluşturuluncaya, gerillayı bu kitle içerisinde koruyabilecek duruma getirilinceye kadar gerilla ve kitle iç içeliği gibi bilinen ilişkiler dışında özgün bir örgütlenme biçimi kurmalıydık. Bu özgünlük alan ve bölgelerden yalıtılmış silahlı birliklerdi. Bu örgütlenme tarzı ve taktikler atılım atmosferini yaratmış, tüm açmazlarımıza rağmen bu süreçte silahlı birliklerimiz hiç kimsenin ummayacağı ölçüde yaratıcılık örnekleri göstermiş, atılımın havasını

yüksek derecede solumuş ve zaferden zafere koşmuştur. (s.76)

Oysa bir kaç satır aşağıda bu kez şunları okuyoruz: “Ancak, daha sonra üst üste yenilen darbeler, katliamlar, bu katliamlara silahlı savaş kuralları içerisinde gerekli misillemeleri yapamayışımız esas olarak kır gerillasının bir türlü gelişip atılım sürecine girmemesi şehirdeki silahlı savaşta tikanıklığı, gerileyişi getirmiştir.” (s. 76)

Gerileme sürecinin başlangıcı olarak 16-17 Nisan katliamı (‘92) veriliyor. Gerçekte ise bu başlangıç 12 Temmuz (‘91) katliamıdır. Bu şu demektir. Komplocu örgütlenme ve eylemin dayanıklılığı yalnızca bir yıl sürmüş, ardından trajik bir imha süreci başlamıştır. Trajik diyoruz, zira bir dizi hedefe yönelik suikast eylemlerinin karşılığı, Devrimci Sol’un en seçme kadrolarının birbirini işleyen faşist katliamlarla yokedilmesi olmuştur. Bu sonucu “savaş gerçeği”, “savaşın gerektirdiği bedel”ler, “başka ne bekleniyordu ki” türünden açıklamalarla (*Rapor*, s. 148) olağan göstermek, siyasi sorumluluktan, ortaya çıkan sonuçların mücadele anlayışı ve eylem çizgisiyle bağından kaçmaktır. Bunu, devrimcilerin kendilerine yönelen infaz saldırıların yiğit direnmelerle karşılamalarının arkasına saklanarak yapmak, böylece yapılması gereken sorgulamanın karşısına bir duygusallık duvarı örme ise gerçek bir sorumsuzluk örneği olabilir ancak.

Lenin, kendi zamanında, bireysel şiddete dayalı bir eylem çizgisinin bu tür sonuçlarının “savaş gerçeği” adına teorize edilmesine şu anlamlı yanıtı vermişti: “Yerini alçak Plehve’nin alacağı alçak Sipyagin’den öç almak uğruna bir devrimcinin hayatını feda etmek, buna büyük iş deniyor”! Bunu, devrim uğruna ölümü hiçe sayma fikrini her adımda işleyen bir büyük devrimci söylüyor. Devrimin ancak ölüm yığınların gözünde küçüldüğünde başarıya ulaşabileceğini her adımda tekrarlayan ve öğreten bir büyük teorisyen söylüyor. Fakat işte aynı devrimcinin ve aynı teorisyenin siyasal maceracılığın “kısır döngüsü” hakkında söyledikleri: “Bir yandan yeterince aydınlatılmamış ve örgütlendirilmemiş kalabalığın devrimci coşkusu boşa giderken, öte yandan da düzenli bir şekilde ilerleme ve kitlelerle el ele çalışma imkanına olan inancını kaybeden ‘kıvrak bireyler’in ateşlediği silahlardan yükselen dumanlar havada kaybolur gider.” (Bkz. *Devrimci Maceracılık* makalesi)

“Devrimci savaş çizgisi”nin kazançlarına ve kayıplarına bir de buradan bakmak gerekmez mi? Bugün birileri “işçilerin sözünü ettikleri türden bir işçi sınıfı ortada yoktur” diye buyuruyorlar. Oysa kendileri yeni bir “atılım” a hazırlandıkları bir sırada (1990 başı) bu tür bir işçi sınıfının varlığını ortaya koyan büyük bir işçi hareketliliği vardı. Ama bugün işçi sınıfının haline dudak bükenler, o gün ellerindeki güç ve imkanları bu hareketi devrimci bir mecraya sokmak doğrultusunda kullanacaklarına, “müthiş bir gürültü koparmak” yoluyla varlıklarını “tüm dünyada dosta düşmana” duyurmak kaygısıyla hareket ettiler. Zira sınıf hareketine müdahaleden giderek bir parti inşa etmek onların tüm kavrayışlarının dışındadır. Bu ancak küçümsemeyle karşılanabilir bir “işçilik” tutumu olabilir. Oysa onların partisi “devrimci savaş gerçeği”nin bir ürünü olabilmeliydi.

Ama bu çizginin bugünkü gerçek sonuçlarını hiçbir söz mahareti örtemez. Bunun içindir ki, söylemini korusa da gerçekte artık ortada ne eski düzeyde bir “savaş” kapasitesi, ne de hiç değilse şu dönem için böyle bir ciddi girişim sözkonusudur. Artık son derece seyrek, fakat “büyük gürültü” yaratabilecek hedeflere yönelik bir “savaş” çizgisiyle yetinilmektedir. Zira imhanın sonuçları gerçekten ağır olmuştur ve “savaş kapasitesi” yönünden yaralar sarılamamıştır.

Çözüm ne midir? Lenin’in bize ve marksist olmak iddiasındaki herkese yol gösteren çözümü şu sade sözlerle saklıdır: “Devrimcilerin militan örgütü ile Rusya proletaryasının kitle kahramanlığını tek bir bütün halinde birleştirmek”!

Küçük-burjuva sosyalizmi: Özgün renkler ve evrensel kimlik-2

“Sovyet Devrimi”nde kitleleri devrim safına çekebilmenin yolu çeşitli barışçıl mücadele biçimleri ile

olmuştur. Bunların en önemlilerinden biri de merkez yayın organıdır. Bu yayın organının sürdürdüğü ajitasyon-propaganda çalışmalarıyla, kitlelerde bir sınıf ajitasyonu, bir devrimci ruh yaratılmış ve bu eksende yaratılan örgütlenme ekonomik, demokratik, siyasi mücadelelerin birikimi vb. sonucu toplu ayaklanma ile eski devlet mekanizması parçalanmış, yerine proletarya diktatörlüğü kurulmuştur.” (*Haklıyız Kazanacağız*, Haziran Yayınları, s. 754)

Devrimci Sol Savunması’ndan aktardığımız bu pasaj, bolşevizmin tarihine ilişkin ya açık bir bilgisizliğin ya da kaba bir çarpıtmanın bir belgesidir. Bolşevizmin ayaklanma öncesi bütün bir tarihsel dönemi için bolşevizmin mücadele taktiklerini “barışçıl mücadele biçimleri” olarak tanımlamak ve bunun da odağında “merkezi yayın” ve ona dayalı bir “ajitasyon-propaganda çalışması” olduğunu söylemek, bolşevizmin tarihini en kaba bir biçimde tahrif etmektir. Ayaklanma anı dışındaki bütün bir tarihini menşevizme eşitlemek ya da basbayağı menşevizmi bolşevizmle karıştırmaktır. Oysa siyasal sürecin ve kitle mücadelesinin seyrine sıkı sıkıya bağlı bir biçimde, bu temel kuralı gözönünde bulundurarak, bolşevizmin tüm mücadele biçim, yöntem ve araçlarını koşulları doğduğunda kullanmasını bildiği içindir ki bolşevizm olmayı başarabilmiştir. Ayaklanma denilen siyasal ana basitten karmaşığa doğru gelişen ve yılları bulan bir militan grevler, gösteriler, sokak çatışmaları sürecinden geçilerek varılmıştır. Karşı-devrimci dönemin şiddeti militan devrimci bir çizgiyle göğüslenebilmiştir. Yoksa Devrimci Sol bunları “merkezi yayın” ekseninde süren bir “barışçıl hazırlık” mı sanıyor. Sakın bu bolşevik partiyi savaş öncesi II. Enternasyonal partileriyle karıştırmak olmasın.

Fakat ister açık bilgisizliğe ve kavrayışsızlığa, isterse kaba bir çarpıtmaya dayalı olsun, bizi burada ilgilendiren, *Devrimci Sol Savunması*’nın buradan hareketle varmak istediği sonuçtur. “II. Bunalım dönemi”ne özgü devrimler olarak Çin ve Vietnam devrimlerine de değinildikten sonra, bu kez “III. Bunalım dönemi” üzerinden ulaşılan özgün sonuca geliniyor. Okuyoruz:

“Politikleşmiş Askeri Savaş Stratejisi, III. bunalım döneminin ilişki ve çelişkilerinden hareketle, Türkiye gibi yeni-sömürge ülkelerin halk savaşı stratejisidir. Politikleşmiş Askeri Savaş Stratejisinin tanımı da bu özgünlüğü tanımlayan bir tanımdır ve esas olarak farklılığın temel noktasını ele alır. Bu farklılık kitlelerin **devrim saflarına çekilmesi** noktasındadır.” (*Haklıyız Kazanacağız*, s. 754-755, vurgu orijinalinde)

İşte tüm mesele bu. Lenin’in tarihsel bir genelleme yaparken, “tutarlı bir proleter sınıf savaşımının koşullarını ve gereklerini ölçüp biçmeyen **şu küçük-burjuva devrimciliği**” olarak tanımladığı toplumsal-siyasal kategorinin, kendi mücadele anlayışını, o gün için “dogma” ilan edip karşı çıkamadığı Marksizm-Leninizm ambalajında sunabilmesi için, koşulların farklılığına ve teorinin bu farklı koşullara yaratıcı uygulanması iddiasına ihtiyacı var. Sonuç? Sonuç, “Politikleşmiş Askeri Savaş Stratejisi”dir! Bu teorik ambalajın içinden çıkan ise, bireysel şiddete dayalı bir eylem çizgisinin, bu eksene oturan bir “silahlı mücadele” anlayışının, Marksizm adına meşrulaştırılmasıdır. Sovyet Devrimi dönemi henüz I. Bunalım dönemiydi. Bu dönemde “kitleleri devrim safına çekebilmenin” güya barışçıl yöntemleri esastı. Şimdi III. Bunalım dönemindeyiz ve bir yeni-sömürgeyiz. Şimdi artık somut koşullara bakılmaksızın her durumda “silahlı propaganda” esastır. Ve farkın nerede olduğuna dair altı orijinalinde çizilmiş cümleyi şimdi yeniden okuyalım: “Bu farklılık kitlelerin **devrim saflarına çekilmesi** noktasındadır.”

Peki ama, daha 1902’de ve sonradan Sovyet Devrimi’ne sahne olan aynı Rusya’da, kitleleri “devrim saflarına çekme”nin bu yöntemini tam da dünün Devrimci Sol’u ve bugünün DHKP-C’si gibi gerekçelendirenlerin varlığı apaçık bir olguysa, ne olacak? Bitmedi. Bunu tamamlayan bir başka dikkate değer olgu daha var. Ya bu benzerlik, mücadele anlayışı ve eylem çizgisinden öteye, (yazımızın geçen sayıdaki bölümünün sonunda özetlediğimiz) temel ideolojik sorunlar üzerinden de varsa, bunu nasıl açıklayacağız? Yanıt aslında çok basittir ve

Lenin’in yukarıda andığımız evrensel tanımını yinelemek bile gerekli yanıtı almak için kendi başına yeterlidir: “Anarşizme benzer yanları olan ve ondan bir şeyler alan ve tutarlı bir proleter sınıf savaşımının koşullarını ve gereklerini ölçüp biçemeyen **şu küçük-burjuva devrimciliği...**” (“*Sol*” *Komünizm* ..., 5. baskı, s.21)

Lenin, kapitalist düzene özgü saydığı bu toplumsal-siyasal kategoriye ilişkin olarak, “marksistler için teorik olarak kanıtlanmış ve Avrupa’nın bütün devrimlerinin ve bütün devrimci hareketlerinin deneyimiyle tam olarak doğrulanmış” gerçeklerden sözeder ve hemen ardından ekler: “Ama bu gerçeklerin soyut olarak ya da teorik olarak bilinmesi, devrimci partileri, biraz yeni bir biçimde, eskiden bilinmeyen yeni bir yön ve ortamda, azçok özgün koşullar içinde, her zaman yeniden ortaya çıkan eski yanılgılardan korumamaktadır.” (s. 22)

Mesele tam da buradadır. Bir kampanya halini almış olan “dogmatizmi reddedelim” ve “ülke ve halk gerçeğimize sıkı sıkıya sarılalım” çağrılarının gerisinde, “eski yanılgılar”ın yeni koşullar gerekçe gösterilerek yeni bir kılık içinde meşrulaştırılması amacı vardır. Ve yine dikkate değer bir olgu: Dogmatizme karşı bu tür bir savaş, aynı amaçlar çerçevesinde, 1900’lerin başı Rusya’sında da vardır. Bu kadar benzerlik gerçekten can sıkıcıdır. Ama, yineliyoruz, ne şaşırtıcı ne de bir rastlantıdır...

Mücadele anlayışı ve eylem çizgisi sınırları içinde kısa bir karşılaştırma yapmak bu açıdan hayli açıklayıcı olacaktır.

1) Bolşevizmin “Sosyalist-Devrimci” partiye karşı belli başlı üç noktadan savaştığını söyleyen Lenin, ilk noktayı şöyle tanımlıyor: “İlkin, bu parti, Marksizmi yadsıyarak herhangi bir siyasal eyleme girişmeden önce, sınıf güçlerini ve bu güçler arası ilişkiyi hesaba katmanın gereğini anlamamakta direniyordu.” (“*Sol*” *Komünizm*..., s.23)

Bunu, DHKP-C’nin “ricat” ya da saldırı taktiğini, siyasal durum ve sınıf güçleri ilişkisinden giderek değil, fakat kendi öznel durumundan giderek saptayan davranışıyla, ya da örneğin “silahlı mücadele”yi koşullara aldırıksızın her durumda “temel mücadele biçimi” olarak ele alan tutumuyla karşılaştırmız.

2) Devam ediyor Lenin: “İkincisi, bu parti, bireysel terörizmi, suikastleri doğru bir eylem olarak tanımayı, kendi ‘devrimci’ ruhunun, ya da ‘solculuğunun’ özel bir belirtisi sayıyordu; ki bunu, biz marksistler, kesin olarak reddederiz.” (age., s.23)

DHKP-C, bu konuda klasik dönemi “aşıyor”. Bireysel şiddete dayalı eylem çizgisini, kendi “‘devrimci’ ruhunun özel bir belirtisi” saymanın ötesinde, onu ülkede derinleşerek süren bir “iç savaş”ın açık bir kanıtı, “hemen tüm ülkeyi saran devrimci savaş”ın özel bir göstergesi sayıyor.

Yukardaki benzerliğe yöneltilebilecek (ki bunu daha önce de hatırlatmıştık) bir muhtemel itiraz var. Biz “silahlı mücadele”yi hiç de suikastlere indirgemiyoruz. Düşüncede buna indirgemiyorsunuz, fakat pratikte de bu sınırı aşamıyorsunuz. Ve bu sınırı aşamamış bir eylemler serisini alıp “iktidarı tehdit eder hale gelmiş bir devrimci mücadele” iddiasının dayanağı yapıyorsunuz: “İktidarın içinde bulunduğu durumu” bununla açıklıyorsunuz. Yani subjektivizmde klasik benzerlerinizi fersah fersah geride bırakıyorsunuz.

3) Lenin, 1902’de, Sosyalist-Devrimci partinin yayın organından aktarıyor: “Belirsiz ve uzak bir geleceğin bir sorunu olarak silahlı gösteriler hakkında yazmak ve konuşmak kolaydır, ama şimdiye kadar bütün bu laflar teorik nitelikte olmaktan öteye gidememiştir.” (*Devrimci Maceracılık* makalesi)

Çok tanıdık sözler değil mi? D. Karataş’ın *Rapor*’undan yeniden okuyoruz: “Silahlı savaşı sürdürmeyen, onu bilinmez bir geleceğe erteleyen, ‘hazırlık bitmedi’ diyerek her türlü silaha başvurmayan örgütler...” (*Rapor*, s.126)

Geçmeden, Sosyalist-Devrimcilerin düşünüş tarzı konusunda ek bir fikir verdiği için, Lenin’in, “silahlı mücadeleyi belirsiz bir geleceğe” ertelemekle suçlanan marksistler adına verdiği yanıtı da aktaralım: “Sağlam bir sosyalist inancın zorunluluklarından ve her türden halk hareketinin ağır tecrübelerinden çok uzak olan bu

Devrimci Maceracılık

V.I.Lenin

Rusya tarihinin dev adımlarla ilerlediği fırtınalı günlerde yaşıyoruz ve bazen her yıl, durgun geçen onlarca yıldan daha büyük önem taşıyor. Reform sonrası dönemin yarım yüzyıllık sonuçları toparlanıyor ve önümüzdeki uzun, çok uzun yıllarda bütün ülkenin kaderini belirleyecek sosyal ve siyasi yapının temel taşları döşeniyor. Devrimci hareket şaşırtıcı bir hızla gelişmeye devam ediyor; bu arada “bizim akımlarımız” da anlaşılmadık bir hızla olgunlaşıyor (ve solup gidiyor). Rusya gibi hızla gelişen kapitalist bir ülkenin sınıf sisteminde sınıfsız kök salmış akımlar, çabucak kendi düzeylerini buluyor ve bağlı oldukları sınıflara yavaş yavaş yaklaşıyorlar. Bunun bir örneği de, Bay Struve’nin gösterdiği evrimdir; daha bir buçuk yıl önce devrimci işçiler ondan bir Marksistin “maskesini düşürmesini” istemişlerdi, oysa şimdi Bay Struve’nin kendisi yüzüne bu maskayı bile geçirmeden dünyaya bağlılıkları ve ağırbaşlı değerlendirmeleriyle gururlanan liberal toprak ağalarının bir önderi (yoksa uşağı mı?) olarak ortaya çıkmış bulunuyor. Öte yandan, sadece aydınların belirsiz ve ara kesimleri tarafından savunulan görüşlerin geleneksel tutarsızlığını yansıtan akımlar, belli sınıflarla *yakınlaşmak* için, gürültülü bildiriler, olayların patirtisi arttıkça gürültüleri artıran bildiriler yayınlamaya çalışıyorlar. “Hiç değilse, müthiş bir gürültü koparalım.” İşte olayların girdabına kapılmış ve ne teorik ilkeleri ne de sosyal kökleri bulunan devrimci düşünceli birçok kimsenin sloganı budur.

“Sosyalist Devrimciler” de, çehreleri gittikçe berrak bir şekilde ortaya çıkan bu “gürültücü” akımlara mensuptular. Proletaryanın, bu çehreyi daha yakından incelemesinin ve toplumun gerçekten devrimci sınıfıyla yakın bağları olmadan ayrı bir akım olarak varlıklarını sürdürmeyecekleri kafalarına dank ettikçe proletaryanın dostluğunu her zamankinden daha büyük bir ısrarla isteyen bu insanların gerçek niteliği hakkında berrak bir fikir sahibi olmasının tam zamanıdır.

Sosyalist Devrimcilerin gerçek yüzünün açığa çıkarılmasında, üç durumun bize yardımı dokundu. Bunlardan birincisi, devrimci Sosyal-demokratlar ile “Marksizmin eleştirisi” bayrağı altında ortaya çıkan oportünistler arasındaki bölünmedir. İkincisi, Balmaşov’un Sipyagin’i öldürmesi ve bazı devrimcilerin düşüncelerinde yeniden terörizme doğru bir dönüşün meydana gelmesidir. Üçüncü ve esas olarak da, iki cami arasında beynamaze ve hiçbir programı bulunmayan kimseleri ister istemez bir program müsveddesiyle ortaya çıkarmak zorunda bırakan en son köylü hareketidir. Bir gazete makalesinde ancak ana noktaların kısa bir özeti verilmesinin mümkün olduğunu, çok büyük bir olasılıkla bu sorunu yeniden ele alacağımızı ve bir dergi makalesinde yada broşürde daha ayrıntılı olarak ortaya koyacağımızı belirtmek, bu üç durumu incelemeye devam edelim.

En sonunda *Vestnik Russkoy Revolyutsiy*’in 2. sayısında Sosyalist Devrimciler, bir teorik ilke açıklamasıyla ortaya çıkmaya karar verebildiler ve “Dünyanın Gelişimi ve Sosyalizmin Buhranı” adlı imzasız bir başyazı yayımladılar. Teorik sorunlardaki tam bir ilkesizlik ve yalpalama konusunda (ve ayrıca bunu parlak laflar ardına gizleme sanatı konusunda) açık bir fikir edinmek isteyen herkese bu yazıyı hararetle tavsiye ederiz. Bu son derece kayda değer yazının bütün içeriği birkaç kelimeyle ifade edilebilir. Sosyalizm dünya çapında bir güç haline gelmiştir; ama artık sosyalizm (Marksizm), devrimcilerin (“bağnazlar”) oportünistlere (“eleştiriciler”) karşı açtığı mücadele sonucunda bölünmektedir. Biz Sosyalist Devrimciler “elbette” oportünizme hiçbir zaman yakınlık duymadık, ama bizi bir dogmadan kurtaran “eleştiriden” büyük sevinç duyuyoruz; biz de bu dogmanın revizyona tabi tutulması için uğraşıyoruz ve henüz eleştiri yoluyla ortaya koyacak hiçbir şeyimiz yoksa da (burjuva-oportünist eleştiri hariç), henüz kesinlikle hiçbir şeyi revizyona tabi tutmamışsak da, teori karşısında özgür kalmamızı başarı saymak gerekir. Bu en büyük başarı sayılmalıdır, çünkü teori karşısında özgür insanlar olarak, genel birliği kararlılıkla savunuyor ve ilkeyle ilgili bütün teorik tartışmaları şiddetle mahkum ediyoruz. *Vestnik Russkoy Revolyutsiy* (Sayı 2, s. 127) bütün ciddiyetiyle şunu ileri sürüyor:

“Ciddi bir devrimci örgüt, her zaman bölünmeye yolaçan tartışmalı sosyal teori sorunlarını çözmeye çalışmaktan vazgeçmelidir; ama bu elbette teorisyonleri kendi çözümlerini aramaktan alıkoymamalıdır.” Ya da daha açık bir şekilde söyleyecek olursak: Bırakın, yazarlar yazsın okurlar da okusun ve onlar bu işlerle uğraşırken, biz de geride kalan boşlukta keyfimize bakalım.

Kuşkusuz, sosyalizmden sapan bu teorelin (özellikle tartışmalar konusunda) ciddi bir tahliline girişmek gereksizdir. Kanımızca sosyalizmin buhranı, ciddi sosyalistlerin en azından teoriye bir kat daha önem vermelerini, yani daha kararlı bir şekilde kesin tavır almalarını ve kendileri ile yalpalayan ve güvenilmez unsurlar arasına dahakesin bir sınıır çekmelerini zorunlu kılmaktadır. Oysa Sosyal Devrimcilere göre, eğer karışıklık ve bölünme gibi şeyler “Almanlar arasında bile” mümkün olabiliyorsa, biz Rusların nereye sürüklendiğimiz konusundaki bilgisizliğimizle övünmemiz bir tanrı buyruğudur. Bizce, teorelin olmayışı, devrimci bir akımın var olma hakkını ortadan kaldıran ve onu önünde sonunda kaçınılmaz olarak siyasi iflasa mahkum eder. Sosyalist Devrimcilere göre ise, teorelin olmayışı, “birlik için” en bulunmaz ve en elverişli bir durumdur. Gördüğümüz gibi, Sosyalist Devrimcilerle bir anlaşmaya varabilmemiz mümkün değildir, çünkü gerçekte tamamen farklı diller konuşuyoruz. Tek bir ümit var: Kendisi de (yalnız daha ciddi olarak) dogmanın kaldırılmasından söz eden ve “bizim” isimizin bölünmek değil, birleşmek olduğunu (proletaryaya çağrıda bulunan her burjuvanın işi budur) söyleyen Bay Struve, belki onların akıllarını başlarına getirebilir. Acaba Sosyalist Devrimciler, Bay Struve’nin yardımıyla, birlik uğruna sosyalizmin feda edilmesi siyasetlerinin ve sosyalizmin feda edilmesi temelinde kurulmuş birliğin *gerçekte ne demeye geldiğini* hiç görmeyecekleri mi?

Şimdi de ikinci soruna, terörizm sorununa geçelim.

Sosyalist Devrimciler, yararsızlığı Rusya devrimci hareketinin tecrübeleriyle kanıtlanmış olan terörizmi savunurlarken, terörizmi sadece kitleler arasındaki çalışmaya bağlı olarak kabul ettiklerini, bu yüzden de Rusya Sosyal-demokratlarının bu mücadele yönteminin doğruluğunu çürütmek için (kaldı ki, bu yöntemin doğruluğu uzun bir zamandır çürütülmüş bulunuyor) ileri sürdükleri görüşlerin kendileri için geçerli olmadığını iddia ederlerken, bir hayli zor durumda kalmaktadırlar. Burada, onların “eleştiriyi” karşı tavrılarına çok benzeyen bir şey kendini yeniden belli ediyor. Sosyalist Devrimciler, bir yandan, biz oportünist değiliz diye haykırıyorlar, öte yandan da sırf oportünist eleştiri nedeniyle proletarya sosyalizmi dogmasını rafakaldırıyorlar. Sosyalist Devrimciler, bir yandan, biz teröristlerin hatalarını tekrarlamıyoruz, dikkatleri kitleler arasında çalışmadan saptırıyoruz, diye bizi temin ediyorlar; bir yandan da, Balmaşov’un Sipyagin’i öldürmesi gibisinden eylemleri partiye hararetle tavsiye ediyorlar. Ama artık, bu eylemin kitlelerle uzaktan yakından hiçbir ilişkisi olmadığını ve böyle yürütüldüğü sürece olamayacağını; bu terörist eylemi yapan kişilerin kitlelerin belli bir eylemini ya da desteğini ne akıllarının ucundan geçirdiklerini, ne de umduklarını herkes gayet iyi biliyor ve görüyor. Bütün saflıklarıyla Sosyalist Devrimciler, ta başından beri, kendi sınıf mücadelesini veren devrimci sınıfın bir partisi olmak için en küçük bir çaba göstermeden kendilerini işçi sınıfı hareketinden uzak tutmuş olmaları ve hala da uzak tutmaya devam etmeleri ile teröre eğilim göstermeleri arasında ister istemez sıkı bir bağ bulunduğunu bir türlü kavrayamıyorlar. Hararetle güvenceler, böylesine zorlu bir hazırlığı gerektiren şeyin değeri konusunda insanı çoğu zaman kuşkuyla ve tereddüde düşürür. Acaba verdikleri bu güvencelerden bıkınlık getirmiyorlar mı? Sosyalist Devrimcilerin ileri sürdükleri görüşleri okurken, hep şu sözler aklıma takılıyor: “Biz terörizmi savunmakla, kitleler arasındaki çalışmayı gözardı etmiyoruz.” Hem de bu güvence, kitleleri gerçekten seferber eden Sosyal demokrat işçi hareketinden daha şimdiden kopmuş olan ve şu ya da bu teori kırıntısına sarılarak kopmaya

adamların kullandığı dili biz iyi biliriz! Onlar, kısa sürede elde edilebilecek ve gürültü koparabilecek sonuçlar ile pratiği birbirine karıştırırlar. Onların gözünde, sınıf tavrına sıkı sıkıya bağlı kalmayı ve hareketin kitle niteliğini korumayı istemek, ‘bulanık teori yürütmektir.’” (Okur bu sözlerin devamını ekte yayınladığımız tam metinden izleyebilir.)

4) “Bütün saflıklarıyla Sosyalist-Devrimciler, ta başından beri, kendi sınıf mücadelesini veren devrimci sınıfın bir partisi olmak için en küçük bir çaba göstermeden kendilerini işçi sınıfı hareketinden uzak tutmuş olmaları ve hala da uzak tutmaya devam etmeleri ile teröre eğilim göstermeleri arasında ister istemez sıkı bir bağ bulunduğunu bir türlü kavrayamıyorlar.” (*Devrimci Maceracılık* makalesi)

Lenin’in bu gözlemi, DHKP-C’nin sınıf hareketine karşı belirgin kayıtsızlığı, işçi sınıfına bakışı, “işçilik” üzerine yermeleri, kendi partileşme süreci ile sınıf hareketi arasında maddi-organik bir ilişki kurmaktan özenle kaçınmaları ile karşılaştırmalı ve bu konunun bireysel şiddete dayalı eylem çizgisiyle “sıkı bağ”ı bir de DHKP-C üzerinden düşünülmelidir. DHKP-C’nin eylem çizgisi etkisini hangi kesimler üzerinde gösteriyor ve bunun toplumsal mantığı nedir sorusu da ortaya hayli açıklayıcı sonuçlar çıkaracaktır.

5) “Şimdi de ikinci soruna, terörizm sorununa geçelim. Sosyalist Devrimciler, yararsızlığı Rusya devrimci hareketinin tecrübeleriyle kanıtlanmış olan terörizmi savunurlarken, terörizmi sadece kitleler arasındaki çalışmaya bağlı olarak kabul ettiklerini, bu yüzden de Rusya sosyal-demokratlarının bu mücadele yönteminin doğruluğunu çürütmek için (kaldı ki, bu yöntemin doğruluğu uzun zamandır çürütülmüş bulunuyor) ileri sürdükleri görüşlerin kendileri için geçerli olmadığını iddia ederlerken, bir hayli zor durumda kalmaktadırlar.”... “Biz terörizmi, kitleler arasında çalışmanın yerine değil, tersine sırf bu çalışma için ve onunla birlikte savunuyoruz.” (*Devrimci Maceracılık* makalesi)

Devrimci Sol Savunması’nın “öncü savaş”ına özgün yaklaşımının tam da bu nokta olduğunu daha önce açıklamış bulunduğumuz için burada bir yinelemeden kaçınıyoruz.

6) Lenin’in aktarmalarına göre, Sosyalist Devrimciler, bireysel şiddet eylemlerine şu işlevleri yüklerlerdi: Bu eylemler; “insanları kendi isteklerine rağmen politik düşünmeye zorlar”; “aylarca süren sözlü propagandaya kıyasla, devrimciler ve faaliyetlerinin anlamı... binlerce insanın düşüncesini değiştirme konusunda daha güvenlidir”ler; “yalpalayan, cesareti kırılmış ve birçok gösterinin acı bir biçimde sonuçlanmasından sarsılmış insanlara yeni bir güç verir”ler; bu tek tek çarpışmalar “bizim mücadele ruhumuzu ve cesaretimizi yükseltir, zihinleri aydınlatır” vb. vb.

Tüm bunlar “öncü savaş”ı kitlelerdeki “politik pasifliği” kırmanın en etkili yoludur olarak da özetlenebilir. Bu özet bir şey eklemeyi gereksiz kılıyor olsa da, biz yine de iki küçük aktarma daha yapalım:

“Politik mücadelenin hedeflerinden biri olan siyasi gerçekleri açıklamak, bizim gibi ülkelerde, politik mücadelenin en üst biçimi olan silahlı mücadele yöntemleriyle yapılabilir. Bunun en etkili biçimi silahlı propagandadır.” “Kitlelere hedef gösterip bu hedefe yöneltecek bir bilinç ve örgütlülüğe kavuşturacak olan, ... silahlı propagandadır.” (*Haklıyız Kazanacağız*, s. 762-763)

“Gerilla taktiklerimiz ve hedeflerimiz, ... geniş halk kitlelerini tartıştıran, propaganda değeri yüksek ve düşmanda şok etkisi yaratan bir tarzda ele alınacaktır.” (*DHKP-C Kongre Belgeleri-2 / Kararlar*, s. 79)

Benzerlikler uzatılabilir, fakat biz burada kesiyoruz. Yineliyoruz, benzerliğin bu kadarı bile çok fazla ve haddinden fazla rahatsız edici. Demek ki, sadece ideolojik-felsefi kavrayışıyla değil, fakat mücadele anlayışı ve eylem çizgisiyle de, küçük-burjuva sosyalizmi, hiç de “bize özgü” olan, “ülke ve halk gerçeğimiz”le bağlantılı bulunan bir toplumsal-siyasal kategori değilmiş. Zira söz konusu olan, tüm ulusal ve özgün renklerine rağmen, tüm kapitalist toplumlara özgü bir evrensel toplumsal-siyasal fenomendir.

(Devam edecek)

devam eden kişilerden geliyor.

“Sosyalist Devrimcilerin Partisi’nin” 3 Nisan 1902’de yayınladığı bildiri, yukarıda anlatılanlara kusursuz bir örnek oluşturabilir. Bu bildiri, onların bugünkü önderlerine çok yakın, en gerçekçi ve en sağlam kaynaktır. *Revolutsionnaya Rossiya*’nın (Sayı 7, s. 24) çok değerli tanıklığına bakılırsa, bu bildirideki “terörist mücadele sorununun konuluğu”, “Parti görüşleriyle bütünüyle uyushmaktadır.”

3 Nisan bildirisi, teröristlerin “enson” düşünce modelini övgüye değer bir şaşmazlıkla izliyor. İlk göze çarpan şu sözler oluyor: “Biz terörizmi, kitleler arasında çalışmanın yerine değil, tersine sırf bu çalışma için ve onunla birlikte savunuyoruz.” Bu sözler özellikle göze çarpıyor, çünkü metnin geri kalan kısımlarından üç kere daha büyük harflerle dizilmişler (tabii bu, *Revolutsionnaya Rossiya*’nın sık sık başvurduğu bir marifettir). İşte bu kadar basit! “Yerine değil, birlikte” sözlerini büyük dizeceksiniz ve Sosyaldemokratların bütün iddiaları, tarihin bütün öğrettikleri, yerile yekşan olacak. Ama bildiriyi sonuna kadar okuyun, o zaman iri harflerle dizilmiş güvencenin, kitlelerin adını boş yere andığını göreceksiniz. “Emekçi halkın karanlığın içinden çıkacağı ve güçlü halk dalgasının demir kapıları paramparça edeceği günler” “ne yazık ki!” (kelimesi kelimesine, “ne yazık ki!”) “henüz çok uzaktadır ve bu uğurda ne kadar çok kurban verileceğini düşünmek bile ürkütücüdür!” Bu sözler, “ne yazık ki, henüz çok uzaktadır” sözleri, kitle hareketini asla kavramadıklarını ve kitle hareketine asla inanmadıklarını açıkça göstermiyor mu? Bu iddia, daha şimdiden harekete geçmeye başlayan emekçi halkla bile bile alay etmek olmuyor mu? Ve nihayet, bu bayat görüş aslında boş ve saçma olduğu ölçüde iyi savunulsaydı bile, ondan gene iri harflerle çıkan sonuç terörizmin yararsızlığı olurdu; çünkü *emekçi halk olmadan* bütün bimbakar güçsüzdür, him değerlerden güçsüzdür. Bir de şunu dileyin: “İndirilen her terörist darbe, istibdadın gücünün bir parçasını koparıyor ve bütün bugücü (!) özgürlük uğruna savaşanların safına aktarıyor (!)” “Ve eğer terörizm sistemli bir şekilde uygulanırsa (!) terazinin kefesinin en sonunda bizim tarafımıza ağır basacağı açıktır.” Evet, gerçekten de burada herkesin apaçık görebileceği gibi teröristlerin en büyük önyargılarından biri en kaba biçimiyle karşımıza duruyor; bizzat siyasi cinayet “güç aktarır”! Böylece, bir yandan güç aktarma teorisi, öte yanda “yerine değil, birlikte”... Acaba bu güvenceleri tekrarlamaktan usanmıyorlar mı?

Ama bu daha başlangıç. Esası şimdi geliyor. “Darbeyi kime indirmeliyiz?” diyesoruyor Sosyalist Devrimcilerin partisi ve yanıtını kendisi veriyor: Çar’a değil, bakanlara indirmeliyiz; çünkü “Çar işlerin aşırı gitmesine izin vermez” (!) Bunu nasıl keşfettiler acaba?? ve zaten “bu daha kolaydır” (Tam tamına böyle diyorlar!): “Hiçbir bakan kendisini sarayda bir kalede olduğu gibi gizleyemez.” Ve bu görüş Sosyalist Devrimcilerin “teori”sinin modeli olarak ölümsüzleştirilmeyi hak eden birmuhakemyle sona eriyor. “İstibdadın, kalabalığa karşı koyacak askerleri, devrimci örgütlere karşı koyacak gizli ve üniformalı polisi vardır; ama ardı arkası kesilmeden ve hatta birbirlerinden habersiz olarak (!) saldırıya hazırlanan ve saldıran tek tek bireylere ya da küçük gruplara karşı onukim koruyabilir?” (“Onu” derkenne kastediliyor? İstibdat mı? Yazar farkında olmadan, bir hedef olarak istibdadı, darbe indirilmesi daha kolay olan bir bakanla bir tutuyor!) “Kıvraklığa karşı hiçbir kuvvetsökmez. Dolayısıyla görevimize açıktır: İstibdadın her kudurgan zalimini, istibdadın bize bıraktığı (!) tek yolla, yani öldürerek yok etmek.” Artık, Sosyalist Devrimciler, kitleler arasında çalışmayı rafa kaldırmadıkları ya da terörizmi savunmakla bu çalışmayı parçalamadıkları yolundaki güvenceleriyle sayfalar da doldursalar, onların bu laf yağmuru, bildiriden aktardığımız bölümün modern bir teröristin gerçek ruh halini yansıttığını örtbas edemez. Güç aktarma teorisi, sadece geçmişin bütün tecrübesini değil, aynı zamanda bütün sağduyuyu da tepetaklak eden kıvraklık teorisinde doğal bütünleyicisini bulur. Devrimin tek “umudu” “kalabalıktır”; ancak bu kalabalığa önderlik edebilen (lafta değil, fiiliyatta) bir devrimci örgüt polise karşı savaşabilir; bütün bunlar bu işin alfabesidir ve bütün bunları kanıtlamak zorunda kalmak utanç vericidir. Ancak her şeyi unutmuş ya da hiçbir şey öğrenmemiş kimseler “bunun tam tersi bir sonucu” vararak, istibdadın, askerler tarafından kalabalıktan ve polis tarafından da devrimci örgütlerden “kurtarılabileceği”, ama bakanları avlayan tek tek

bireylerden hiçbir *kurtuluşun* olmadığı yolundaki saçma ve gülünç ahmaklığa erişebilirler!!

Yanlışlığının kesinlikle anlaşılabacağına inandığımız bu saçma görüş hiç de tuhaf değildir. Tersine, öğreticidir. Çünkü mantıksızlığı adım adım kanıtlandığında, teröristlerin “Ekonomistler”le paylaştıkları (“Ekonomistler”in kaybolup gitmiş eski temsilcileriyle mi, diye sorulabilir) başlıca hatalarını ortaya çıkarmaktadır. Daha önce de birçok kez belirttiğimiz gibi, bu hata, hareketimizin temel zaafını *kavrayamamalarından* ibarettir. Hareketin son derece hızlı gelişmesi nedeniyle önderler kitlelerin gerisinde kaldılar, devrimci örgütler proletaryanın devrimci faaliyetinin düzeyine ulaşamadılar, kitlelerin önünde yürümeyi ve onlara önderlik etmeyi başaramadılar. Hareketi birazcık tanıyan dürüst bir kimse, böyle bir zıtlığın varlığından kuşku duymaz. Böyle olunca da, günümüz teröristlerinin gerçekten de aynı ahmaklığa, ama tam zıtyönde bir ahmaklığa varan tersyüz edilmiş “Ekonomistler” oldukları açıktır. Devrimcilerin güçlerinin ve daha şimdiden harekete geçen kitlelere önderlik etme imkanlarının *yetersiz* olduğu bir zamanda, birbirini tanımayan tek tek bireyler ve grupların bakanları öldürmesini örgütlemek gibisinden terörist eylemlere başvurulması için çağrıda bulunmak, sadece kitleler arasındaki çalışmayı köstelemekle kalmaz, aynı zamanda bu çalışmanın bütünüyle darmadağın olmasına yol açar.

3 Nisan bildirisinde şunları okuyoruz: “Biz devrimciler çekingen kümeler halinde bir araya gelmeye alışkınsınız ve hatta (burasına dikkat) son iki üç yıldır ortaya çıkan yeni cesaret ruhu, bireylerden çok kalabalığın heyecanını yükseltmeye yaramıştır.” Bu sözler, farkında olmadan, bir gerçeği dile getiriyor. Ve terörizmin propagandalarına ezici darbeyi indiren de, işte bu gerçektir. Her aklı başında sosyalist bu gerçeğe bakarak, grup eylemini daha güçlü, daha cesur ve daha uyumlu bir şekilde yürütmek gerektiği sonucunu çıkarır. Ama Sosyalist Devrimciler şu sonucu çıkarıyorlar: “Vur, kıvrak birey; çünkü halkın kümeler halinde bir araya gelmesi ne yazık ki henüz çok uzaktadır ve zaten bu kümenin karşısında askerler vardır.” Bu görüşün iler tutar yanı yoktur, beyler!

Bildiri, terörizm teorisinin uyuşturucu yanını da eksik etmemiş. Bize deniyorki: “Bir kahramanın giriştiği tek tek çarpışmalar bizim mücadele ruhumuzu ve cerasetimizi yükseltiyor.” Ama *hepimizdeki* mücadele ruhunu ve cesareti gerçekten yükselten *biricik şeyin*, kitle hareketinin yeni biçimleri ya da kitlelerin yeni yeni kesimlerinin bağimsız mücadeleye atılışı olduğunu hem geçmişten biliyor, hem de bugün gözlerimizle görüyoruz. Oysa tek tek çarpışmalar, Balmaşovlar tarafından yürütülen *tek tek çarpışmalar* olarak kaldıkları sürece, ilk başta anlık bir heyecan uyandıran biretki yaratırlar, ama bu arada dolaylı olarak da, bir kayıtsızlığa ve gelecek *sefere* kadar pasif bir bekleyişe yol açarlar. Daha ileride şöyle deniyor: “Her terörizm alevi zihinleri aydınlatır.” Ne yazık ki, terörizmi öğütleyen Sosyalist Devrimcilerin partisi için biz bunun doğru olduğunu göremedik. Bir de önümüze, büyük iş, küçük iş teorisi getiriliyor. “Daha büyük güce, daha fazla imkana ve daha büyük kararlılığa sahip olanlar küçük (!) işlerle yetinmesinler; kendilerini kitleler arasında terörizm propagandası (!) çapaşık terörist eylemlerin... (Kıvraklık teorisi çoktan unutulmuş!) hazırlanması gibi daha büyük bir iş bulsunlar ve kendilerini ona adasınlar.” Ne kadar da akıllara durgunluk veren bir zeka: Yerini alçak Plehve’nin alacağı alçak Sipyagin’den öç almak uğruna bir devrimcinin hayatını feda etmek, buna büyük iş deniyor. Ama *örneğin*, kitleleri silahlı bir gösteriye hazırlamak, bu da küçük iş oluyor. Özellikle bu nokta *Revolutsionnaya Rossiya*’nın 8. sayısında açıklanmaktadır: “Belirsiz ve uzak bir geleceğin bir sorunu olarak silahlı gösteriler hakkında” yazmak ve konuşmak kolaydır, ama şimdiye kadar bütün bu laflar teorik nitelikte olmaktan öteye gidememiştir.” Sağlambir sosyalist inancın zorunluluklarından ve her türden halk hareketinin ağır tecrübelerinden çok uzak olan bu adamların kullandığı dili biz iyi biliriz! Onlar, kısa sürede elde edilebilecek ve gürültü koparabilecek sonuçlar ile pratiği birbirine karıştırırlar. Onların gözünde, sınıf tavrına sıkı sıkıya bağlı kalmayı ve hareketin kitle niteliğini korumayı istemek, “bulanık teori yürütmektir.” Kesin olmak, onların gözünde, her düşünce karşısında kölece boyun eğmek ve... ve bu boyun eğişin sonuna kadar devam etmesiyle sonuçlanmaz

bir şekilde çaresizliğe düşmektir. Gösteriler başlar başlamaz, bu gibilerin dudaklarından kanlı kelimelerin, sonun başlangıcı hakkındaki sözlerin döküldüğünü görürüz. Ama gösteriler durdumuydu, bunların kolları da çaresizce aşağı iner ve hemen bağırıma başlarlar: “Halk, ne yazık ki, henüz çok uzaktadır...” Çar’ın uşakları yeni bir saldırıya geçtiler mi, bunlar hemen kendilerine, bu saldırıya mükemmel bir *karşılık* oluşturacak “kesin” bir önlem, derhal bir “güç aktarması” yaratacak bir önlem gösterilmesini isterler ve bu aktarmayı sağlayacaklarını gururla vaat ederler! Bu adamlar, işte bu güç “aktarması” vaadinin siyasi maceracılık olduğunu ve bu maceracılıklarının da il kesizliklerinden kaynaklandığını kavrayamıyorlar.

Sosyaldemokratlar, maceracılığa karşı her zaman uyarıda bulunacaklar ve kaçınılmaz olarak tam bir hüsrarla sonuçlanan hayalleri amansızca teşhir edeceklerdir. Devrimci bir partinin ancak devrimci sınıfın hareketine *fiilen* rehberlik ettiği zaman adına layık olabileceğini akıldan çıkarmamalıyız. Gene, herhangi bir halk hareketinin, sayısız biçimlere büründüğünü, durmadan yeni biçimler geliştirdiğini ve eski biçimleri iskartaya çıkardığını, değişiklikler getirdiğini ya da eski ve yeni biçimlerin yeni bileşimlerini yarattığını hiç unutmamalıyız. Mücadelenin araçlarının ve yöntemlerinin oluşturulması sürecine faal olarak katılmak, görevimizdir. Öğrenci hareketi şiddetlendiğinde, biz işçilere öğrencilerin yardımına koşmaları için çağrıda bulunmaya başladık (*Iskra*, Sayı 2). Ama bunu, gösterilerin biçimlerini önceden kestirmeye kalkışmadan, bu gösterilerin derhal bir güç aktarmasıyla ve zihinlerin aydınlanmasıyla sonuçlanacağını ya da özel bir kıvraklığı vaat etmeden yaptık. Gösteriler güçlendiğinde, gösterilerin örgütlenmesi ve kitlelerin silahlandırılması için çağrıda bulunmaya başladık ve bir halk ayaklanması hazırlama görevini öne sürdük. Şiddet ve terörizmi ilke olarak asla reddetmeksizin, kitlelerin doğrudan katılımını sağlayabilecek ve bu katılımı güvence altına alabilecek şiddet biçimlerinin hazırlanması için çalışmasını istedik. Bu görevin zorluklarına gözümüzü kapamıyoruz. Tersine bu sorunun “belirsiz ve uzak bir geleceğe” ait olduğu yolundaki itirazlara aldırmadan, bu görevi yerine getirmek için kararlılıkla ve sebatla çalışacağız. Evet, beyler, biz hareketin sadece geçmişteki biçimlerini değil, gelecekteki biçimlerini de savunuyoruz. Biz, geçmişte mahkum edilmiş şeylerin “kolay” bir tekrarını değil, geleceği olan uzun ve çetin bir çalışmayı tercih ediyoruz. Biz, malum dogmalara karşı lafta savaş açan, ama fiiliyatta güç aktarma, büyük iş, küçük iş ayrımı ve elbette tek tek çarpışmalar teorileri gibi küflenmiş ve zararlı görüşleri savunanları her zaman teşhir edeceğiz. 3 Nisan bildirisi şöyle sona eriyor: “Eski çağlarda halk savaşları nasıl halk önderlerinin tek tek çarpışmaları şeklinde verildiyse, bugün de teröristler Rusya’nın özgürlüğünü istibdadı karşı tek tek çarpışmalarla elde edeceklerdir.” Böyle cümlelerin sadece tekrarlanmaları bile çürütülmeleri için yeterlidir.

Devrimci çalışmasını proletaryanın sınıf mücadelesine gerçekten bağlı olarak yürüten herkes, proletaryanın (ve onu destekleyebilecek halk kesimlerinin) bir yığın acil ve doğrudan talebinin yerine getirilmeden öylece durduğunu çok iyi bilir, görür ve hisseder. Bilir ki, birçok yerde, geniş bölgelerde, emekçi halk eyleme geçmek için kelimelerin tam anlamıyla yapı tutuşmakta, ancak yayınların ve önderliğin yetersizliği ve devrimci örgütlerin güç ya da araçlardan yoksun oluşu yüzünden onun bu coşkusu heba olup gitmektedir. Ve kendimizi, uzun zamandır Rusya devriminin başına bir uğursuzluk alameti gibi çöreklenmiş bulunan o aynı kısır döngünün içinde buluruz; nitkim buluyoruz da. Bir yandan yeterince aydınlatılmamış ve örgütlenilmemiş kalabalığın devrimci coşkusu boşa giderken, öte yandan da düzenli bir şekilde ilerleme ve kitlelerle ele çalışma imkanına olan inancını kaybeden “kıvrak bireyler”in ateşlediği silahlardan yükselen dumansız havada kaybolur gider.

Ama işler gene de yoluna konulabilir, yoldaşlar! Gerçek bir davaya olan inancın kaybedilmesi, bir kural değil, ender bir istisnadır. Terörist eylemlere girişme eğilimi geçici bir hevestir. Öyleyse, Sosyaldemokratlar saflarını sıklaştırsınlar ve devrimcilerin militan örgütü ile Rusya proletaryasının kitle kahramanlığını tek bir bütün halinde birleştirsınler!

Parti, sosyalizm ve sınıf hareketi

Partileşme sürecimizin ulaştığı aşamanın çeşitli açılardan kısa bir tablosunu ortaya koyan ve komünist hareketin parti olmanın eşliğinde bulunduğunu ilan eden yıldönümü değerlendirmesi, sınıf çalışması alanındaki çeşitli kazanımlarımızı sıraladıktan sonra bir gerçeğe de açıklıkla işaret etmektedir: “*Yine de, sınıf hareketiyle organik ilişkiler geliştirme ve sınıf hareketinin öne çıkardığı öncü öğeler üzerinden kadrolaşma, bugün parti inşa sürecimizin hala en zayıf kalan alanıdır.*” (Ekim, sayı:154)

Partiyi sosyalizm ile sınıf hareketinin birliği olarak ele alan temel marksist düşünceye başından itibaren özel bir hassasiyetle yaklaşan ve parti inşa sürecinin pratik cephesini sınıf hareketiyle birleşme ekseninde ele alan bir hareket için sözü edilen zayıflık şüphesiz apayrı bir önem taşımaktadır. Buna rağmen komünist hareketin parti olmanın eşliğinde olduğunu söyleyebilmek, bu alandaki zayıflığın parti kimliği yönünden geçmişe göre artık daha az önemsendiğini mi gösterir? Kuşkusuz değil. Nitekim bu sorunun yanıtı sözkonusu değerlendirmenin kendisinde de vardır:

“Önemli olan, sınıf yönelimindeki ısrardır, önemli olan örgütün asıl gövdesiyle sınıf çalışması ekseninde konumlanmasıdır. Bu ısrar ve konum korunduğu sürece, partimizin proleter sınıf tabanına ve fabrika hücrelerinden oluşan bir örgütsel zemine oturması, böylece proleter sınıf bileşiminin de güvenceye alınması yalnızca bir zaman sorunu olacaktır. Unutmamak gerekir ki, partinin kuruluş kongresi, parti inşa sürecini yeni bir düzeye devam ettirmeye de yalnızca yeni bir başlangıçtır.”

Bu yanıt, bir yöntemsel yaklaşımı da ortaya koymaktadır. Önemli olan bir perspektife uygun düşen pratik doğrultuyu yakalamak ve bunda kararlı ve ısrarlı olabilmektir. Bu kararlılık ve ısrar, o perspektifin ideolojik olarak sindirildiğini gösterir ve pratik sonuçlarını da zaman içinde mutlaka yaratır. Biraz erken ya da geç. Bu, bir perspektifin yaşama geçirilmesini kolaylaştıracak doğru taktikler ve başarılı bir çalışma tarzına olduğu kadar, siyasal koşullara ve kitle hareketinin içinden geçilmekte olan dönemdeki somut durumuna ve seyrine de sıkı sıkıya bağlıdır.

Önemli olan ideolojik bir perspektifin pratik gereklerinde özel bir kararlılık ve ısrar gösterebilmektir dedik. Bu tür bir kararlılık ve ısrar, ne sanıldığı kadar önemsiz ve ne de görüldüğü kadar kolay bir iştir. Türkiye devrimci hareketinin 25 yıllık geçmişi ve bugünkü durumu buna olumsuz yönden iyi bir örnektir.

Bazı sözler, bazı temel düşünceler, bu düşünceleri özlü bir biçimde dile getiren bazı temel formüller vardır, genellikle bilinir ve olur olmaz tekrarlanır. Fakat nedense çoğu kez insanlar, siyasal akımlar ya da örgütler, bunlar üzerinde somut ve derinlemesine durup düşünmek, gerçek yaşamdaki karşılığını irdelemek, bundan gerekli pratik sonuçları çıkarmak ihtiyacı duymazlar. Marksizmin bir eylem kılavuzu olarak değil, ama gerçek yaşamda karşılığı aranmayan cansız formüller yığını olarak ele alınması, resmi teori ile gerçek pratik arasında derin uçurumların oluşması buradan, bu tutumdan kaynaklanır.

25 yıllık geçmişi olan geleneksel devrimci hareketimiz üzerinden bakıldığında, temel önemde marksist düşüncelerin içeriksiz boş söz kalıpları olarak tekrarlanmasına sayısız örnekler verilebilir. Fakat denilebilir ki, teori ile pratik arasındaki bu uçurumun en başta gelen iki temel örneği, işçi sınıfı ile onun öncü partisine yaklaşımdır. Bu konudaki temel düşünceler iyi-kötü bilinir, olur olmaz tekrarlanır. Ama nedense bu çok bilinen düşünceler “pratik” bir değer taşımaz. Pratik tümüyle apayrı bir doğrultuda şekillenir. İşçi sınıfının teorisinden söz edilir, fakat başka sınıfların pratiği yaşanır. Oysa teori pratik içindir, pratiğin yolunu aydınlatır ve yönünü çizer. Onun ölü dogmalar ya da cansız formüller

yığını olmaktan çıkması, eylem kılavuzu olarak pratik bir anlam ve işlev kazanması, ancak böyle anlaşılması ölçüsünde olanaklı olabilir.

Konumuz üzerinden daha somut konuşalım. İşçi sınıfının komünist öncüsü olarak partiyi sosyalizm ile sınıf hareketinin örgütlü maddi birliği olarak ele alan temel maksist düşünceyi, kendi küçük-burjuva pratiklerini teori düzeyine yükselten bir-iki örnek dışında, geçmişten beri Türkiye devrimci hareketinde herkes bilir, benimser ve savunur. Peki marksist olmak iddiasındaki geleneksel devrimci gruplar içinde dünden bugüne, parti öncesi oluşumunu ya da parti sonrası gelişmesini bu eksene oturma ısrarı ve kararlılığı gösterebilen herhangi bir örgüt ya da partiden söz edilebilir mi? Türkiye’de geleneksel akımlar içinde var mıdır böyle bir örnek? Yoksa neden?

Bunlar komünistler tarafından geleneksel devrimci hareketin geçmişi ve bugünü irdelenerek yanıtlanmış sorulardır. Ve bu soruların gerçek yaşamdaki pratik karşılıkları, geleneksel akımların ideolojik oportünizmlerine, onların sınıf dışı ya da küçük-burjuva eksenli politik-örgütsel kimliklerine ışık tutmaktadır. Komünist hareketimizin doğuşunda, geleneksel kimlik ve pratiklerden kopuşunda bu noktalardan yapılmış sorgulama ve eleştirilerin özel bir rol oynamış olması rastlantı değildir. Zira parti anlayışı ve pratiği bir hareketin ideolojik ve örgütsel kimliğini teşhis etmede, bu hareketin gerçek sınıf karakterini açığa çıkarmada tayin edici bir öneme sahiptir.

Geleneksel akımlar şahsında bu konuda bir ideolojik oportünizmden söz etmemiz nedensiz değildir. Bu akımların en azından bir kısmı dün de bugün de marsist-leninist parti anlayışının proleter sınıf niteliğini teorik düzeyde bilir ve savunurlar. Buna rağmen parti pratiklerini küçük-burjuva hareket ekseninde şekillendirmeleri, savundukları düşünceyi bir ideolojik kimlik olarak özümseyemediklerini gösterir. Bu aynı şekilde, onların teorik gerçekleri canlı özleri, yaşam içindeki gerçek karşılıkları üzerinden ele alma yeteneğinden de yoksun olduklarını kanıtlar. Somut yaşamla bağı kurulamamış bir soyut teorik gerçeği soyut planda savunuyor görünmek ise ideolojik oportünizmin en kötü örneğidir. Bu davranış maksist teoriyi işlevsiz kılar, onu yaşam gücü olmayan bir cansız dogmaya dönüştürür.

Nispeten kısa süreli olan siyasal yaşamımız içinde biz karşı karşıya kaldığımız birkaç kritik dönemde, parti sorununa ilişkin temel marksist düşünceyi özümsemiş olmanın ideolojik kimliğin ve tutarlılığın korunmasındaki tayin edici önemini görmek, gözlemlemek olanağı da bulabildik. Bu konuda bugüne kadar üzerinde birçok vesileyle ayrıntılı olarak durduğumuz iki örneği hatırlatabiliriz.

Bunlardan ilki, ‘87 yılını izleyen yeniden toparlanma döneminin yaygın modası olan “sınıf yönelimi”nin, ‘91 yılı başında işçi hareketi dalgasının kırılmasıyla birlikte hızla demode olmasıydı. Sahnede yalnızca işçi hareketi varken “işçicilik” ve elbette onunla birlikte partiyi sosyalizm ile sınıf hareketinin birliği olarak ele alan görüş revaçtaydı. Sınıf hareketinin basıncı altında çeşitli gruplar belki ilk kez olarak bu marksist görüşün yaşam içindeki karşılığını bir parça hisseder oldular. Fakat sınıf hareketinin bu dalgası çekilir çekilmez gerisin geri eski önyargılarına döndüler. Geçmişin halkçı kimliğinin geçici ezikliğini üzerlerinden attılar ve dahası yüksek sesle “işçici”liği yermeye başladılar. Dikkate değer olan nokta, bu gelişmenin komünist hareketin saflarında da yankılanmasıydı. Halkçı geçmişin saflarımızdaki kalıntıları, genel ortamdaki güç olarak ve sınıf hareketine ilişkin hayal kırıklıklarını “uvriyoruz” üzerine boş lafların arkasına saklayarak, geleneksel platformun savunusu üzerinden liberalizme kaydılar.

İkinci örnek, toplumda büyük bir sarsıntı yaratan Gazi

Direnışı’ni izleyen yeni halkçılık dalgasıdır. Çok yakın bir gelişme olduğu ve üzerinde çokça durulduğu için, bunu yalnızca hatırlatmakla yetiniyoruz.

Komünist hareket, ilki olumsuz, ikincisi olumlu bir politik etki yaratan bu iki önemli dönemde, genel ideolojik perspektiflerinde ve buna uygun düşen politik-pratik yönelimlerinde gerekli ısrarı ve kararlılığı göstererek, temel noktalarda marksist-leninist dünya görüşünü bir ideolojik kimlik olarak sindirdiğini kanıtladı. Sindirilmiş bir kimlik, kitle hareketindeki ve onun sosyal bileşimindeki konjonktürel dalgalanmalardan etkilenmeyen bir kimliktir.

Geriye, bazılarının biraz daha örtülü, halkçı ideolojik kimliği bir övünme vesilesi haline getirenlerin ise bağıra bağıra sordukları şu soru kalıyor. Sınıf eksenine dayalı bir politik-örgütsel gelişmede ısrar ettiniz de ne oldu, aldığınız mesafe nedir ki? Geline yerde halkçı oportünizm proleter sınıf çizgisine saldırırken bu sorudan güç almaya çalışıyor. Hemen belirtelim ki bu soruyu tersine çevirmek de mümkündür. Öğrenci gençliğe ve semt katmanlarına dayalı bir çalışmada ısrar etmekle sizler hangi mesafeyi alabildiniz? Demek ki, sözkonusu görelî başarısızlıkta, şu veya bu alana yönelim sorunundan bağımsız olarak, genel ortamdaki ve kitle hareketinin bugünkü seyrinden ve yapısından gelen genel bazı güçlükler var.

Partileşme sürecimizin bugün hala en zayıf halkası sınıf hareketiyle birleşme alanıdır derken biz henüz fazla bir mesafe alamadığımızı zaten açıklıkla ve açık yüreklilikle ifade ediyoruz. Fakat eğer bugüne kadarki tüm çabalarımıza rağmen bugün henüz sınıf hareketi içinde anlamlı bir mesafe alamadığımız bir gerçeğe ve biz sınıf hareketiyle birleşme ve partimize bu zemin üzerinde bir politik-örgütsel yaşam alanı yaratmada buna rağmen özel bir ısrar gösterebiliyorsak, kendi başına bu olgu bile, bizim komünist ideolojik kimliğimizin ve sınıf devrimciliği çizgimizin bir kanıtı sayılmalıdır. Küçük-burjuva kolaycılığının, nerede hareket orada bereket alışkanlığının, konjonktürel dalgalanmaların etkisi altında şu veya bu kesime doğru yalpalayıp durmanın gelenekselleşmiş bir davranış tarzı olduğu bir ülkede, bu kararlılık ancak sağlam bir marksist ideolojik kavrayışın ürünü olabilir, bu temelde kavranabilir.

Dahası var. Sosyalizmin sınıf hareketiyle devrimci buluşması, küçük-burjuva dalgalara binerek yükselerek çıkmaya (ve elbetteki bu dalgalara kırılınca yerlerde sürünmeye) benzemez. Bu zor bir iş, zorlu bir tarihsel süreç olarak yaşanır. Ve komünist hareket bunu nihayet başardığında, bu zemin üzerinde kökleşir, kalıcı, zamana ve siyasal ortamlardaki alt-üst oluşlara dayanıklı gelenekler yaratır.

Uluslararası komünist ve işçi hareketinin tarihinden buna sayısız örnekler verilebilir. Fakat biz 20. yüzyıl içinde aşılamamış olan klasik örneği, bolşevizm örneğini vereceğiz. Lenin’in sözleriyle, marksist teorinin “granitten temeli”ne oturmak ve sanayi proletaryası içinde kök salmak-bolşevizmin tarihsel başarısının sırrı işte buradadır. Ezici çoğunluğu kırsal nüfustan oluşan bir toplumda büyük sanayi kentlerinin işçilerine dayanarak ezilen ve sömürülen tüm sınıf ve katmanları devrime yönltebilmesi, proleter devrimin hala da aşılamayan en ileri örneğini gerçekleştirmeyi başarabilmesinin sırrı da buradadır.

Ama Rusya’da, “ülke ve halk” gerçeği adına köylü Rusya’nın köylülüğünü idealize eden, halkçı ideolojik kimliği övünme vesilesi haline getirerek işçi sınıfına farklı bir anlam ve misyon atfedilmesine şiddetle karşı çıkan akımların bulunduğu bu ülkede, bolşevizmi önceleyen ve doğuran marksist hareket, şu temel düşünceyle yola çıktı ki geleceğin tarihsel başarısını güvenceye alabilmiştir: “(Sosyalist Devrimciler) Bugünkü Rusya’da ancak,

sosyalizmi Rusya kapitalizminin gittikçe daha büyük bir güç ve kapsamda yarattığı Rus işçi hareketiyle kaynaştıran partinin gerçekten devrimci ve gerçekten sosyalist olabileceğini anlayamıyorlar” (Lenin, vurgu orijinalinde).

Çoğu kimse bu sözlerdeki açıklık, kesinlik ve aşırı güveni genellikle olağan karşılar. Oysa bu düşüncenin bu kesinlikte savunulduğu tarihte (1902) henüz “tarih” yaşanmamıştı, henüz işin başlangıç noktasında bulunuluyordu. O güne kadar geride kalan “son 20 yıl”

henüz işçi sınıfı hareketinin farklılığını ortaya koyabilmiş değildi. Sınıf hareketi önderlik kapasitesini pratikte sergilemiş olmak bir yana, iktisadi hareketin dar sınırlarını henüz yeni yeni zorlamaya başlamaktaydı. Bu nedendir ki işçi sınıfının önderlik kapasitesini yalnızca klasik Rus popülizminin o günkü yeni ve yenilenmiş sürdürücüleri değil, fakat marksist olmak iddiasındaki ekonomistler de tartışma konusu edebiliyorlardı.

Dolayısıyla, Lenin’in sözlerindeki kesinlik ve güven, o güne kadarki Rusya pratiğinin değil, fakat marksist

teorinin, bu teoriye dayalı bakış açısının bir ürünüydü. Başlangıçta teorik bakışla görülebilenler, ancak “sosyalizmi Rus işçi hareketiyle kaynaştıran partinin gerçekten devrimci ve gerçekten sosyalist olabileceği” gerçeği, tarihsel pratik içinde kanıtlandı. Ve aynı tarih, “Rusya gerçeği”nin arkasına saklanarak bu temel düşünceyi dogma ilan edenlerin devrimciliğinin tarihsel sınırlarını da tüm açıklığı ile gösterdi.

EKİM

EKİM

***İşçi sınıfının kurtuluşu
kendi eseri olacaktır!***

BÜTÜN ÜLKELERİN PROLETERLERİ BİRLEŞİN!

Sayı:158, 1 Aralık '96, Başyazı

Sol hareket, sosyalizm ve sınıf hareketi

“Bütün ülkelerde işçi hareketiyle sosyalizmin birbirinden bağımsız varlık sürdürdüğü, ve ayrı yollardan yürüdüğü bir dönem olmuştur ve bütün ülkelerde bu bölünme, sosyalizmin ve işçi hareketinin güçsüzleşmesine yol açmıştır; ancak bütün ülkelerde sosyalizmin işçi hareketiyle birleşmesidir ki, ikisi için de sağlam bir temel yaratmıştır. Fakat her ülkede sosyalizmin işçi hareketiyle bu birleşmesi tarihsel olarak ortaya çıkmıştır, her ülkede zaman ve mekan koşullarına göre farklı yoldan meydana gelmiştir. Rusya’da sosyalizmin işçi hareketiyle birleşmesinin zorunluluğu teorik olarak çoktan açıklanmıştır, ama pratikte bu birleşme ancak şimdi husule gelmektedir. Bu son derece zor bir süreçtir, o nedenle sürece çeşitli yalpalamalar ve kuşkuvarın eşlik etmesinde şaşılacak bir şey yoktur.” (Lenin, “Harketimizin En Acil Görevleri”)

Bu sözler partiyi “sosyalizm ile işçi hareketinin birliği” olarak ele alan klasik marksist tanımla başlıyor ve Lenin’in *İskra*’nın ilk sayısı için kaleme aldığı başyazıda yer alıyor. Bu kuşkusuz çok bilinen bir pasajdır. Fakat çok bilinip de üzerene en az düşünülen, bu nedenle de pratikteki anlamı ve gerekleri hemen hiç gözetilmeyen temel marksist düşüncelere de verilebilecek en iyi örneklerinden biridir. Oysa “bütün ülkeler” için temel önemde genellemeler yapan bu temel marksist düşünceler, işçi sınıfının öncü komünist partisini inşa etmeye yönelik her ciddi girişim ve çabanın “eylem kılavuzu” olmak durumundadır. Girişilen çabanın komünist sınıf niteliğinin olmazsa olmaz koşuludur bu.

Aktadığımız pasajın “bütün ülkeler” için yaptığı temel önemde genellemeleri bir yana bırakalım ve “Rusya’ya özgü” olana, bu ülkenin o güne kadarki pratiğinden çıkan sonuçlara, yeniden ve daha yakından bakalım; Rusya’da teorik olarak “çoktan” açıklanan görev, pratikte “ancak şimdi” (1900 sonu) yeni yeni meydana gelmektedir. Fakat “bu son derece zor bir süreç” olduğu içindir ki “sürece çeşitli yalpalamalar ve kuşkuvarın eşlik etmesinde şaşılacak bir şey yoktur”. Söz konusu “zorlu sürecin” bir yandan halkçı akıma “işçi sınıfı dogması” üzerine kolay konuşma imkanı verirken, öte yandan marksist hareket saflarında işçi sınıfının devrimci misyonuna ve önderlik kapasitesine açık bir inançsızlık yarattığını, bunun ekonomist akım şahsında belirgin bir ifade kazandığını biliyoruz.

Fakat bu sonuç gerçekten sadece “Rusya’ya özgü” müdür? Bu zorlu sürecin kısa dönemde ve zorlu sonuç vermemesi yalnızca Rusya’da mı “çeşitli yalpalamalar ve kuşkuvarın”ın doğmasına neden olmuştur? Bizim halkçı demokratlarımızın işçi sınıfı hakkında derin sonuçlara konu ettikleri Türkiye’nin “son 25 yılı” bunun hiç de böyle olmadığını göstermektedir. Onların bu “25 yıl” üzerinden çıkardıkları uç sonuçlar bir yana, ‘87 sonrasında sınıf hareketiyle semt katmanları arasında ara akımlar şahsında yaşanan gel-gitler bunun aynı zamanda bize özgü (gerçekte birçok ülkeye özgü) bir durum olduğunu göstermektedir.

Fakat sosyalizmle sınıf hareketinin birleşmesi tarihsel süreci açısından bir de gerçekten bize özgü olan bazı tarihi gerçekler vardır. Nedir bunlar?

Yüzyıllık geçmişine rağmen esas gövdesi ve sanayi

işçisi çekirdeği bakımından hayli genç sayılması gereken bir işçi sınıfımız olduğu bilinmektedir. Bu Türkiye işçi hareketinin de henüz hayli yeni olduğu anlamına gelir. İşçi sınıfının sanayileşme eksenine dayalı esas oluşumu ‘50’li yılları izler. Bu modern sınıfsal oluşumun mücadele sahnesinde “sınıf hareketi” olarak yansıması ise çok gecikmeden bunu izler. ‘60’lı yılların başından itibaren iktisadi ve demokratik haklar mücadeleleri ekseninde bir sınıf hareketi sahnede kendini gösterir ve ülke yaşamımızın bu yeni olgusu kendini toplumsal düzeyde duyurur.

Aynı yıllar sosyalist olmak iddiasındaki yeni sol akımların da şekillendikleri yıllardır. İki ana akımdan MDD’nin teoride ve pratikte işçi sınıfından uzaklığını, TİP’in ise sendikalizme dayalı bir liberal işçi politikacılığını aşamayan gerçekliklerini biliyoruz. Türkiye’nin modern devrimci hareketi ‘71 çıkışıyla siyaset sahnesine çıktı; bu çıkışı temsil eden akımların ise, sınıfa sosyalizm bilinci götürmek şurda kalsın, işçi sınıfının 15-16 Haziran çıkışını izleyen bir evrede sınıf dışı devrimciliği teori düzeyine çıkardıklarını da biliyoruz.

Bu bizi ‘74’ü izleyen yeni oluşumlar dönemine getiriyor. Bu dönemde, orta sınıf aydınlarına ve sol sendika bürokrasisine dayalı revizyonist akımlar DİSK şahsında sınıf hareketinin ileri kesimlerini kendi kontrollerine aldılar ve CHP şahsında burjuva reformizminin yedeğine verdiler. Yaptıkları sınıf ile sosyalizmin birleştirilmesi değil, tam tersine, bunun olanaklarının tahrip edilmesiydi. Onların sosyalizmi burjuva sosyalizmiydi; sonuçta işçi sınıfı hareketinin bir başka koldan düzen sınırları içine hapsedilmesi anlamına geliyor, bu işlevi görüyordu. Yakın tarihimizin sınıf hareketi cephesinden sosyalizm ile birleştirmeye en uygun olan bu kesiti, böylece burjuva sosyalist akımlar tarafından heba edildi.

Peki ya aynı dönemde yeniden şekillenen devrimci siyasal akımların durumu neydi? Bunlar sosyalizm ile sınıf hareketinin tarihsel birliğini gerçekleştirmek doğrultusunda ne yaptılar? Tek kelimeyle, hiçbir şey! Her şey bir yana, bu sorunun, bu tarihsel görevin farkında bile değillerdi. Bunu, “parti sosyalizm ile sınıf hareketinin birliğidir” temel marksist formülü bile bilmiyorlardı anlamında söylemiyoruz. Hayır, hiç değilse bazı akımlar (Kurtuluş, TDKP, TKEP vb.) “geçmişin eleştirisi” sayesinde bu formülü benimsemeye ve yinelemeye başlamışlardı. Fakat bu nihayetinde kitaplarda rastladıkları kuru bir formüldü; oysa bu formülü yeni yeni keşfettiler ki sırada birer kocaman küçük-burjuva gövdeye kavuşmuşlardı bile. Yani sosyalizm ile sınıf hareketinin birliği temelinde bir şekillenmeyi düşünmeye vakit bile kalmadan, kendileri devrimci-demokrasi ile küçük-burjuva hareketin birleşmesinin birer canlı örneği haline gelmişlerdi. Gerçek ideolojik kavrayışlarını ve pratik yönelimlerini bu maddi gerçeklik belirliyordu. Ve bu katı sosyal-siyasal gerçeklik karşısında, marksist kitaplarda rastladıkları ve tekrarladıkları kuru bir formülün ne hükmü olabilirdi ki?

Sonucu biliyoruz. Sınıf hareketinin gerçek varlığı ve elbetteki bir ölçüde politik anlamı, dönemin sonunda ve olayların basıncıyla nihayet farkedildi (ki bu bile yalnızca halkçı hareketin bazı akımları için söz konusuydu). Fakat

küçük-burjuva demokratik hareket ekseninde şekillenmiş ve oturmuş bir ideolojik ve örgütsel kimliğin yarattığı sorunlar bir yana, çok geçmeden süreç faşist askeri darbe ile kesintiye uğradı.

Ve nihayet yeni dönem, ‘87 yılındaki yeniden toparlanma çabalarıyla başlayan ve halen içinde bulunduğumuz döneme geliyoruz. Başlangıcı EKİM şahsında komünist hareketin ortaya çıkışına da tanıklık eden bu dönemin, tartışmakta olduğumuz sorun açısından gerçekten dikkate değer bazı yönleri var. Temel sorunlar üzerinden geçmişi sorgulayan, eleştiren ve aşan bir komünist hareketin ortaya çıkışı gibi başlıbaşına önemli bir gelişmeyi bir yana koyuyoruz. Zira burada geleneksel sol hareketin sınıf hareketi karşısındaki konumunun tarihsel evrimi ile ilgiliyiz.

Bu açıdan bakıldığında, yeni dönemde yeni bazı tutum ve davranışların hiç değilse bir süre için kendini gösterdiği bir gerçektir. 12 Eylül küçük-burjuva dalganın besleyip büyüttüğü küçük-burjuva devrimciliğinin ağır ve kolay bir yenilgiyi yaşamasına sahne oldu. Bu kaçınılmaz bazı sorgulamalar için zaten uygun bir zemin demektir. Pratikten bu öğrenmenin kavrayışta bazı ilerlemeler yaratması kaçınılmazdı. Bu bir başka “pratik” etkinin olumlu basıncıyla birleşti. Her şeyi rağmen kimliği koruyan ve yeniden toparlanma çabası içine girenler, bu çabaya giriştikleri bir evrede eski sosyal tabanlarının aşırı hareketsizliği ve yıldan yıla büyüyen bir işçi hareketi gerçekliği ile yüz yüze kaldılar. Yenilginin düşünsel plandaki uyarıcı etkileri ile bu yeni maddi olgu üst üste binince, belki de ilk kez olarak işçi sınıfı, onunla birlikte ise partiyi sosyalizm ile işçi hareketinin birliği olarak ele alan temel marksist düşünce, kendileri için daha somut ve pratik bir anlam ifade etmeye başladı. Nitekim bu yalnızca bir pratik “sınıf yönelimi” formülasyonu ve bu doğrultuda bellir çabalara yol açmakla kalmadı. Yanı sıra, parti sorununda da, partiyi sosyalizmle sınıf hareketinin birliği olarak ele alan formülasyonların ön plana çıkarılmasına ve vurgulanmasına yol açtı.

Fakat bu akımların geçmişte küçük-burjuva demokratik hareket içinde ve ekseninde oluşmuş temel ideolojik ve örgütsel kimliklerini sürdürmelerinden gelen esasa ilişkin zayıflık ve tutarsızlıkları, onların sınıf yönelimlerinin sınırlarını ve içeriğini de doğal olarak yansıtıyordu. Öte yandan, bu yenilgi döneminden yeni çıkılıyordu. Sınıf hareketine az-çok ciddi bir müdahaleye pratik yönden de hazırlıklı değillerdi ve sınıf hareketinin politizasyonundan henüz hayli uzak geri düzeyi, bazı ilk mevziler kazanmalarını bile bir hayli güçleştiriyordu. Yapısal zaafı ve pratikte sonuç alamamanın yarattığı umutsuzluk bir de sınıf hareketinin ‘91 yılı başında yaşadığı kırılma ve gerilemeyle de birleşince, “zorlu süreç” sonuçlarını göstermeye başladı. Daha önce sınıf hareketindeki gelişme dalgasının etkisi altında halkçı argümanlarını utangaçça da olsa belli bir marksist söylemle değiştirmeye çalışanlar, sınıf hareketine karşı da yeniden “kuşku ve yalpalamalar” içine düştüler. Dahası, çok geçmeden “işçiciliği” hararetle yermeye başladılar. Daha sonra Gazi Direnişi’nden alınan moral ve maddi güçle geçmiş düşünce ve davranış tarzlarına yeniden

döndüklerini ise biliyoruz.

Sınıf hareketi açısından önemle altı çizilmesi gereken tek farklı davranış TDKP'den geldi. Küçük-burjuva bir sosyal tabandan edindiği radikalizmini yenilgi döneminde büyük ölçüde tüketen ve EKİM'in yaşadığı kopmayla ileriye dönük bir değişim imkanını tümünden yitiren bu hareket, geleneksel akımlar içinde '87 sonrası "sınıf yönelimi"ni kalıcılaştıran tek hareket oldu. Sınıf hareketinin geriliğini bir politika düzeyine çıkararak ve bu sayede alt kademe sendika bürokrasisinin bazı unsurlarıyla ilişkilerini geliştirme olanağı bularak bu alanda bazı mevziler kazandı. Türkiye'de gerek '60'lı yıllarda TİP

şahsında ve gerekse '70'li yıllarda TİP-TKP şahsında, liberal sol işçi politikacılığı, solcu sendika bürokrasisinden de güç alarak, sınıf hareketi içinde kendine hep belli bir yer bulabilmiştir. Yeni dönemde bu yeri önce TDKP, şimdi ise onun yerini alan EP tutmaya çalışıyor. Eğer tuttukları mevzileri korumayı başarırlarsa, işçi sınıfı hareketi, içinde bulunduğumuz bu yeni dönemde onlar şahsında reformist kanalı bir kez daha bulmuş demektir.

Son 30 yıl içinde sosyalizm adına ortaya çıkan akımlar ile sınıf hareketinin ilişki sürecinin tablosu özetle budur. Bu tablodan çıkan kısa sonuç ise şudur: Son 30 yıl içindeki devrimci konumdaki küçük-burjuva sosyalizmi sınıf

hareketinin uzağında kalmış, reformist konumdaki burjuva sosyalizmi ise onu sendikalizmin ve reformizmin düzen için sınırlarına hapsedmiştir.

İlk kez EKİM şahsındadır ki, teori, program, taktik ve örgüt cephesinde Marksizm-Leninizmi temsil eden bir akım bu konumunun doğal bir gereği olarak, sosyalizm ile sınıf hareketinin örgütlü birliğini temsil edecek bir parti inşa sürecini esas almış, bu çerçevede sınıf hareketine sistematik bir devrimci müdahaleyi önüne temel bir görev olarak koymuş ve bunda ısrar gücü gösterebilmiştir.

EKİM

Tekstil İşçileri Bülteni Çıktı!

Tekstil işkolu denilince akla ilk gelen dizginsiz sömürü koşullarıdır. Sınıf kitlesinin sayıca önemli bir bölümünü oluşturan tekstil işçileri; en sağlıksız çalışma koşullarında, hiçbir sosyal güvenceye sahip olmadan, üç otuz paraya yaşamlarını sürdürmeye çalışırlar. Genç işçi nüfusunun çok yoğun olduğu sektörde, önemli bir mücadele potansiyeli vardır. Ancak; bu potansiyele rağmen tekstil işçilerinin örgütsüz oluşu, deneyimsizliği ve sınıf kimliğindeki zayıflık verili bir gerçekliktir. İşte, *Tekstil İşçileri Bülteni*, bu duruma müdahale etmek ve değiştirmek amacını taşıyor. Tekstil işçilerinin birlikte mücadelesinin örgütlenmesinde önemli bir ihtiyaca denk düşüyor. Aşağıda *Bülten*'in ilk sayısında yayınlanan "*Güç örgütlülüktedir..*" yazısını yayınlıyoruz.

Güç Örgütlülüktedir...

bunun için işten atılır, kıyıma uğratılır. **Bitti mi? Hayır!**

Çocuk işçilerin emeğinin nasıl yağmalandığını hepimiz görürüz. Hatta bir çoğumuz ya aynı yaşlarda başlamışızdır çalışmaya, ya da çocuklarımız çalışmaktadır bu koşullarda. Patronlar bizi sömürdükleri yetmezmiş gibi çocuklarımızın da kanını emerler. 14-15 yaşlarında, daha okul çağında birçok çocuk atelyelerde karın tokluğuna çalışır. **Bitti mi? Hayır!**

Kadın işçiler iki kez ezilirler. Birincisi her işçi gibi emekleri sömürülür. İkincisi kadın oldukları için aşağılanır, horlanır, cinsel tacize uğrarlar. Patronlar ve uşakları kadın işçilere kötü gözle bakar, rahatsız ederler. Çocuk sahibi olmak, hamile kalmak işten atılmak için bir gerektir. **Bitti mi? Hayır!**

Ölesiye çalışırız ama doğru dürüst beslenemeyiz. Yemekler kötüdür. Yemek diye önümüze pis, sağlıksız ve yetersiz şeyler gelir. Yemek yüzünden zehirlenmeler yaşanır. **Bitti mi? Hayır!**

Sağlık sorunu, ulaşım sorunu, ev sorunu vb. vb. **Bitti mi? Hayır dahası var. Ve biz izin verdikçe var olmaya da devam edecek!**

Yine söylüyoruz. Bizi sömürenler bir avuç asalak. Bizler ise binlerceyiz. Onlar üretmeden bizim sırtımızdan yaşayanlar. Bizler ise emeğimizle, üreterek yaşayanlar. Peki bu sömürüye daha ne kadar katlanacağız?

Yeter diyelim! Sömürüye karşı bir araya gelelim! Örgütlenelim! Birleşirsek hiçbir güç bizim önümüzde duramaz. Güç örgütlülüktedir. Düşmanımız bir avuç ama örgütlüdür. Devlet, polis, tüm kurum ve kuruluşlar kapitalistlerin örgütleridir. Ve onların saltanatlarını sürdürmek için vardır. Biz ise örgütsüz ve dağınık olduğumuz için kaybediyoruz.

Bugün tekstil işkolunda birçok işletmede işçi kardeşlerimiz hakları için mücadele ediyor. Direnişler yaşanıyor. Kimisi sendikalaşmak için, kimisi sigorta hakkı için, kimisi işine dönmek için vb. vb. Direnerek kazananlar olduğu gibi kaybedenler de var. Hatta kaybedenler çoğunlukta. Ancak direnişin bir amacı var: <https://tramey.org> işçi arkadaşlarımızın mücadelelerinde yalnız

kalmasıdır. Diğer işçilerden destek ve dayanışma görmedikleri içindir. Sınıf dayanışması örgütlenemediği içindir. Biz bunu kırmalıyız. Bu nedenle önce kendi çalıştığımız yerlerde, daha sonra da yakın işletmelerdeki işçi arkadaşlarımızla bir araya gelmeliyiz. Sorunlarımızı paylaşmalı, birbirize destek olmalıyız. Düşmanımıza karşı birlikte hareket edebilmeliyiz.

Yaşadığımız barbarlık sistemi kader değildir. İşçi sınıfı tarihinde örgütlü mücadelenin kazanımları birçok örneğiyle yer almaktadır. Uzağa gitmeye gerek yok. Daha birkaç ay önce Gaziantep'te dokuma işçisi kardeşlerimiz birlikte mücadele ettiler ve kazandılar. Ya da burnumuzun dibinde Ten tekstilde işçi arkadaşlarımız direnerek sendikalaşmayı başardılar.

Birleşelim! Örgütlenelim! Sınıf olmanın sorumluluğuyla eşit, özgür bir dünya yaratalım! Bu mücadele işçi sınıfının iktidar mücadelesidir. Unutmayalım, bir tek kar tanesi avucumuzda erirken aynı kar taneleri biraraya geldiğinde cılgan oluşturarak devasa bir güce dönüşebilmektedir.

**Yaşasın Sınıf Dayanışması!
Yaşasın Devrim ve Sosyalizm!
İşçi Sınıfı Devrimin ve Sosyalizmin
Kızıl Bayrağı Altına!**

“İşçilerin Birliği, Halkların Tüm Avrupa’ya yayılan

"EKİM Partiye Büyüyor"

Dortmund'ta sonuncusu yapılan
"İşçilerin Birliği, Halkların Kardeşliği!"
gecesinde bir konuşmadan:

"Sevgili yoldaşlar, dostlar!

(...) Bu yıl ki gecelerimizi "İşçilerin Birliği, Halkların Kardeşliği!" ortak şiarı altında düzenliyoruz. Kitle eylemlerinde sık sık karşılaştığımız bu şiarın, bugün her zamankinden daha büyük bir önemi, daha derin bir anlamı var.

Bugün dünya ölçüsünde ve tek tek ülkelerde, işçiler, yazık ki sermayeye karşı birliktir yoksundurlar. Çünkü bugün yeryüzünde kapitalizmin hükümrânlığı var. Kapitalist sınıf kendi çıkarlarının gereği olarak, işçiler ve emekçileri binbir yol ve yöntemle bölüp parçalıyor. Dünya ölçüsünde emperyalistler ve tek tek ülkelerde gerici egemen sınıflar, halkları birbirlerine karşı kışkırtıyor, onları birbirine düşman ediyor. Birçok yerde kanlı boğazlaşmalara sürüklüyor.

İşte "İşçilerin Birliği, Halkların Kardeşliği!" şiarının önemi buradan doğuyor. Bu, sermayenin dünya ölçüsünde ve tek tek ülkelerdeki canice politikalarına karşı yükseltilmiş bir çağrıdır. Bugün onu atan yığınlar bunun tam bilincinde olsunlar olmasınlar, bu böyledir. Tek tek ülkelerde ve tüm dünya ölçüsünde kapitalizmin hükümrânlığına son vermenin yolu, işçilerin devrimci sınıf birliğinden ve halkların devrimci kardeşliğinden geçmektedir.

Fakat bir gerçek daha var. Halkların kardeşliğinin en sağlam güvencesi işçilerin birliğidir. Farklı milliyetlerden işçilerin kendi aralarındaki devrimci sınıf birliği, halklar arası kardeşliğin çimentosudur.

Bugün Türkiye işçi sınıfı kendi devrimci sınıf birliğini kuramadığı içindir ki, bir avuç asalaktan oluşan sermaye sınıfının kanlı ve kokusmuş rejimi ayakta durabiliyor. Bu sınıfın devleti yıllardır kardeş Kürt halkına karşı kirli bir yok etme savaşı sürdürebiliyor. Bugün Avrupa'da yerli işçiler ile farklı ülkelerden gelmiş göçmen işçiler kendi aralarında devrimci bir sınıf birliği kuramadıkları içindir ki, emperyalist burjuvazi yabancı düşmanlığını bilinçli bir politik olarak körükleyebiliyor ve bunda başarılı olabiliyor.

Bizler bu temel gerçekleri gözönünde bulundurmalıyız. Burada yaşayan Türk ve Kürt işçiler olarak, "İşçilerin Birliği, Halkların Kardeşliği!" çağrısına her zamankinden daha büyük bir güçle sahip olmalıyız.

Dostlar, yoldaşlar;

"İşçilerin Birliği, Halkların Kardeşliği!" ortak şiarı etrafında

düzenlediğimiz bu gecelerin bir de bir duyuru şiarı var: "EKİM Partiye Büyüyor!". Evet, siyasal yaşam sahnesine çıkışının 9. yılında hareketimiz artık parti olma aşamasına ulaşmıştır.

(...) EKİM, Türkiye devrimci hareketinin geçmişiyle devrimci bir hesaplaşmanın bir ürünüdür. Onu ileriye doğru aşmanın somut bir ifadesi olmuştur. Bundan dolayıdır ki EKİM, öteki devrimci gruplardan temelli farklılıkları olan bir harekettir. Bu grupların hiçbirisi, sosyalizmi bir bilim olarak ele alma ve onu toplumsal gerçekliğimize uygulama yeteneği gösteremediler. Böyle olunca, Türkiye devriminin sorunlarına doğru çözümler de getiremediler. İşçi sınıfı ezilenler cephesinin biricik öncü gücü olarak ele alan bir çalışma ve mücadele pratiği ortaya koyamadılar. Sonuçta, kurdukları örgütler ya da partiler, sosyalist dünya görüşünden uzak ve işçi sınıfından kopuk kaldılar. Bu parti ve örgütlerin devrimciliği, küçük-burjuva devrimciliğinin sınırlarını aşamadı. Bu tür bir devrimcilik ise, yapılan fedakarlıklar ve gösterilen yiğitlikler ne olursa olsun, devrim mücadelesinin önderlik ihtiyacına yanıt veremedi. Nitekim veremedi ve hala da veremiyor. Dahası, bu devrimcilik anlayışı, mücadeleye birçok açıdan ayak bağı da olabiliyor.

EKİM'in bugün parti olmanın eşğine gelmesinin anlamını ve önemini bu gerçeklerin ışığında değerlendirmek gerekiyor. Zira, EKİM bu tür bir devrimcilik anlayışıyla açık ve köklü bir hesaplaşmanın ürünüdür. EKİM bunu yaparken, geçmişin devrimci mirasını da savunmuştur. Devrimci hareketimizin geçmişte yarattığı olumlu değerleri ve gelenekleri sahiplenmiştir. Zaten geçmiş döneme egemen devrimciliği ileriye doğru aşmış olmanın anlamı da buradadır.

EKİM zor bir dönemde, son derece sınırlı güç ve olanaklarla siyasal yaşama adımını attı. Eğer buna rağmen o, bir siyasal örgüt olmayı başarıp bugün parti olmanın eşğine geldiyse, bunu ideolojik-siyasal çizgisine borçludur. Bu çizgiyi tüm güçlüklerle ve dış baskılara rağmen hayata geçirme iradesi ve kararlılığına borçludur. Eğer, EKİM'in çizgisinin gerçek bir değeri olmasaydı, eğer bu çizgiyi uygulamak iradesi ve kararlılığı olmasaydı, kışkı yok ki, değil parti olmanın eşğine gelmek, EKİM yaşama gücü bile bulamazdı.

EKİM bugün parti olmanın eşğindedir. Bizim partimiz herhangi bir devrimci parti değil, fakat işçi sınıfının komünist partisi olacaktır. Bu parti her

şeyden önce sınıfa dayanacaktır, saflarını işçi sınıfının en iyi unsurlarıyla besleyecektir, örgütlenmesini devrimci siyasal mücadelenin kaleleri olması gereken fabrikalar zeminine oturacaktır. Partiyi inşa sürecimize hep bu bakış açısı yol gösterdi.

Bu hiç de işçi sınıfını her şey sanmamızdan dolayı değildir. İşçi sınıfı her şey demek değildir. Fakat işçi sınıfı her şeyin başıdır. Kapitalist egemenlik altında yaşıyoruz. Bugünün egemen sınıfı sermaye sınıfıdır. Bu tür bir sınıf egemenliği ile ancak ve ancak işçi sınıfı önderliğinde hesaplaşılabilir. İşçi sınıfı önderliği güvenceye alınmadığı sürece, tüm öteki ezilen ve sömürülen sınıfların mücadelesi sermaye sınıfı karşısında kalıcı sonuçlara ulaşamayacaktır. İşçilerin devrimci sınıf birliği, halkların kardeşliğinin biricik gerçek güvencesidir demistik. Bu aynı şey, tüm ezilen ve sömürülenlerin kapitalist sınıfa karşı mücadelesi için de geçerlidir. Bu mücadelenin başarılı olabilmesinin gerçek güvencesi de, işçi sınıfının devrimci birliği, onun devrimci sınıf önderliğidir.

Bunlar, sosyalizm biliminin temel gerçekleridir. Ama Türkiye'nin geleneksel devrimci grupları, bu temel ama basit gerçekleri hesaba kıtan bir politik-pratik çaba içerisinde olma yeteneğini gösteremediler. EKİM'in işçi sınıfının komünist öncüsü olmaya layık bir partiyi inşa etme çabasının farkı buradadır.

Biz işçi sınıfı devrimcileriyiz. İşçi sınıfıyla et ve turnak gibi kaynaşmış bir parti yaratmak için çalıştık ve çalışıyoruz. Bugün parti olmanın eşğindeyiz diyorsak, bu, bu sonu gelmez çabanın bir ilk adımını dile getirir yalnızca. Bu uzun yolun yeni adımlarını parti kimliği ile katedeceğiz. Bu doğrultuda elde edeceğimiz her ciddi başarı, işçi sınıfının devrimci birliğini yeni bir düzeye çıkaracaktır. Ve yineleyelim ki, sınıfın devrimci birliği, devrimci siyasal mücadelenin başarılı seyrinin biricik gerçek güvencesi olacaktır.

Sözlerimi, sosyalizme gönül veren tüm devrimcileri ve sosyalizme sampati duyan tüm işçileri, parti olmanın eşğine gelmiş hareketimizi daha yakından izlemeye, anlamaya ve onun saflarında yer almaya çağırarak bağlıyorum.

Hepinizi içten devrimci duygularla selamlıyorum.

**İşçi Sınıfı Savaşacak
Sosyalizm Kazanacak!**

**Yaşasın Türkiye İşçi
Sınıfının Komünist Partisi! "**

Bu yıl EKİM Yurtdışı Örgütü tarafından Avrupa'nın çeşitli kentlerinde "İşçilerin Birliği, Halkların Kardeşliği!" şiarıyla 4 ayrı gece düzenlendi. 2 Kasım 1996'da Nürnberg'de düzenlenen ilk gecenin ardından sırasıyla 9 Kasım'da Berlin, 16 Kasım'da Paris ve 30 Kasım'da Dortmund'da yapılan geceler vesilesiyle yurtdışında yaşayan Türk, Kürt ve sınırlı da olsa Alman ve diğer milliyetlerden işçi ve emekçilerle kurulan bağlar geliştirildi, yeni bağlar kuruldu.

Daha önceki yıllarda geleneksel olarak tek bir merkezi gece yapılıyordu. Bu yıl ise daha geniş kitlelerle bağ kurmak, politik etkinliğimizi yerel örgütlenme ve araçlar etrafında sürdürme yeteneğimizi geliştirmek, uzaklık nedeniyle merkezi gecelerimize katılamayan kitleleri de gecelerimize getirebilmek gibi bir dizi nedenle yerel geceler yapılması kararlaştırıldı.

Gecelerimize genelde coşkulu ve politik bir hava egemen olmasına rağmen, toplamında kitlesellik bakımından hedeflerimize ulaşabildiğimiz söylenemez. Tüm bölgelerde gece öncesinde etkin bir politik-pratik çalışma yürütmemize rağmen belirlediğimiz hedefe ulaşamamamız, yurtdışında yürüttüğümüz örgütsel-politik çalışmamızın zaaf ve zayıflıklarıyla bağlantılıdır. Bazı bölgelerde belli bir kitlesel katılımın sağlanması bu gerçeği değiştirmiyor. EKİM Yurtdışı Örgütü Temsilciler Konferansının da açıklıkla işaret ettiği zaaf ve zayıflıkları aşmak doğrultusunda bilinçli bir çaba ortaya koymakla birlikte, atılan adımların henüz yetersiz olduğu bu geceler vesilesiyle bir kez daha ortaya çıkmıştır. Konferansımızda belirlenen perspektifler doğrultusunda etkin, sürekli ve sistemli bir politik kitle çalışması yürütmek önümüzdeki dönemde temel önemde bir sorun olarak önümüzde durmaktadır.

**Nürnberg Gecesi:
Yaygın ön çalışma, kitlesel katılım**

2 Kasım 1996'da Nürnberg'de yapılan ilk gecenin bu bölgedeki çalışmamızın sıratılması açısından anlamı büyük oldu. Yurtdışı Örgütü olarak bu bölgede yıllardır az sayıda yoldaş üzerinden bir çalışma yürütüyorduk. Yurtdışı konferansımızın ardından, konferansın sunduğu açıklıkların da yardımıyla bu genişleme yaşanmış ve yeni yoldaşlarla faaliyetimizi tahkim etmiştik. Özellikle otomotiv sektöründe, fabrika zemininde yükselen bir çalışmamız mevcuttu. Konferansımız sonrasında bu nispeten kısa süreçte ise, bu sektörde bir fabrika birimi örgütlemeyi başarmıştık. İşte, **Nürnberg İşçilerin Birliği Halkların Kardeşliği Gecesi** ön çalışmasına bu sürecin sağladığı moral üstünlük ile başladık. Bu

ardeşliği!” geceleri kitle çalışması

olumlu hava, ön hazırlık ve kitle çalışmamızın başarısında da özel bir rol oynadı.

Afişlerimiz, başta fabrika bölgeleri olmak üzere, işçi semtleri ve kentin işlek caddelerinde yaygın bir biçimde yapıldı. Çıkarılan listeler üzerinden çeşitli milliyetlerden 400'ü aşkın göçmen işçi ailesinin evi ziyaret edildi. Şiarımızda yer alan "Birlik ve Kardeşlik" temalarının güncel önemi anlatıldı. Kapitalizmin teşhiri yapıldı. Türk ve Kürt işçilerin dışında Yunan, İspanyol ve Alman ulusundan işçilere de bildirilerimizi ulaştırmayı özel bir görev olarak ele aldık. Aynı şekilde bu uluslardan tanıdığımız işçi ve emekçileri de evlerinde ziyaret ettik. Sayıları sınırlı da olsa gecemize katılımlarını sağladık. İkibin Türkçe, ikibin Almanca bildiri dağıtıldı. Almanca bildirilerin dağıtımında ise Alman anti-faşist dostlarımızın özel bir katkısı oldu. Özellikle fabrikalarda, gecemizin çağrısını, sınıf mücadelesinin gerekleri konusundaki tartışmalarla birleştirdik. Sınıf kardeşlerimizle, sınıfın birliğini nasıl sağlayacağımızı birçok güncel örnek ile destekleyerek tartıştık. Sermayeye karşı mücadelemizi nasıl yükselteceğimizi anlattık.

Nürnberg gecesi için 500 kişilik bir salon tutulmuştu. Katılım beklenen düzeyde oldu ve bu salon doldu. Frankfurt-Opel ve Nürnberg-Man fabrikalarından Türkiyeli işçiler gecenin anlamına uygun bir katılım sergilediler. Diğer tüm gecelerimizde olduğu gibi programımız "halkların kardeşliği" ruhuna uygun bir şekilde düzenlenmişti. Yunan, İspanyol ve Yurtsever Kürt dostlarımız gecemize kardeşlik ruhunu taşıdılar. Alman devrimci müzik grubu Sündstoff geceye büyük bir coşku kattı. Brecht'ten Almanca şiirler besteleyerek söyleyen Sündstoff, hazırladığı 4 Türkçe devrimci marşla, Türkiyeli emekçilerden coşkulu alkışlar aldı. Sündstoff'un programı sık sık "Hoch die Internationale

Solidaritat!" (Yaşasın Enternasyonal Dayanışma!) sloganıyla kesildi. Nürnbergli Alman anti-faşistler bu gecemize fiilen de destek oldular. Gecenin ses teknisyenliğini (aynı gün öğlen saatlerinde faşistlerin bir yürüyüşünü dağıtma eylemi sırasında polis saldırısıyla yaralanmasına rağmen) anti-faşist bir genç yaptı. Ayrıca bu anti-faşist grubun gecemize sundukları ve kendi okudukları Almanca-Türkçe mesaj ilgiyle dinlendi. Sloganlarla selamlandı.

Berlin ve Paris Geceleri

Berlin ve Paris'te yaptığımız gecelerde istenilen katılım düzeyine ulaşamamasına rağmen, politik ve coşkulu bir hava egemendi. Berlin'de Alman MLPD'li dostlarımızın kendi okudukları mesaj ve yine MLPD'li müzik grubu Nimmes'in şarkıları enternasyonal dayanışmanın sesi oldular. Ozan Cömert, Berlin ve Paris'te Kürt halkının onurlu direnişinin sesi oldu. Halaylar ve zılgıların eşlik ettiği türkülerini daima "Yaşasın Halkların Kardeşliği!", "Kardeş Kürt Halkına Özgürlük!" gibi sloganlarla karşılandı. Nürnberg'de olduğu gibi bu gecelerimizde de *Ekim '95'den Ekim '96'ya Dünya ve Türkiye* başlıklı Dia ve Klip gösterimiz ilgiyle izlendi, sık sık slogan ve alkışlarla kesildi. Her iki gecede de yerel ozanlar ve halkoyunları ekleplerinin katılımı programı zenginleştirdi.

Berlin, Paris ve Dortmund'da da gecelerimiz kitle çalışması için bir kaldıraç olarak ele alındı. Berlin ve Paris'te ayrı ayrı olmak üzere bin kadar afiş, ikibin kadar bildiri dağıtıldı. Paris'te tekstil işçileri başta olmak üzere işçi ve emekçileri, Berlin'de Türkiye'li işçi ve mültecilerin yanı sıra Alman devrimci ve demokratlarını hedefleyen bir çalışma sürdürüldü. Her iki kentte de 400'e yakın işçi ve aileye ulaşıldı. Tüm kentlerde ulaşılan kitlelere sınıfın birliği ve halkların kardeşliği fikrinin yanı sıra örgütümüzün

politikaları ve içinden geçtiğimiz evrede Partileşmeye doğru attığımız büyük adım anlatıldı. Bilet satışları, yayınlarımızın satışları ve tanıtımını da içine alan bütünsel bir faaliyet biçiminde yürütüldü.

Dortmund Gecesi: Tüm NRW'ye yayılan ön çalışma Coşkulu ve politik atmosfer

Dortmund gecesinin ön çalışmaları ise tüm NRW (Nord Rein Westphalen) bölgesi içine alınacak şekilde yürütüldü. 2500'ü Köln, Wupertal ve Dortmund'da olmak üzere 3000 afiş yapıldı. 4000 bildiri dağıtıldı. Özellikle Köln'de Ford otomotiv fabrikası bildiri ve afiş ile dövüldü. Bu fabrikanın işçilerinden gecemize bir katılım da sağlandı. NRW'de bini aşkın kişi ve aileye doğrudan ulaşıldı.

Her yıl olduğu gibi bu yıl da tüm gecelerimiz "popüler sanatçılar"ın değil, kendi politik çalışmamızın etkisiyle getirdiğimiz bir kitle ile gerçekleştirildi. Gecelerimizin sonuncusu olan Alman polislerinin de özel bir ilgi gösterdiği Dortmund Gecesi 630 kişilik bir salonda yapıldı. Geceye 600 civarında bir kitle katıldı. Diğerleri gibi Dortmund gecesi de işçi sınıfı ve devrim şehitleri için saygı duruşu ve Enternasyonal ile açıldı. Şili'li bir ozanın yükselttiği ezgiler ve Kürt halk ozanı Şivan PERWER'in türkülerini halkların kardeşliğinin simgesi oldular. Kürt Yurtsever devrimcilerinin bulunduğu Koma Dersim Halkoyunları ekibi ise devrimci dayanışma ve halkların kardeşliğini birlikte yükseltti. Gecede okudukları emekçilerin ve halkların devrimci birliğini öne çıkartan anlamlı mesaj katılımcı kitle tarafından büyük bir coşkuyla sahiplenildi. Halaylarına tilililerle eşlik edildi.

EKİM-Yurtdışı örgütü adına yapılan ve EKİM'in partileşme sürecine girmesinin anlamı hakkında konuşma yapan arkadaşlarımız diğer gecelerimizde olduğu gibi ilgi

ile dinlendi. "...sosyalizme gönül veren tüm devrimcileri ve sosyalizme sempati duyan tüm işçileri parti olmanın eşiğine gelmiş hareketimizi daha yakından izlemeye, anlamaya ve onun saflarında yer almaya çağırarak..." biten konuşma "Ekim! Devrim! Sosyalizm!" sloganıyla selamlandı.

Diğer gecelerimizde de büyük bir dikkatle izlenen Dia-Klip gösterisinin zindan direnişi ile ilgili bölümünde ölüm orucu ve SAG şehitlerinin resimleri gösterilirken şehitlerimiz "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür!" sloganıyla selamlandı ve ayakta alkışlandı. Aynı şekilde, gecemize Türkiye'den misafir olarak katılan Ekimci bir tutsağın anasının yaptığı duygu ve öfke yüklü konuşma salonu neredeyse yerinden oynattı. Bu konuşmadan önce gösterilen, son zindan direnişi sürecinde dışardaki muhalefete yönelen devlet terörü ve direnişi anlatan klip de ilgi ile izlendi. Konuşma bittiğinde salon "Anaların Öfkesi Katilleri Boğacak!" ve "Zindanlar Yıkılsın, Tutsaklara Özgürlük!" sloganları ile inliyordu.

Grup Cemre'nin bu gecede ilk kez seslendirdiği ve kendi ürünleri olan devrimci şarkılar katılımcı kitle tarafından beğeniyle karşılandı. Gecenin son grubu olarak sahne alan Grup Eylem halaylarla kitleyi coşturdu. Gece coşkulu ve politik bir atmosfer, belli bir teknik başarı ile sonuçlandı.

Tüm gecelerimizde, Kasım ayının, Büyük Sosyalist Ekim Devrimi'nin yıldönümü olması nedeniyle kısa bir klip gösterimi ve Ekim Devrimi'nin kazanımlarına sahip çıkan konuşmalar yapıldı. Bu konuşmalarda sosyalizmin güncelliği vurgulandı ve Ekim Devrimi'nin kendisinden olduğu kadar, sosyalizmin tarihsel yenilişinden de dersler çıkartılarak ilerlenmesi gerektiği ve tarihi Marksist yöntemle kavramanın önemi işlendi.

Kızıl Bayrak daha da yukarı

Gecelerimizde okunan Kızıl Bayrak mesajları ise ülke gerçekliğinin bir aynası oldular. Her gecede Kızıl Bayrağa yönelik yeni bir saldırı ve bu saldırıya karşı direnişlerin haberi verildi. Nürnberg'de Zonguldak büro ve çalışanlarına yönelik saldırı, Berlin ve Paris'te de İstanbul ve Gebze çalışanlarına yönelik saldırı, Dortmund'da ise Ankara bürosuna yönelen saldırı kitlelere duyuruldu. Bu saldırılar karşısındaki devrimci direniş çizgisi gecelerimizde coşkuyla karşılandı, kimi zaman alkışlarla, kimi zaman "Kızıl Bayrak Yükselcek, Sosyalizm Kazanacak!" "Kızıl Bayrak Yukarı, Daha Daha Yukarı!" gibi sloganlarla selamlandı.

TKB'li devrimcilerden oluşan Fırtına Yüregimizde şiir grubu ve bir grup devrimci demokrat gençten oluşan Grup Cemre Nürnberg, Berlin ve Dortmund gecelerine katıldılar. Gecelerimize katılan ve yoldaşlarımızdan oluşan Grup Eylem başarılı bir sınav vererek, devrimci müzik alanında bir geleceği ve iddiası olabileceğini gösterdi.

TKB, TDP, PYSK'lı devrimciler gecelerimizin bazılarında, MLKP'li devrimciler ise tüm gecelerimizde yolladıkları mesajlarla devrimci dayanışmalarını ilan ettiler.

Yeni bir dönemin başlangıcı... **İşçi ve emekçi eylemlilikleri tüm dünyayı sarıyor!**

Burjuva basın tekelleri, tüm saptırma ve yok sayma çabalarına rağmen, dünyanın dört bir yanında yükselen kitle gösterilerine, toplumsal kaynaşmalara, işçi-emekçi eylemliliklerine artık giderek daha fazla yer vermek zorunda kalmaktadır.

Kapitalist sermaye iktidarı, özellikle son yıllarda, işçi sınıfı ve emekçilere karşı ortak özellikler taşıyan bir saldırı dalgası başlatmış bulunmaktadır. Buna karşı gelişen mücadeleler, tek tek ülkelerdeki özgünlüklerine ve biriken farklı potansiyellerine karşın ortak bir eksen üzerinde şekillenmektedir. Fakat işçi-emekçi yığınların büyük ölçüde kendiliğinden gelişen bu karşı koyuşları belli bir yerde gelip tıkanmaktadır. Bunun gerisinde, en son hücrelerine kadar örgütlü burjuva egemenliğine karşı örgütsüz, devrimci sınıf kimliği kazanamamış bir işçi sınıfı gerçeği durmaktadır. Bugün ne kapitalist metropollerde ne de geri ve bağımlı ülkelerde işçi sınıfı devrimci öncü gücüne/sınıf partisine sahiptir. Gelişen mücadele kendiliğinden bir seyir izlemenin tüm olumsuzluklarıyla malüldür. Tam da bu sayede dünya kapitalizmi, yirmi yılı aşkın bir süredir yaşadığı ve bugün iyiden iyiye derinleşen krizin faturasını dünya işçi sınıfına ve emekçilerine görece rahat ödetirebilme başarısı gösterebilmiştir.

Fakat bugün artık kapitalist propaganda aygıtının Sovyet Bloku'nun yıkılmasına paralel olarak yükselttiği anti-propaganda seferiyle kitlelere vurduğu edilgenlik prangası parçalanmaya başlamıştır. Saldırının sertliği, kapsamı ve yalınlığı, tepki ve hoşnutsuzluğu dünya çapında derinleştirmekte, patlama dinamiklerini biriktirmektedir. "Kapitalizmin nihai zaferi" sabun köpüğü çok kısa bir sürede sönmüştür. Kuşkusuz bu kendisini henüz kitleler nezdinde sosyalizme karşı yığınsal bir güven tazelemesi olarak göstermemektedir. Bugünkü yansıması daha çok düzen ve temsilcilerine karşı öfke ve güvensizlik, giderek derinleşen belirgin bir alternatif muhalefet arayışı biçimindedir. Öyle ki, kapitalist metropollerde başta olmak üzere sosyal-demokrat ve yeşil "sol" muhalefet, tarihsel misyonlarını tüketmeye yüz tutmuş durumdadır. Geri ve bağımlı ülkelerde ekonomik saldırılara paralel olarak devlet terörünün azgınlaşması patlama dinamiklerinin daha da artmasına yolaçmaktadır. Fakat devrimci sınıf öncüsünün yokluğu koşullarında bu dinamikler, milliyetçi ve düzen-dışı görünümlü gerici ve köktendinci akımların potasında eritmeye çalışılmaktadır.

Bugün emperyalist burjuvazinin yoğunlaştırdığı saldırılar çok boyutlu olmakla birlikte, dünya çapında girişilen özelleştirme saldırısı ilk elden kamu sektörlerini ve onun görece gelişkin sosyal avantajlarını hedef tahtasına koymuş bulunmaktadır. "Uluslararası sermayenin dünya çapındaki özelleştirme saldırısı, ideolojik-politik, sosyal ve kuşkusuz ekonomik yönleriyle bunun en temel mekanizması durumundadır." Eğitim, sağlık, telekomünikasyon, ulaşım ve ham madde sektörleri tekellere büyük bir hızla peşkeş çektilmektedir. Bunlara eşlik eden tasarruf paketleri bugün onmilyonlarca işçi ve emekçiyi işsizlik, ücret kaybı, sosyal güvence yitimi, örgütsüzleştirme ve bir dizi hak gaspıyla karşı karşıya bırakmaktadır. İşçi sınıfı ve emekçiler bu saldırılara karşı durmaya çalışmakta, fakat yükselttiği mevzi ve genel direnişler mücadelenin belli bir evresinde tıkanmaktadır.

Dünya proletaryasının örgütlü devrimci bir güç olarak siyaset sahnesinde yerini alamadığı bugünkü koşullarda, kapitalizmin azgınlaşan saldırılarının

durdurulması/geri püskürtülmesinin ne denli güç olduğu açıktır. Fakat, sınıf farklılaşmalarının keskinleştiği, kendiliğinden de olsa sınıf mücadelelerinin yükseldiği dönemlerde, proletaryanın bizzat bu mücadeleler içerisinde potansiyellerini biriktireceği, şekilleneceği, yarı devrimci kanallara akıtacağı deneyimleri toplayacağı, özgüven kazanacağı, bilinçleneceği ve er ya da geç bunu maddi bir güce dönüştüreceği de o denli açıktır.

Bugün dünya çapında gelişen mücadeleler, bunların birbirlerine etkileri ve biriktirilen potansiyeller bile bunu tek başına kanıtlamaya yeter. Sessizlik kırılmıştır artık. Yeni bir dönemin başlangıcı safhasında bulunuyoruz. Kapitalist sistem her geçen gün gerçek yüzünü daha açık bir biçimde ortaya koymakta, teşhir olmaktadır. Dünya çapında yüzbinlerce işçi eylem saflarına akmakta, mücadele okullarında eğitilmektedir. Son dönemin başlıca gelişmeleri bu konuda yeterli bir fikir vermektedir.

İtalya

Napoli'de Kasım ayının ortasında 150 bin işçi ve emekçi "İş ve sosyal adalet için ileri!" mitingine katıldı. Lenin, Che Guavera, Mao gibi komünist ve devrimci liderlerin resimleri, kızıl bayraklar ve sosyalist sembollerin taşındığı eyleme PRC (Komünist Partisi-Yeniden Kuruluş) çağrı yapmıştı. Hedef Prodi hükümetinin tasarruf programı ve getirilmeye çalışılan yeni vergi yasasıydı. En çok yükseltilen sloganlar genel grev ve hükümetin istifaya çağrılması oldu.

İsveç

Geçtiğimiz ayın sonunda, başkent Stockholm'de, İsveç Sendikalar Konfederasyonu'nun çağrısı üzerine ülkenin dört bir yanından akan onbin işçi, sosyal kısıtlamaları ve çıkarılmaya çalışılan yeni iş yasasını protesto etti. Maden işçileri 12 Aralık'ta gerçekleştirmek üzere genel grev çağrısı yaptılar. Mitingte sosyalist şiarlar atıldı, hükümet binasının önünde Enternasyonal söylendi.

Yunanistan

İşçi ve memur sendikalarının daha önce ilan ettikleri bir günlük genel grev bir milyonluk bir katılımı gerçekleştirildi. İşçi ve memurların eylemini üniversite öğrencileri birliği ve köylü birliği de destekledi. Bütün büyük kentlerde hayat tamamen durdu. Farklı kentlerde onbinlerce işçi ve emekçi "Üniversite ve Maden" birliği adıyla birleşik programı adı altında açıkladığı saldırı programını

düzenlenen mitinglerle protesto etti. Yunan burjuvazisi bazı sektörlerde sıfır sözleşme, bazılarında ücret düşüşünün yanısıra kapsamlı bir sosyal hak gaspını öngörmektedir. Yunanistan'ın çeşitli kentlerinde, grev kapsamında olmamasına rağmen bir çok işletmede dayanışma grevine gidildi. Sendika yöneticileri, hükümetin saldırı programını çekmemesi durumunda, süresiz grev ve değişik eylem biçimlerine başvuracaklarını açıkladılar.

İspanya

Ülkenin kuzeyinde maden işçilerinin başlattığı genel direnişte ortaya konulan kararlılık ve militanlık, hükümeti geri adım atmaya zorladı. İşçiler işi bırakmanın yanısıra, bütün bir bölgeyi felç eden otopan ve yol barikatları kurdular. Yer yer devlet güçleriyle giriştikleri çatışmalarda yöre halkından da destek gördüler. İspanya maden işçilerinin sarsıcı eylemleri tüm ülkeyi harekete geçirdi. Direnişin kazanımıyla sonuçlanmasından bir hafta sonra 250 bini aşkın bir kitle başkent Madrid sokaklarını zaptetti. Ülke çapında gerçekleştirilen gösteriler, memur ve kamu çalışanlarının ücretlerinin dondurulması ve devlet sektöründe çalışanlarına yöneltilen sosyal hak saldırısına karşı düzenlendi. Hükümet tek taraflı olarak toplu sözleşmeyi fesh etmekle kalmayacağı, grev durumunda grevcilerden başlayarak işçi kıyımına gideceği tehditleri savurdu. Gösteride kitlenin süresiz genel grev eğilimini sloganlarıyla ortaya koymasına karşın, sendikacıların konuşmaları uzlaşmacı bir içerik taşıyordu. Sendikacılar mutlaka haklarını arayacaklarından, greve gitmenin kaçınılmazlığından dem vurmakla birlikte, süresiz genel grev silahının erken bir aşamada gündeme

getirilmemesi, önce durumun değerlendirilmesi gerektiğini söylediler. Önümüzdeki ayda anlaşma sağlanamaması durumunda uyarı grevine gidileceğini, ancak ondan sonra farklı eylem biçimlerinin tartışmaya açılabilceğini vurguladılar. Hükümet bu tutumdan aldığı güçle, ücretlerin dondurulmasının kaçınılmaz olduğunu söylüyor ve Avrupa Topluluğu'nda kalmanın ancak belli bedeller ödeyerek mümkün olabileceği demagojileri eşliğinde katı, geri adım atmaz bir görünüm sergilemeye özen gösteriyor.

Fransa

Fransa'da on günü aşkın bir süre devam ettirilen ve uluslararası düzeyde destek gören TIR sürücülerinin grevi tüm ülkeyi sarstı. Yollar günler boyu trafiğe kapalı kaldı. Ülke sınırlarının ötesinde de etkilerini hissettirdi. TIR sürücülerine Fransa demiryolu işçileri ve havayolları çalışanları da destek verince, grevin etkisi tüm Batı Avrupa'yı kapsadı. Bunda İngiliz ve Danimarkalı TIR sürücülerinin dayanışma grevleri de önemli bir rol oynadı. İspanya'da parça üretim yapan Alman Volkswagen tekeli, grevden dolayı haftanın iki günü üretimi durdurmak zorunda olduğunu açıkladı. 300'e yakın barikat kuran TIR sürücülerinin grevi 80'li yıllardan bu yana özel sektörde en etkin ve sarsıcı grev olma özelliğini taşıyor. TIR sürücülerinin eylemleri karşısında başlangıçta umursamaz görünen işveren temsilcileri, uluslararası basıncın da etkisiyle geri adım atarak temel taleplerini kabul etmek zorunda kaldılar. Emeklilik yaşının indirilmesi, izin günlerinin sürücülerin lehine değiştirilmesi, yükleme boşaltma sırasında ücret ödenmesi vb. talepler kabul edildi.

Almanya

Metal işkolunda genelde tasarruf paketine karşı, özelde de hastalık durumunda yüzde yüz ücret hakkı ve toplu sözleşmelerdeki hakların korunması amacıyla gerçekleştirilen eylem dalgası başka sektörlerde de sıçramaya başladı. Gıda sanayisi işçileri hastalık durumunda tam ücret ve çalışma koşullarının iyileştirilmesi için greve gittiler. Söz konusu sanayide hem çok kötü çalışma koşulları hem de en düşük ücret birimleri uygulanmaktadır. Greve (çikolata) tatlı sanayinde çalışan 53 bin işçiden 12 bini katıldı. Tabandaki eylem isteğine rağmen sendikanın kaba grev kırıcı tutumu bazı işyerlerinde eylemin sürdürülmesine karşı başarıya gölge düşürdü. Aralık ayı

Avrupa'da tatlı endüstrisinin üretimini iki-üç katladığı noel ayı olması nedeniyle eylemin başarıya ulaşmasının koşulları varken ve büyük tekeller anlaşmaya hazırken, tüm sektörü kapsayan toplu sözleşme yerine sadece tek tek işletmeleri bağlayan ve her an işveren tarafından feshedilebilen antlaşmalara imza atmak, Alman sendika bürokrasisinin sermaye cephesinde oynadığı role en yalın bir gösterge oldu. "Dayanışma mı? Günümüzde dayanışma lafıyla bir tek insanı seferber edemezsiniz. Burada mesele paradır başka bir şey değil!" NGG sendika yöneticisinin anlaşma yaptığı bir fabrikanın önünde yaptığı bu konuşma herhangi bir ek açıklamayı gereksiz kılıyor.

Geçtiğimiz hafta sonu Bonn'da 20 bin sağlık personelinin katıldığı bir gösteri gerçekleştirildi. Miting ve yürüyüşte öngörülen yeni sağlık reformu protesto edildi. Söz konusu yeni yasa çıkarılırsa, sağlık sigortası kavramı temellerinden sarsılacak. On yılların kazanımı bir çırpıda gasp edilmiş olacak. İlaçların, muayene ve tedavilerin öylesine geniş bir bölümünün sigorta kapsamından çıkartılması öngörülüyor ki, yakın gelecekte sosyal sağlık sigortası tarihe karışacak. Ancak parası olanlar tedavi olabilecek.

Rusya

Maden işçileri ile öğretmenler süresiz greve başlamış bulunuyorlar. Ücretlerin aylardır ödenmemesi üzerine alınan grev kararı, 189 kömür madeninin 154'ünde uygulanmaktadır. 560 bin madenciden 400 bini aşkın bölümü eyleme katılmaktadır. İşçiler aylardır ödenmeyen ücretlerinin yanısıra Çernomirdin hükümetinin istifasını talep ediyorlar. Bu grev bir dizi uyarı grevi/eylemi, grev ve açlık greviden sonra eylemlilik sürecinin ulaştığı en yüksek nokta. Maden işçilerinin alacakları 1 milyar DM'yi aşmaktadır. Bir avuç asalağa, mafya babalarına ve uluslararası sermayeye tüm zenginlikler peşkeş çekilirken, onbinlerce maden işçisi açlığa mahkum ediliyor. Milyarlar Çeçenistan'daki ve öteki bölgelerdeki kirli savaşlara akıtılarak bir avuç kapitalist ve çeteler savaşı rantını yemekte, yüzbinler ise açlıkla ve sefaletle pençeleşmektedir. Grev nedeniyle ülkede daha bugünden ciddi bir enerji kısıntısı yaşanıyor. Leningrad'taki atom reaktöründe gerçekleştirilen dayanışma grevi de bunda belli bir rol oldu. Kısa sürede anlaşmaya varılamaması durumunda, enerjinin yüzde 80'ini kömürden sağlayan ülkede ciddi bir kriz yaşanacak.

Aynı nedenlerden dolayı 500'ü aşkın okulda öğretmenler de greve gittiler. 20 bin öğretmen Vladivostok'ta sokak gösterileri gerçekleştirdi. Yeni bir eğitim sistemi ve adil bir ücret başlıca talepler durumunda. Yanısıra sık sık sosyalist sloganlar atıldı, sosyalist semboller taşındı.

Hırvatistan

12 bin demiryolu işçisi süresiz grev eylemlerini sertleştirme kararı aldılar. Böylece acil durumlar için işletilen zaruri hatta trafik durduruldu. Grev komitesi yaptığı açıklamada, bunun demiryolu yönetiminin ve hükümetin uyguladıkları basınç ve baskılara karşı ilk uyarı olduğunu, işçilere zorla grev eylemine karşı olduklarına dair belgeler imzalatılmaya çalışılması durumunda daha ileri ve radikal eylemlere başvuracaklarını belirtti. Bir haftadır grevde olan demiryolu işçileri, yeni bir toplu sözleşmenin imzalanmasını ve işgüvenliği önlemlerini karşılamak üzere bir devlet fonunun oluşturulmasını talep ediyorlar.

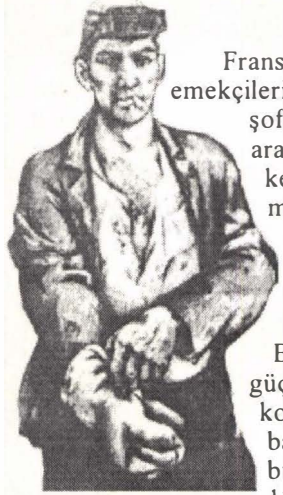
Arjantin

Arjantin'de KİT işçilerinin ve kamu çalışanlarının hükümetin özelleştirme saldırısına karşı eylül ayından bu yana yürüttükleri eylemlikleri ivmelenerek sürüyor. Uyarı grevleri, grevler ve mitinglerle başlayan süreç 38 saatlik genel grev kararıyla en üst noktaya ulaştı. Hükümet göstermelik belli geri adımlar atmak zorunda kaldı. Ama fazla zaman geçmeden bunun direnişi kırmaya yönelik bir manevra olduğu anlaşıldı.

İşçilerin temel talebi özelleştirme paketinin geri çekilmesi yönündedir. Özelleştirme saldırısı yasalarıyla bugüne kadar sendikalara bağlı işçilere sosyal hizmet sunan -başta 200'e yakın hastane olmak üzere- kurumlar da özelleştirme kapsamına sokulmaktadır. Toplu işten çıkarmalar ile toplu sözleşmelerin gaspedilmesi saldırının sivri ucunu oluşturuyor. Arjantinli işçiler mücadeleler sonucu kazandıkları mevzileri gereken bedelleri ödemekten kaçınmadan savunmakta kararlı görünüyorlar. Buenos Aires sokakları artık devlet güçleriyle işçiler arasında yaşanan taşlı-sopalı, molotoflu sokak çatışmalarına sahne oluyor. Eylemliliklerde özellikle sendikalar kanalıyla devrimci gruplar özel bir yer alıyorlar. Eylemleri illegal ilan eden hükümet, olayların "bir avuç komünistin kışkırtması" nedeniyle geliştiği, işçilerin aslında özelleştirme paketinden yana oldukları yalanlarıyla saldırılarına kitleler nezdinde meşruluk kazandırmaya çalışıyor.

Kamyon şoförleri grevi:

Sarsıntı Fransa Sınırlarını Aştı!

Fransız emekçileri, kamyon şoförleri aracılığıyla bir kez daha mücadelecilik gelenek ve kararlılıklarını dünyaya kanıtladılar. Bireyciliğin güçlü olduğu iş kollarının başında gelen bu sektörde 12 gün süren

emekçi çıkarları ve talepleri etrafında şekillenmiş eylemlere bugüne dek çok ender raslanmaktaydı. Dahası, kamyon sürücülerinin taşıma şirketlerinin çıkarları doğrultusunda eylemlere gittiklerine sık sık tanık olunuyordu. Örneğin akaryakıt fiyatlarına periyodik olarak yapılan zamları protesto etmek amacıyla örgütlenen eylemlerde kamyon sürücülerini kontak kapatıyordu. Kısacası, taşıma şirketleri kamyon sürücülerini kendi talepleri doğrultusunda kullanıyor ve hükümetten bazı tavizler koparıyorlardı.

Kamyon sürücülerini eyleminin altı çizilmesi gereken en temel özelliği şudur: Kasım ayının son iki haftası boyunca kamyon sürücülerini bu kez kendi çıkarları için direndiler, mücadele ettiler. Yollara barikat kurdular. Kendi öz talepleri için işverenleri ve onları üreten devleti karşıya geldiler. Sapla samanın sık sık

karıştırıldığı bu sektörde kamyon sürücülerini sınıfsal bir saflaşmaya girdi de denilebilir. Şoförler patronlarının vesayetinden çıktılar. Mazot zammına karşı değil, emeklilik yaşının düşürülmesi, çalışma koşullarının düzeltilmesi ve emeklerinin karşılığının ödenmesi için omuz omuza verdiler. Sonunda mücadelelerinin karşılığını almış da oldular.

Bu eylemin açığa çıkardığı ikinci gerçek, Fransız toplumunun mücadele eden kesimlere karşı takındığı tavidir. Fransız toplumunun, emekçilerinin mücadelecilik, kavgacı geleneği bilinir. Ancak bu gelenek, genel olarak uluslararası atmosferin etkileri ve özel olarak da Fransız solunun ruhsuzlaşması, yozlaşması sonucu yakın bir geçmişe kadar epeyce hırpalanmış bir konumdaydı. Sözüm ona tüketiciyi grevciye karşı tutan hükümet, işçiye karşı taktığı egemen sınıf sözcülerince

etkili bir silah olarak kullanılıyordu.

Kamyon sürücülerini on iki gün boyunca ülkeyi resmen kilitlediler, akaryakıt ulaşımı durdu, bir çok fabrika üretimi durdurmak ve kapılarını kapatmak zorunda kaldı. Temel tüketim maddelerinin yokluğu bile hissedilmeye başlandı. Tek kelime ile yaşam tamamen felce uğramanın eşğine dayandı ama kimseden çıt çıkmadı. Kimse kamyon sürücülerine "öznel talepleriniz için toplumu rehine alıyorsunuz!" demeye cesaret bile edemedi. Dahası, kamyon sürücülerinin eylemini desteklemek amacıyla değişik işkollarında dayanışma grevleri, gösteriler düzenlendi, eylemi genişletmeye çağrılarında bulunuldu. Bu, toplumun ruh halinde neredeyse radikal bir değişimin, eylemcilerin taleplerini paylaşmanın, açıkça mücadeleye eğilimin somut bir ifadesidir.

Herhangi bir işkolunda emekçilerin çetin bir mücadeleye

kamyoncular direnişi bize Avrupa genelinde filizlenen emekçi mücadeleleri hakkında bir çok önemli ipucu veriyor.

Yaşamları neredeyse vasıtalarıyla özdeşleşmiş olan kamyon sürücülerinin bireyci eğilimleri ağır basan bir emekçi kategorisini oluşturduğunu belirttik. Bu işkolunda

atılarak, kararlı bir direniş örgütlemeleri sonucu hatırı sayılır haklar elde etmesi kuşkusuz ki anlamlıdır. Fakat, genel olarak toplumun teslimiyetten, kadercilikten mücadele alternatifine doğru tavır değiştirmesi başlı başına bir süreç sorunudur. Tam da bu noktada geçen yıl bu ülkede yaşanan dev eylem dalgasının önemi ve bıraktığı izlerin derinliği açığa çıkmaktadır. Bugün Fransız toplumunun kamyon sürücülerinin eylemine sempatiyle yaklaşması, desteklemesi, eylemden kaynaklanan güçlüklerle aldırış etmemesi doğrudan geçen döneme damgasını vuran mücadele dalgasıyla bağlantılıdır. Gücünü bu eylemselliğin toplumda yarattığı olumlu sarsıntıdan almaktadır. Yani, o dönem manevi ve deneyim yönünden büyük önem attığımız kazanımların meyvelerini Fransız emekçileri bugün yeni yeni almaktadırlar. Kamyoncular direnişi sadece bir başlangıçtır.

Kamyon sürücülerini geçen yılın Aralık ayında Fransız proletaryasının açtığı yoldan yürüyerek, o eylemin manevi kazanımları sayesinde taleplerinin önemli bir bölümünü koparıp almasını başardılar. Kamyon sürücülerinin talepleri nelerdi? Otomobil kültürünün önemli bir mevki işgal ettiği kapitalist tüketim toplumunda vasıta kullanmanın başlı başına bir cazibeliği vardır. Ancak bu işkolunda bu cazibenin arkasında kapkara bir manzara durmaktadır. Kamyon sürücülerini haftada ortalama 69 saat çalıştırmaktadırlar. Yük boşaltma veya parklarda dinlenme çalışması saati sayılmamakta, dolayısıyla ödenmemektedir. Koşar adım çalıştırılan kamyon sürücülerini ancak 60 yaşını doldurduktan sonra emekli olabilmektedirler. En temel sendikal haklardan yoksundurlar. Ve ezici bir çoğunluğu asgari ücretle çalışmaktadır.

Onlar bu eylemleriyle haftalık çalışma süresinin sınırlandırılması, emeklilik yaş sınırının 60'tan 55'e düşürülmesi, Pazar günleri vasıta kullanmanın sınırlandırılması, hatta yasaklanması, çalışma koşullarının düzeltilmesini, sendika hakkının tanınması, fazla çalışma saatlerinin ödenmesi ve maaşların yükseltilmesini talep ettiler.

Bunlar çok eski talepler olmalarına rağmen bugüne kadar işverenler ve hükümet verilen sözleri, imzalanan anlaşmaları uygulamayı inatla reddetmiştir. Çünkü, kamyon sürücülerini bağımsız, ortak ve güçlü bir eylem örgütlemekte zorluk çekiyorlardı. Kamyon sürücülerinin giriştikleri tekil eylemler cıvıllıklarından ötürü kolaylıkla kırılıyor, polis hemen şiddete başvuruyor, ordu müdahale ederek kontakları kapatılan kamyonları tanklarla çekip yoldan çıkarıyordu vb. Üstelik kamyon kullanmak o kadar fazla bir yetenek de gerektirmiyor. Ortalığı dev bir işsizler ordusunun kuşattığı koşullarda işverenler angaryaya adam çalıştırmakta hiç sıkıntı çekmemektedirler. Asgari ücrete çalışmaya seve seve katlanan sürücü bulmaktan kolay bir şey yoktur. Dolayısıyla, emekliliğin eşğine dayanmış insanların asgari ücretle çalıştırılması olağan sayılıyordu.

Ama bu kez kamyon sürücülerinin

birliği, kararlılığı ve kamuoyunun açıktan desteği sonucu eylem başından itibaren farklı bir yörüngeye oturdu. Toplumun tamamına mal oldu. Eylemin diğer işkollarını da kapsama ve genelleşme tehlikesinin belirmesiyle birlikte paçası tutuşan hükümet ulaşım sektörü işverenlerine “ya pazarlıklar sonuçlanır ya da çekemecelerde bekleyen kararnameler imzalanır!” tehdidinde bulundu. Ve böylece kamyon sürücülerini, ücret zammı yerine yıllık prim almak kaydıyla tüm taleplerini işverenlere kabul ettirdikten sonra direnişlerini zaferle sonuçlandırmış oldular.

Fransız kamyon sürücülerinin eyleminin kazanımları sadece bu taleplerin elde edilmesi ile sınırlı kalmadı. Diğer işkollarındaki emekçilere cesaret verdi, onlara da mücadele duygusu aşıladı. Örneğin kamyon sürücülerini eyleminin sonuçlanmasının hemen ardından Fransa'nın değişik kentlerinde özel toplu taşıma şirketlerinde çalışan otobüs şoförleri “kamyon sürücülerini talep ettikleri hakları elde ettiler şimdi sıra bizde!” diyerek grev kararı aldılar.

Yukarıda Fransız halkının eyleme

sempati ile baktığını ve sonuçlarına seve seve katlandığını belirttik. Aynı şey diğer Avrupa ülkeleri emekçileri için de geçerlidir. Avrupa genelinde Fransız kamyon sürücülerinin eylemi büyük bir ilgi ve sempati ile izlenmiştir. Fransa'da yollarda mahzur kalan yabancılar en ufak bir tedirginlik ve rahatsızlık ifade etmemiştir. Tam tersine eylemin aynı zamanda kendilerinin eylemi olduğunu söylemişlerdir. Demek oluyor ki artık sermayenin barbar egemenliğine karşı mücadele veren, bu sömürü düzenine karşı direnen, savaşıyor işçi ve emekçilere sıcak gözle bakılıyor. Avrupa genelindeki işçi ve emekçiler bu eylemleri en azından moral düzeyde destekliyorlar.

Diğer taraftan, Fransız örneğinden esinlenen Danimarka'lı kamyon sürücülerini de Kasım ayının son haftasında dört gün süren benzer nitelikte bir eylem gerçekleştirdiler. Ülkedeki 5000 kamyon şoföründen 3500'ünün katıldığı eylem dört gün boyunca yaşamı felce uğrattıca hükümet eylemcilerin taleplerini kabul etmek zorunda kaldı.

Ulaşım sektörünün stratejik önemini ayrıca belirtmeye gerek dahi

yoktur. Başta Fransa'yı çevreleyen ülkeler olmak üzere tüm Avrupa Fransız kamyon sürücülerinin eyleminden doğrudan etkilenmiştir. İngiltere ve Almanya, Fransız hükümetini alışımlı diplomatik nezaket kurallarını hiçe sayarak uyarmak gereğini dahi hissetmişlerdi. John Major “bu eylemin İngiliz taşımacılığında ve ekonomik yaşamında yarattığı sonuçların dehşet verici olduğunu” ifade etti.

Önemli ölçüde entegre olmuş bir ekonomik yapıda bir çok ekonomik sektör benzer bir öneme sahiptir. Fransız kamyon sürücülerinin bu stratejik sektörü kendi ülkelerinde felce uğratmaları, Avrupa'nın bir çok ülkesinde emekçilere eylemlerinin kıtanın tamamında yaratabileceği etkilerin menziline göstermişir. Emekçiler yalnız tek tek ülkeleri değil kıtanın tamamını sarsmanın hiç de zor olmadığını görmüşlerdir. Avrupa Ekonomik Topluluğu'nun üssü Brüksel'de, şimdilik çok küçük ölçekte de olsa işçi ve emekçiler cephesinden ortak eylemlerin örgütlenmeye başlanması Avrupa düzeyindeki işçi hareketinde olumlu gelişmelerin bir diğer ifadesidir.

Doğu Almanya: Faşizm Lanetlendi!

İki Almanya'nın birleşmesinden sonra Batı emperyalizmi Doğu'ya vaatlerini yerine getirmede. Bu ikiyüzlülük ise eski Doğu Almanya'daki işçi ve emekçilerin, gençlerin tepkisine yol açtı. Dün yıkılan beton duvarlar bugün yerini psikolojik nefret duvarına bıraktı. Kohl'ün korkudan eski Doğu Almanya'ya ziyarette bile gidemeyişinin altında yatan neden de budur.

Batı ve Doğu'da yaşam şartlarının giderek zorlaşması karşısında kitlelerin hoşnutsuzluğu arttıkça sermaye iktidarı artan tepkileri değişik kanallara akıtma ve hedefi şaşırtma gereğini duymaktadır.

Bütün sorunların kaynağı olarak yabancı işçiler, mülteciler ve emekçiler gösterilmektedir. Polis terörünün yoğunlaştırılmasının yanı sıra neo-nazi terör de beslenmektedir. Yabancılar, özürlüler, yaşlılar “vergilerimiz, paralarımız bu kesimlere gidiyor” söylemleriyle hedef haline getirilmektedir.

Batıda yabancıların ve anti-faşist potansiyelin yüksek olması nazilerin işini biraz zorlaştırıyor. Ama Almanya'nın doğusunda durum farklıdır. İlticacıların dışında, dönerciler ve inşaatçılar var. Akşam oldu mu kendi başlarına ufak yerleşim alanlarına inemiyorlar. İltica yurtları genellikle yerleşim alanlarının dışında, dağbaşlarında kuruludur. Belli bir saatten sonra ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org> ulaşım bile yok.

Neo-nazilerin bu koşullardan güç alıyorlar.

Eski Doğu Almanya'da faşist saldırılar uzun bir dönemden beridir sürüyor. Bu saldırılar sonucu bugüne dek bir çok kundaalama, yaralama ve ölüm olayı yaşandı.

Wurzen'de kısa bir dönem önce bir Arap genci öldürüldü, başka bir genç ise bıçaklı saldırıya uğradı. Neo-nazi saldırıların artması karşısında Leipzig'de yeni kurulan anti-faşist inisiyatif ve Almanya'nın bir çok bölgesinde faaliyet sürdüren diğer inisiyatifler Wurzen'de yürüyüş kararı aldı. İki ay boyunca bildiriler, afişler, bilgilendirme toplantıları ve film gösterileri yapıldı.

Bizler de Nürnberg bölgesi anti-faşistleri olarak yürüyüşe katılmak için iki katlı bir otobüs tuttuk. Diğer bölgelerden gelenlerin birikmesiyle yürüyüş saat 15:00'te başladı. PDS ve Wurzen bölgesinde yaşayan

yurtseverler dışında yürüyüşe katılım sadece gençlerden gelmişti. Genelde ortak sloganlar atıldı. “Wurzen Nazilerin Değil, Onların Olmayacak!”, “Yaşasın Uluslararası Dayanışma!”, “Faşizme Karşı Direniş Cephesine!”, “Devrimci Dayanışmayı Yükseltelim!”, “Tüm Ülkelerde Faşizme Karşı Savaşalım!”, “Faşizmin Arkasında Sermaye Var!”, “Kahrolsun Kapitalizm!” vs.

Yaklaşık 6000 kişilik yürüyüşe militan bir atmosfer egemendi. Şehrin merkezi yerine geldiğimizde pencereden orta yaşlı bir adam orak-çekeçili kızıl bayrağı duvara astı. Bütün kitle durdu. Yüzlerini bayrağa çevirip dakikalarca alkışladılar. PDS'liler de bayrağın hizasına geldiklerinde durdular ve coşkulu bir şekilde alkışladılar. Almanca kendi eski devrimci marşlarını söyleyerek devam ettiler. Yürüyüşte yoğun bir tarzda kızıl bayraklar ve orak-çekeçili kızıl bayraklar taşındı. Eylem yaklaşık 5 saat sürdü. Yaşlı kesim hiç yorulmadan bizimle sonuna kadar geldiler. Gözlerinde geçmişin, sosyalizmin özlemi adeta okunuyordu. Geçtiğimiz bütün sokaklar anti-faşist sloganlarla, afiş, pul ve kuşlamalarla donatıldı. Otonom grupların hepsi maskeli ve hazırlıklıydı. Ancak polis yürüyüşü 200-300 metre uzaktan seyretmeyi tercih etti. Faşist saldırılarda naziler kadar sorumluluğu olan devlet ve onun polisi, yürüyüşe müdahale etmenin çok daha büyük olaylara neden olabileceğinin farkındaydı.

**Nürnberg
Anti-Faşist İnisiyatifinden
Bir Kızıl Bayrak Okuru**

Yasal particilik ve sınıfın "tencere"sinden bakış

Son yıllarda yasal particilik Türkiye’de yeniden hortladı. Bu, devrimci demokratik ufkun, gelişen proleter devrim dinamiklerinin karşısında gerileşmesinin zorunlu sonuçlarından bir tanesi. Komünistler bunu değişik vesilerle işlediler ve kitaplaştırdılar (Bkz. “Devrimci Harekette Reformist Eğilim”, “Solda Tasfiyeciliğin Yeni Dönemi”, “İş-Ekmek-Özgürlük Sloganı Üzerine” vb.). Ama işin en acınası yönü, geçmişte TKP-TİP reformizmine, legalizm parlamentarizmine karşı devrimci bir direnç gösterebilenlerin, bugün, benzer bir misyonu yüklenmeleri. EP-ÖDP gibi partilerde örgütlenen bu yığınlar tayfası, hem kendilerini umut olarak görüyor, hem de kitlelere parlamentarizmi umut olarak göstermeye çalışıyorlar.

Yeni kurulan EMEP (Emeğin Partisi) işte bu kökene dayanıyor ve sendika bürokrasisi ile aristokrat işçi-emekçi tabanı üzerinde yükselmeye çalışıyor. Toplumsal mücadeledeki edilgen ve pasif nitelikleriyle, kitlelerin geri bilincine hitap eden bu kesim, sınıfın ekonomik taleplerini öne çıkartarak politika yapmaya

çalışıyor doğal olarak. Fakat, ekmek fiyatlarını başbakanın bile ayarlayamadığı, yığınları mutlak yoksulluk sınırının altına çeken ekonomik krize rağmen bu talepler işçi ve emekçilerde gereken yankıyı bulamıyorlar. Gerçi kendileri, bunu “emek eksenli” ya da “sınıfın penceresinden” bakış olarak göstermeye çalışıyorlar. Fakat, politik krizlerin sıkça yaşandığı, kapitalizmin kendisini artık tükettiği ve “bir devrim toprağı” olarak ifade edilen ülkemizde ufkı “ekmek” ile sınırlı bir mücadele, sınıfın penceresinden değil fakat sınıfın tenceresinden bakışa tekabül ediyor.

İşçi sınıfı ve emekçiler, tüm ekonomik zorluklarına rağmen, “tencerelerini” doldurmanın yolunun politik mücadeleden geçtiğini her geçen gün daha fazla görüyorlar. Fakat işçi sınıfı partisizdir. İlegal-ihtilalci komünist partisinden yoksundur. Burjuvazi sefalet biriktirirken, emekçiler sefalet biriktirmeye devam ediyorlar. Elbette bu durgunluğun Türkiye gibi bir ülkede uzun sürmesi mümkün değil. Partileşerek, gelecek devrim günlerine hazırlanmalıyız.

Komünist Bir Tutsak

Eşkiya Dünyaya Hükümdar Olmaz

Tarih en korkunç eşkiya saltanatını sürdürmekte yeryüzünde. Kapitalizm, yaşayan ölülerin toplu mezarı! Çürüdükçe çürüten, yükselen değerlerin egemenliği! Her şeyin metalaştığı, sevginin, insana dair tüm duygu belirtilerinin talanı! Tükenişin son noktası. Ve her parçasından yayılan iğrenç kokuların dayanılmazlığı. Ve dayanılmazlığın isyanı. Çelişkiler netleşirken eski ve yeninin hesaplaşmasıdır yaşanan tarihin tanıklığında.

Katliamlarla büyütülmelidir sessizlik, köhnemiş hükümdarlık sürsün diye. Gittikçe koyulaşır kentlerin üzerindeki korku bulutları. Yolbaşlarını tutmuş haramiler, modern hırsızların iktidarında. Tekellerin kasalarından kumanda edilen ekranlarda boy gösterir, kelimeleri eğip bükerek ustaca kurdukları cümleleriyle vatanseverler.

(...)

Tarihin sonu gelmedi henüz. Yaşanacak başka bir dünya daha var. Beyinlere vurulan prangalar birer birer parçalanacak. Şimdi; nasırlaşmış yüreklerle karşı nasırlaşmış eller, insanlığın büyük düşünü, geçip makinalara geleceği dokumaktadır. Ve dokudukça yeşerir sınıfsız ve sömürsüz bir dünya özlemi. Bu kokuşmuşluk içinde, filizlenmektedir bizi bekleyen yaşam.

Dinleyn sesleri, ta derinlerden geliyor. “Yükseliyor yapı kan ter içinde” Karanlığa mahkum edilmişse de dünyamız, bu karanlık uzun sürmeyecek. Yaşanılan, yalnızca kısa bir güneş tutulması. Kavradığımızda sım sıkı kurtuluşumuzun şalterini değiştireceğiz yazgısını insanlığın. Haramilerin saltanatını yıkacağız.

İzmir’den bir Kızıl Bayrak okuru

Kızıl Bayrak için bağış kampanyamız sürüyor!

Kızıl Bayrak bürolarına yönelik bir dizi operasyonun olduğunu haber aldık. Öteden beri gazetemizin teknik ihtiyaçlarını karşılayabilmek için çaba harcıyoruz. Ancak bu süreçte bürolarımıza ve yoldaşlarımızın evlerine yapılan baskınlarda bir çok teknik araç gerecin tahrip olduğunu öğrendik. Bu tahribatın ortaya çıkarttığı açığı hızla doldurabilmek için bir bağış kampanyası açtık ve kısa sürede aşağıda dökümünü yaptığımız birikimi elde ettik.

Bir kez daha, bu vesileyle yurtdışında yaşayan tüm yoldaşlarımızı ve devrim dostlarını Kızıl Bayrak bürolarına fax, röportaj teybi, daktilo, fotoğraf makinası vb. teknik malzeme yardımı yapmaya davet ediyoruz.

Kızıl Bayrak’ın onurlu direnişçilerinin bayrağını

daha yükseklere taşıyacağını biliyoruz.

Kavganız kavgamız, direnişiniz onurumuzdur!

Kızıl Bayrak Yurtdışı Temsilciliği

Paris: 9 bin Fr F,
1 bilgisayar yedekleme ünitesi, 1 fax
Berlin: 2 Video Player, 3 fotoğraf makinası
Frankfurt: 400 DM
Köln: 1.160 DM, 1 fotoğraf makinası
Wuppertal: 2 fotoğraf makinası
Dortmund: 600 DM
Hollanda: 1 röportaj teybi, 2 fotoğraf makinası

Boyun Eğdiremezsiniz!

Sınıfa Karşı Sınıf!

“Sömürü düzeni kaderimiz değildir. Emegiimizi sömürlere karşı örgütlenelim, mücadeleyi yükseltelim!” başlıklı bildiriye hem yoldaki işçilere hem de servislere dağıtıyorduk. İşçiler bildirilerimizi sahipleniyorlardı. Servislerin birinde işverenin uşaklarından biri arabanın kapısını üzerime kapatarak “dağıtma bunları burada” ve işçilere dönerek “siz de almayın” diye bağırırdı. Buna rağmen işçiler servislerin camlarından ellerini uzatıp bildiri istiyorlardı. Buna tahammül edemeyen işverenin yaltakçısı, servisten çıkıp bildiriye birilerine gösterdi. İşimizi bitirdikten sonra bölgeden ayrılıyorduk ki, işverinin kolluk güçlerinden bir üzerime cullandı.

10-15 kadar işverenin adamı beni zorla fabrikanın bahçesine sürüklediler. Biri işveren diğeri üst personel olacak: “Ne hakkınız var bizi rahatsız etmeye?”, “Ne hakkınız var bizim moralimizi bozmaya?”, “Bu işçilerin sorunları, sizi mi

ilgilendiriyor?” diye bağıyorlardı. Şöyle cevapladım; “Evet, bizi ilgilendiriyor. Ben de işçiyim, hepimizin sorunu aynı. Sizin bu düzeninizi başınıza yıkmak!” Çevredeki işçiler servislere binerek gittikten sonra işveren yeniden alaylı bir gülümsemeyle bana yöneldi. “Hiç utanmıyor musunuz?”, “Hiçbir şey yapamayacaksınız, boşuna uğraşıyorsunuz” dedikten sonra, yanındakilere “telefon edin, polis gelsin” emrini verdi.

“Ne hakkınız var bizi rahatsız etmeye?” Tabii, siz çalıştırdığınız işçileri iligine kadar sömürün. Kendi para hırsınız için gündeğumundan günbatımına hatta sabahlara kadar en sağlıksız koşullarda çalıştırın. Eşlerine, çocuklarına, özel yaşamlarına ayıracak zamanları olmasın. Sigorta ve sendika hakkı sağlamayın. Onlar sefalet içerisinde yaşarken siz varlık içerisinde sefanızı sürün. Sömürüye karşı çıktıkları için de talanlarla dolu düzeninizin ortasında onları işsiz

birakın. Sonra da hiç tereddüt etmeden “Ne hakkınız var bizi rahatsız etmeye?” deme cüretinde bulunun.

Bir de utanmadan “Ne hakkınız var bizim moralimizi bozmaya?” diyebiliyorsunuz. Alçaklığın bu kadarı olur. Siz, kar, daha fazla kar için iliklerine kadar sömürdüğünüz işçileri sefaletle iterken sefanızı sürün. Kimse size dur deyip moralinizi bozmasın, öyle mi?

Peki, “hiç utanmıyor musunuz?” sorusuna ne demeli? Kadınların vücutlarını meta olarak pazara sunanlar, içki, kumar, fuhuş vb. bataklık içerisinde yaşayanlar. Gençlere yoz-lümpen kültürünü aşılayanlar, medya ve TV’de pornografi yayınlarıyla daha 12-13 yaşındaki çocukları cinsel sapmalarla sürükleyenler, kendi pisliğini bize bulaştırmaya çalışanlar, asıl utanması gereken sizlersiniz!

Alaycı gülümsemelerle “Hiçbir şey yapamayacaksınız, boşu boşuna uğraşıyorsunuz” diyenlere şu sözü

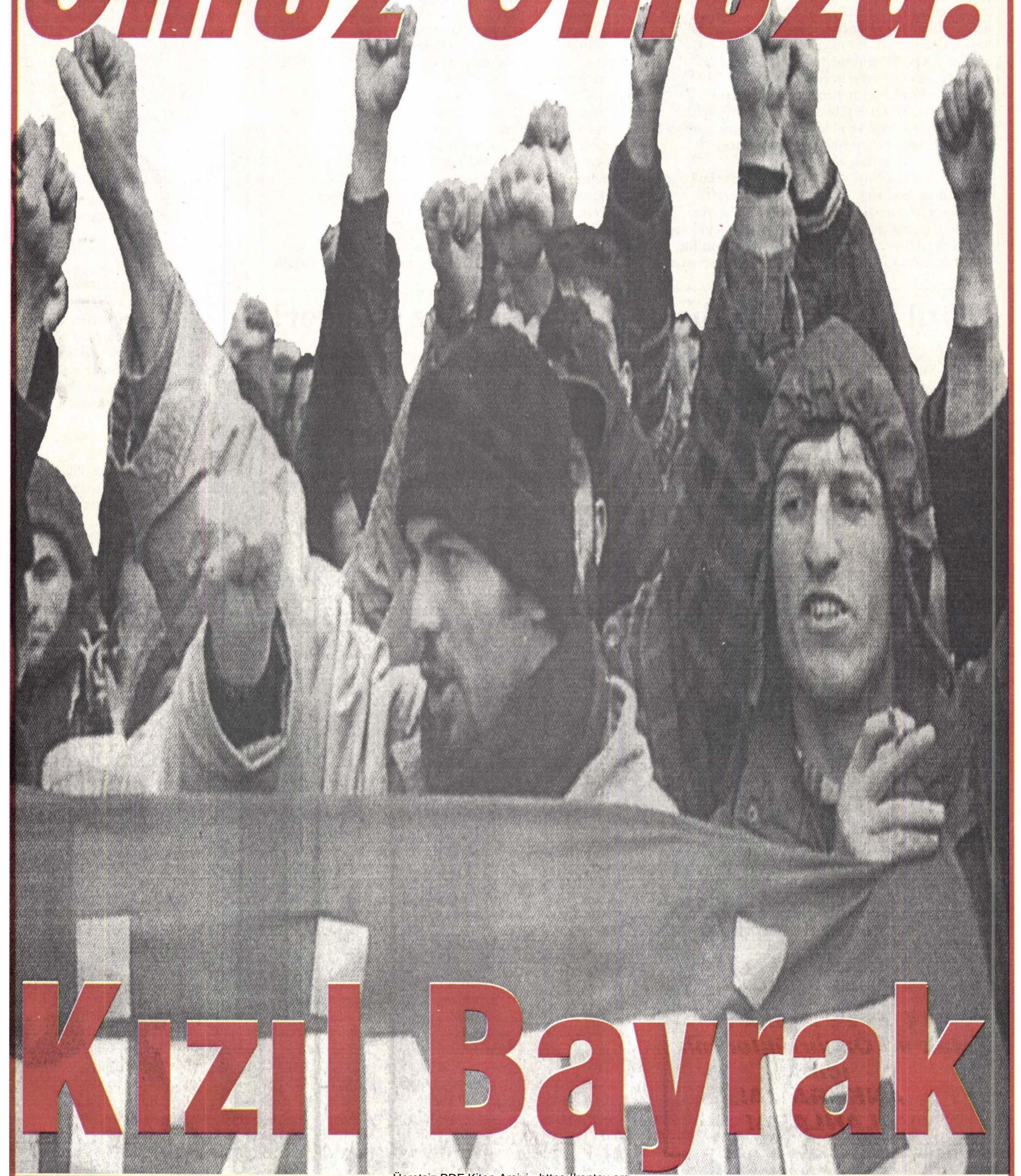
hatırlatmak istiyorum: “Son gülen iyi güler” Bu kapitalist düzene siz güldüğünüze göre, düzeninizi başınıza yıkıp, yerine sınıfsız, sömürsüz özgür toplumu, sosyalizmi kurduğumuzda gülenler biz olacağız.

Beklenen polisler geldiler. İşverene selam verdikten sonra: “Tamam siz merak etmeyin biz bunun icabına bakacağız” diyerek beni apar topar arabaya bindirdiler. Kollarımı kelepçeleyp gözlerimi bağlayarak hemen orada işkenceye başladılar.

Şubede bana dayatılan çeşitli ifade ve sorulara yanıtsız kaldığımdan yeniden, yeniden azgınca saldırıyorlardı. Sayıca benden fazla da olsalar, benden kuvvetli de olsalar, onların topları, tankları, zindanları da olsa ve hatta tutsakları olsam da düşmanın önünde baş eğmeyecektim, eğmedim. Ben kazandım!

SOSYALİZM KAZANACAK!

***Faşizme Karşı
Omuz Omuz!***

Kızıl Bayrak